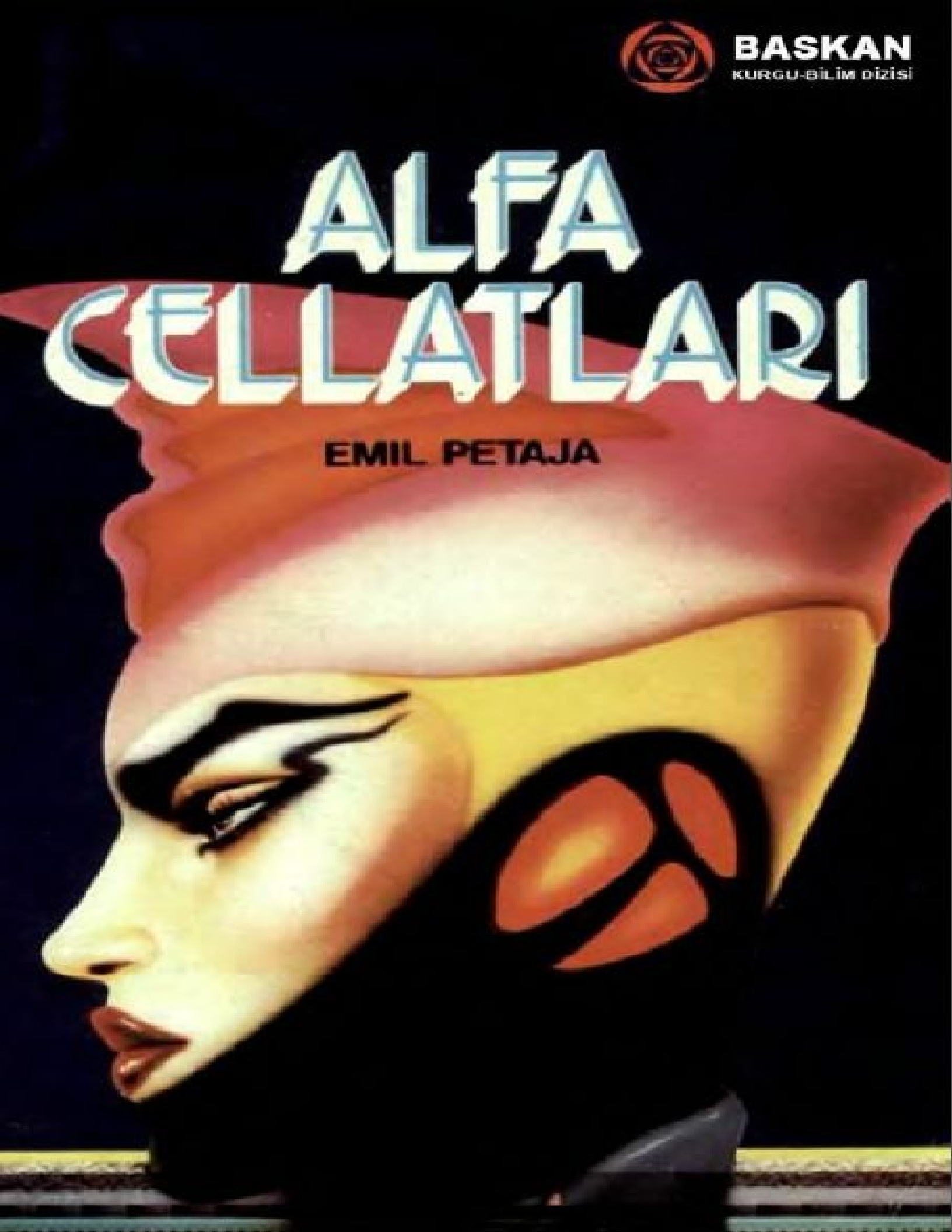
BASKAN
KURGU-BİLİM DİZİSİ

ALFA CELLATLARI

EMIL PETAJA

ALFA CELLATLARI

EMIL PETAJA

BASKAN YAYINLARI

Yazan: EMİL PETAJA
Çeviren: ŞERİF YENEN

Alpha Yes, Terra No

Ali Rıza Başkan Güzel Sanatlar Matbaası'nda
dizilmiş ve basılmıştır.
Her hakkı mahfuzdur.
Baskan Yayınları A. Ş.
İstanbul —1983

Birinci Bölüm

SAN FRANSİSCO, turistler için oldukça büyük ve ilginç bir kenttir. Bu kente sert bir kasım gecesi, saat on sularında eşyasız ve habersiz olarak, çok uzaklardan bir yolcu gelmişti. Ortalıkta sisli havanın sessizliği ve rüzgârın Embarkadero boyunca yayılan rıhtım süprüntüleri arasından gelen hafif uğultusu vardı. Sisin kararttığı sulara baktı; römorkör seslerini ve Hunter’s Point'ten, Farallans'a kadar yayılan sis düdüklerinin senfonisini dinledi. Okyanusun tuzlu havasını kokladı. Vücudunun çıplak yerlerine rüzgârın nemini hissediyordu. Sisi, aşağıda çağıldayan suları, iyot kokusunu ve keskin rüzgârı yadırgamadı.

Burada beklemek akılsızlıktı. Saat kuleli büyük binanın girişindeki hışırtı ve bilinmeyen bir çizmenin çıtırtısı; kim olduğunu, nerede bulunduğunu ve öyle durup aptal aptal bakmanın gereksizliğini hatırlattı. Hemen değişmeliydi. Olduğu gibi görünmemesi gerekiyordu. İşi yüzüne gözüne bulaştırmamalıydı. Çünkü onu buraya gönderen Yüksek Mahkeme'ye meydan okumuştu. Yapılacak çok işi vardı.

Karanlıklara doğru yürüdü. Bu sadist ve Düşman Dünya'nın yaşamına dalmadan önce derin bir nefes aldı. Soğuk bir korkunun, her tarafını sardığını hissetti. Hiç kimseyi kuşkulandırmamalıydı.

Şimdilik sadece her amaca hizmet eden bir vücutla görünmeye karar verdi. Hızla gelen bir taksinin ve boş bir otobüsün önünden fırlayarak Embarkadero'yu geçti. Görünüşü bir bukalemun gibi çevresine uyacaktı. Sırası geldikçe de belirli bir kişiliğe bürünecekti.

— Bir yudum alsana ahbap.

Kapının önünde sürüklenen gölgenin üzerinde uzun bir palto vardı. Sakalları uzamış, yüzü kir içinde, gözleri nezleli gibiydi. İlk gördüğü insandı bu.

— Kusura bakma, alamayacağım, diye konuşlu. Adamı inceledi. Bu ortamda ve şarabın buğusu içinde kendini, serserinin onu gördüğü gibi görüyordu. Her gece görmeyi beklediği bir serseri gibi, içecek sigarası olmayan bir serseri. Bunlar bir yudum ucuz şarap veya bir parça esrarı bedava alabilmek için her şeyi yaparlardı.

Yolcu, sigara ve para kavramlarını bir yana bırakarak omuzunu silkti ve

uzaklaştı. Geri zekâlı bir yaratığı yanıltmak kolaydı; fakat somut cisimlere ruh vermek daha sonra yapılacak işti. Gerçek gibi görünmeliydi. Karşılaşacağı tek sorun buydu. Uzaklaşırken mekanik bir sesten çıkan «O..... çocuğu» sözünü duydu. Serseriye bir sigara verseydi, bu sözü duymazdı.

İlk edindiği izlenimler tam anlamıyla düşlerini kırmıştı. Belki de haklıydı Yüksek Mahkeme. Ayaklarını sürüdü, kuyruğunu yerden aldı ve kendi biçimine döndü. Caddenin aşağısında değişecekti yine.

Üçüncü caddeye varıncaya kadar çok şey gözüne çarpmıştı. Çevrede fazla insan yoktu. Ferry Building'deki saat, on bir kez çalınca zamanı anımsadı. Üçüncü caddeye dönmeden önce, elini bir dükkândan içeri sokarak sigara ve kibrit aldı. İnsanlarla ilişkiye girmesi için bu gerekliydi. Kafalarını incelemek yeterli değildi. İnsanlarla aynı düşünceyi paylaşmalı ve onlar gibi olmalıydı.

«Crusade of Life Mission» yazısının ve ışıklardan oludan kavşağın kızıl parlaklığı altında durdu ve bir denizciden gördüğü şekilde sigarasını yaktı. Dumanın tadını tadarken bakışları karşıdaki dükkânın tozlu penceresine ilişti. Pencerede mal yerine, kaba bir el yazısı ile yazılmış bir yazı vardı; «Dini konuşmalar, bedava çorba, İsa sizin için dua edecek.» Altında da «Rev. Carmichael Jones» imzası okunuyordu.

— Şunlardan bir tane versene!

Yine sigara içmek isteyen biriydi. Gülümseyerek paketi adama verdi. Kel, yüzü seğiren, küçük ve aç bir yaratıktı. Parmaklan titriyordu; sigarayı yakar yakmaz üst üste nefes çekmeye başladı. Sonra başparmağıyla misyonu göstererek:

— Geliyor musun arkadaş? dedi.

— Sana ne veriyorlar?

— Çorba, pek fena değil. Kahve kötü, ama böyle gecelerde iyi gidiyor.

— Ya vaaz?

— Ha! Evet. Zırvalayıp duruyorlar. Biliyorsun. Tanrı ve diğerleri... Fakat içerisi sıcak. Kestirmek için iyi oluyor. Sıralar da fena değil. Sadece öbür dünya için birkaç şarkı söylüyorum.

Başıyla doğruladı. Dünyalıların bu aptalca düşünceleri hakkında bu kadar çok şey öğrenmenin heyecanı tüm vücudunu kapladı. Umut var mıydı?

— Vaiz Jones fena adam değildir, diye konuşmasını sürdürdü. Bir gece bana tam bir dolar vermişti. Verirken de Mesih hakkında bir sürü martaval okumuştu.

Enayilere yutturuyor tabii.

İki serseri yanlarından geçerek misyona daldılar. Yolcu, tahta sıralı odaya ve yan tarafındaki geçişe bir göz attı. Önde kontrplaktan yapılmış bir kürsü, arkada da mor bir saten örtüyle kaplanmış tabure vardı. Daha arkadaysa mutfak kapısı görünüyordu. Çorbadan çıkan buhar, mutfak kapısından dışarıya yayılıyordu.

— Girmeden Önce bir fırt daha alsam?

Serseri tam bir otlakçıydı. Belli ki yine nikotin krizi tutmuştu.

— Sonra içersin. Eli kapının tokmağına gitti.

— Adım Corky, dedi küçük adam. Birbirimize destek olalım. Ha, ne dersin? Elli sente şarap alabileceğimiz bir yer biliyorum.

Yolcu, kendisine merakla bakan bu zavallıyı şöyle bir süzdü. Uzun ve basık tavanlı odanın arka taraflarında bir yere otururken: bu adamdan en kısa zamanda kurtulmaya karar verdi.

Öndeki küçük orgtan çıkan kederli bir ilâhi melodisi duyuluyordu. Çalan da bir kadındı. Zayıf, solgun yüzlü, saçları bakımsız ve buruşuk elbisesi soba borusuna benzeyen bir kadın. Zayıf, asık suratlı, beyaz saçlı bir adam kapalı gözlerle kürsüye yaslandı. Mavi damarlı parmaklarını alnına doğru götürdü.

Yolcunun onu süzmesi Üzerine merakla doğruldu. Bu düşünceli adamın kafasından, vahşi ve parlak ışıklarla kesilen karışık hayaller geçtiğini fark etmişti.

Birkaç saniye sonra Reverend Carmichael Jones ayağa kalktı. Karısına org çalmayı kesmesini işaret ederek, ileriye doğru birkaç adını attı. Kemikli kolunu kaldırırken gözlerinin manyetik etkisi fark ediliyordu.

Arkadaşlar! Derinden gelen ses, sıcak bir dürüstlükle doluydu. «Tuhaf bir dünyada yaşıyoruz. Dünya'yı yönetenler uzaya her geçen daha çok adam gönderiyorlar. Daha çok insanı ve çok daha ötelere. Ay sadece bir başlangıçtı. Sonra Mars, Venüs ve diğerleri. Ne buldular arkadaşlar? Sadece Mars ve Jüpiter'in üçüncü uydusunda gelişmemiş hayvanlar. Doğru. Mars'ta bir zamanlar bizimkinden çok daha büyük olduğu anlaşılan bir uygarlığın kalıntılarını buldular. İlk Tevrat'ta sözü geçen ve kötülüğü ile tanınan Sodom ve Gomore kadar zengin bir uygarlık. Sonra yok oldu ve sonsuza kadar unutulmaya mahkûm oldu. Bu korkunç olaya sebep olan şey nedir? Günah! Günah ve fesat!..

Başını gururla salladı. Mekanik bir ses «Amin!» dedi.

— Fakat! İnsanoğlu bu zavallı Marslılar'dan bîr şey öğrendi mi? Hayır,

arkadaşlarım. Bin kere hayır! Onların, evrenin sırlarını falan düşündükleri yok. Sadece hırslarını tatmin etmeye çalışıyorlar. Mars'a yuva yapmak için adam gönderiyoruz. Port Mars'ın Hell-Bubble şehrini inşa ettik; ama yetmedi. Hayır, onlar her zaman daha çoğunu istiyorlar. Alıyorlar ve hiçbir şey vermiyorlar. Uzayda başlattıkları bu büyük yağmayı sürdürürken bir an için bile insanlığı düşünmüyorlar. İleride göreceksiniz, bu yağma yıldızlara da sıçrayacak...

Serseri topluluğuna öfkeyle baktı, sonra da içini çekti.

— Burada, bu küçücük sıcak odada, biz basit adamlar onların dev uzay gemileriyle yaptıkları işlerle hiç ilgilenmiyoruz Tek ilgilendiğimiz konu, Ölümsüz ruhlarımızı kurtarmak! Mahşerin yakın olduğunu bitiyoruz. Bir gün veya bir gece Mesih aramızda görünecek. Evet arkadaşlarım! Bir gece!.. Belki onu hemen tanıyamayabiliriz, halktan biriymiş gibi gelebilir bize...

Durdu. Konuşurken kalabalığın üzerinde göz gezdirmiş ve dinleyenleri tek tek incelemişti, ama yolcunun üzerinde fazla durmamıştı.

Yolcu, içinde bir şeylere vaizin göz gezdirdiğini anladı. Jones, ateşli bir telepatistti. Orgun başındaki karısı da. kocasının polemiklerine kulak tıkamaya alışıktı. Konuşma biter bitmez çalmaya başlamıştı. Orgun hızlı ve monoton sesi odanın içini doldurdu. Çatlak sesiyle serserilere «When the Roll is Called up Yonder» ilâhisinde önderlik ediyordu. Serseriler canlandılar ve çorbalarını hak etmek için ona eşlik etmeye başladılar. Fakat uzay konuşması dikkatlerini çekmekten uzaktı. Birkaç şarkı, kısa bir ara ve çorba...

Bu sırada Jones hâlâ yolcuya bakıyor, çökük gözleri endişe ve şaşkınlıkla alev alev yanıyordu. Jones'un düşünceli olduğunu gören karısı, kızgın bir bakış fırlattıktan sonra, oturduğu yerden kalkıp oradakilere çorba kuyruğu oluşturmalarını işaret etti. Corky arkadaşını dirseğiyle dürttükten sonra diğerlerinin arasına karıştı.

Yolcu yerine oturdu. En iyisi kaçmaktı; ama Jones hakkında bilgi edinmek için sanki şeytan dürtüyordu. Söyledikleri yol gösterici şeylerdi.

Kaçmak için çok geç kalmıştı. Uzun boylu vaiz, geçidin sonunda yolunu kesti. Tüm arzuları doruğa ulaşmıştı vaizin. Jones mutlu bir adamdı. Okuduğu dualara da tam anlamıyla inanıyordu.

Titrek bir sesle «Kimsin?» dedi.

— Hiç kimse. Yolcu omzunu silkerken gülümsemişti.

— Emin misin, diye elini uzattı. Emin misin?

Yolcu bön bön baktı ve başıyla doğruladı.

— Nerelisin? Sesi sert ve inatçıydı. Biraz önce bir ışık gördüm, senin olduğun taraftan geldi!

— Ben ışık falan görmedim.

— Çok uzaklardan geliyorsun değil mi? Sesi ıslık gibiydi. Biliyordum, o ışık geldiğinde... Çok şey biliyordum ama şimdi hiçbir şey kalmadı. Sesi isteri içinde yükseldi, daha sonra iniltiyle kesildi. Bu anı çok beklemişti. Tüm yaşam boyu bu anı beklemişti. Gerçi papaz bile değildi; ama «Neden ben olmayayım?» diye düşünmekten alamadı kendini.

— Nerelisiniz? diye tekrarladı.

Yolcu daha Önceden öğrendiği bir kentin adını söyledi:

— Chicagolu.

— İnanmıyorum. Gözlerinin içinden okuyorum. Sen çok daha uzak bir yerden gelmişsin. Ağlamaklı bir sesle «Kal!» diye yalvardı. Karımla beraber bir akşam yemeği yiyelim. Çorba değil, gerçek bîr yemek. Lütfen!

— Aç değilim.

Jones çırpınmaya başladı. «Biliyordum! Biliyordum!» Ellerini birleştirip dizlerinin üstüne çöktü. Tanrıdan uzak yaşadığı yıllarda duyduğu azabı gidermeye çalıştı. Yolcu gitmeye uğraştıysa da arkasına yapışmıştı Jones. Tam Yüksek Mahkeme'ye gösterebileceği bir adamdı.

— Kalk lütfen!

Jones dizlerini iyice yere yapıştırdı. Yıllardır beklemişti bu fırsatı ve kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

Yolcu bir an için onu öldürmeyi düşündü. Kalp kaslarının üzerine ani bir darbe yeterdi. Bunu, çok zorda kalırsa uygulamaya karar verdi.

— Carmichael Jones!

Mutfak kapısında elinde bir çorba kasesi ile duran karısı Alma, vaizi tekrar gerçekler dünyasına döndürdü. Jones rüyası daha başlamadan bittiği için hıçkırarak görevinin başına gitti.

Yolcu da, arkasından belli belirsiz bir gülümsemeyle sıraların arasından hızla kayarak sisli geceye daldı...

İkinci Bölüm

İLGİDEN kaçınmalıydı. Market caddesine doğru yürüdü ve 40 yaşlarında bir iş adamı oldu. Kearny caddesinde yürürken, toplantıda olup olmadığım ve üç sarışın tanıyıp tanımadığını soran bir sarhoşla konuşlu. Sonra Montgomery caddesine döndü, burası daha sakindi.

Old St. Mary'nin saati on ikiyi çaldı.

Yeni vücudu şaşılacak derecede yorulmuştu. Bu vücudu iyi kopya etmişti oysa. Kalp, damarlara alkollü kan pompalıyordu. Beyinden sürekli suçluluk düşünceleri geçiyordu. Ülser, «Karıma ne yapıyorum?» düşüncesi ve siroz onu çok rahatsız ediyordu. Daha genç birini bulmalıydı...

Panelli'nin lokantasında istediğini buldu. Alaska'daki mercan adalarından gelen bir denizciydi. Yolcu, onu Dünya'daki eş ruhu olarak görüyordu. Ama tamamıyla kopya etmek de tehlikeliydi. Sonra kontrolünden çıkabilirdi.

Dev bir binanın kapı aralığında durarak iki saat içinde öğrendiklerini düşündü. Öncelikle şunu öğrenmişti: Dünyalılar oldukça ilkel varlıklardı. Kafa yapıları hemen hemen aynıydı. Ancak, bazılarının kendilerine ve çevrelerine gülme yeteneği vardı! Aralarında dahiler de bulunuyordu; fakat bunlar da genellikte yenilgi ve üzüntü içinde boğuluyorlardı. İkinci gerçek, psikozluları ayrı tutması gerektiğiydi. Dâhileri de ayrı tutmalıydı. Çoğu kararlı kimselerdi; ama en küçük bir yanlış onları yoksullaştırmaya yetiyordu.

Bir otomatik gazete makinesinden aldığı gazeteyi okumaya başladı. Baş sayfada uzay, politika ve cinayet haberleri yer alıyordu. En yeni başarılar Jüpiter kuşağı ve Satürn'deydi. Mineraller ve diğer zenginlikler gerçek olmaktan uzaktı. İnanılmaz uzay tutkusu daha yeni başlamıştı. Bütün bunlardan sorumlu olan bilim adamları kızağa alınmış. Politikacılar ipleri istedikleri gibi oynatıyorlardı. Sonra toprak yağması da vardı. Mevsimlik uzay adamları istedikleri fiyatla satıyorlardı ellerine geçen yerleri. Hatta madencilere bile müthiş paralar ödeniyordu. Güvenilmez toprak parçaları için uluslar ve şirketler, arkalarında uzun kayıp listeleri bırakarak kavga ediyorlardı. Kafalar uçuyordu.

Ay'ın çevresinde dönme ve yerleşme, yeni yer altı zenginlikleri ve cehennemle ilgili haberler vardı. Sermaye piyasasında «Büyük Adam» olarak

bilinen biri hakkında söylentiler vardı. Kapitalistler ve komünistler en azından o an için birbirlerine ilişmemeye karar vermişlerdi. Yerel kavgalara ne zaman, ne de para ayırabilirlerdi. Bütün para, uzaya ve programlı sömürgeciliğe gidiyordu.

Bu tutkular her yerde kendini gösteriyordu. Öğrenciler hemen her yıl değişen kitaplardan etkileniyorlardı. Politika, tüm cinayetlerin ve suikastların kaynağı olan bir mezbahaydı. Hemen her dinsel inancın lideri de tanrılarını bu işin içine sokuyordu. Mars ve Venüs'e de haftalık turlar düzenleniyordu.

— Hey, sen! Ne yapıyorsun burada?

Arkasındaki kapı açılmış, karşısında da zor nefes alan bir et ve kemik yığını duruyordu. Yolunu kapatan gence bakarken at gibi sesler çıkarıyordu. Bu, kolunda eski bir çanta ve sırtında çöplükten doldurulmuş yüklü bir torbası olan, temizlikçi bir kadındı.

Bayan Grummet'in başında onu usandıran hayaletler vardı. Serserilerden çok korkuyordu. Bu korku tüm benliğini dolduruyordu. Bu yüzden sürekli olarak düş görüyordu. Bazen yarım saat yerinden kımıldamıyordu.

Vakit gece, o da oradaydı.

— Dokunma bana!

— Sana bir şey yapacak değilim, kocakarı!

Birden alarm çaldı. Bir blok uzakta yürüyen biri vardı. Alıcıları, onun zor nefes alan yaşlı biri olduğunu belirledi.

Bu. Frank Berducci adlı bir gece bekçisiydi. Berducci. Bayan Grummet'in hayaletlerini biliyordu. Fırsat buldukça otobüse gitmesine yardım ederdi. Bu deri pantolonlu ve sivri bıçaklı gangsterler, otomasyonun işsizliği getirmesinden beri daha da işi azılmışlardı.

Bayan Grummet'in çığlığını duymuş, bunu genç adamın kaba sesi izlemişti.

Kadıncağız cama yapıştı: «Dokunma bana!»

Yolcunun hücrelerinde bir şeyler oluyordu. Belki kavgacı bir denizci, belki de bir serseriydi. Fakat birden hayvani bir çapulcuya dönüştü.

— Kes sesini, aptal moruk!

Kadın meler gibi sesler çıkarmaya başladı. Dolu çantası yere düştü. Genç adam, onu bir kaplanınki kadar güçlü kaslarıyla havaya kaldırırken, vahşi bir hayvanın pençesindeymiş gibi titriyordu. Yolcu, yaklaşan sesleri duymuyordu bile.

Gelen sesleri ancak kendi kafası denetimi eline aldıktan sonra duyabildi.

«Defol git!»

Dişlerini gıcırdatarak kadının geçmesi için kenara çekildi. Bayan Grummet çantasını toparladı ve kirişi kırıverdi. Kısa bir süre içinde, bu adamın içinde insanlıkla ilgili bir şeyler olduğunu anlamıştı. Çünkü onu oracıkta öldürebilirdi.

Bekçi, karanlığın içinden kapıya ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Gölgeyi fark eden Yolcu, adamı öldürmeyi düşündü, ama dikkat çekmemek için bu kararından caydı. Frank Berducci silahını çektikten sonra, lambanın sisli ışığı altında namlunun soğuk parıltısını gördü.

Bekçi, sımsıkı kavradığı silâhı önünde tutarak duvara iyice yaklaşmıştı. «Hey! Nereye kayboldu bu Allah'ın belası?» diye söylendi. Fenerini yaktı, kapıda bir ışık dairesi çizdi.

«Kocakarı yine bir şeyler görüyor.» Temizlikçi kadını bulmaya ve otobüsüne yetişip yetişmediğine bakmak için, söylene söylene caddeye döndü.

Saniyeler sonra bir hamam böceği kapının altından geçerek zar zor köşeye ulaştı...

The Crocked Mug, kuzey sahilinde yaşlıların gittiği bir kahvehaneydi. Keourac-Ginsberg‘in yaşadığı günlere kadar gidiyordu eskiliği. Hatta Jack London ve Bret Horte de bu caddelerde birlikte yaşamışlardı. En çok kullanılan üç hap, burada kulplu bardaklardaki kahveyle iyi gidiyordu. Uzun saçlı, siyah çoraplı kızlar amaçsız dolaşıyor, erkeklerle birlikte oluyorlardı. Bunlar eskiden oldukça gösterişliydiler. Uzaya çekilen Dünya'nın bu amaçsız ürünleri çareyi geçmişe sığınmakta bulmuşlardı. Şimdi, herkesin ancak ayakta durabileceği kadar yeri olan Dünya'daki geçmişten farksız bir geçmişe sığınıyorlardı. Ama o zamanlar nefes alabilecek yerleri vardı.

Yolcu, bunları köşedeki masasından Öğrenmişti.

Montgomery caddesindeki dükkânların kasalarından biraz para almıştı. Şimdi bardağındaki yapay İtalyan kahvesini yudumluyor, lokantanın zemin katındaki donuk gri duvarları inceliyordu. Bir tarafla dumanların arasından üç boyutlu çıplak resimler gördü. Eski ve yıpranmış barda, yarım ve eski bir kaptaki telden yapılma çiçeklerle, kolaj sanatının bir koleksiyonu vardı. Çiçekler, zamanın politikacılarının ve büyük nişancıların karikatürleriydi. En büyük resim, altında «Büyük Adam» yazılı şişman birine aitti.

Yolcu, «Büyük Adam» J. K. R. Pallent'i düşündü. Uzay köpeklerinin başıydı bu. Herkesi sömürdüğü için inanılmaz derecede güçlü!

— Selam!

Sarı kazaklı, siyah etekli, genç kız. bir sandalye alıp karşısına oturdu. Zarif, kıvrak, menekşe gözlü bir kızdı. Bronz derisinin yanı sıra, diş macunu gibi parlayan beyaz dişlerini gösteren bir gülümsemesi vardı.

Çenesini ellerinin arasına aldı ve adama baktı. Kızın gülümsemesi Yolcu'nun kanının damarlarına hücum etmesine ve yüreğinin küt küt atmasına yetmişti. Benzersiz gözleriyse, yeni kişiliğinin bir umut patlamasıyla yerine oturmasını sağladı:

— Sana da selam, derken sırıtmıştı.

O dumanlı gözlerin içinde gördükleri, aradığı şeyler olabilir miydi? Daha derin baktı. O zaman perişan bir yoksulluğu fark etti. Nasılsa böyle bir yerde büyümüştü. Ama yoksulluk ruhunu öldürmemişti. Mümkün olduğu kadar herkese yardımda bulunmaya yemin etmişti. Kendisini ayartıp annesi gibi fahişe olmasını isteyenlerin elinden kurtulmayı başarmıştı. Gülümsemesi ve dostluk kokan çekiciliği kolay elde edilebileceğini gösteriyordu; ama öyle olmadığını anlamıştı. Sıcaktı ve herkesin derdinden anlıyordu. Vücudundan başka her şeyini ihtiyacı olan herkese veriyordu. Yaşamına anlam ve yön verebilecek bir şey arıyordu. Ama sıradan bir şey değildi aradığı. Zaten sıradan bir kız da değildi!

— Pek tanıdık değilsin, dedi. Seni daha önce buralarda hiç görmedim. Los Angeles'dan mı geldin?

— Hayır!

— Geldiğin yer çok mu uzak?

— Evet.

Keman kaşları buruştu:

— Çok uzaklardan dedin.

Ilık kahvesinden bir yudum aldı. Yeni vücudu bu harika küçük yaratığa tam anlamıyla uygundu. Ona göre davranmalıydı.

— Avrupalıyım. Estonya'dan. Hiç Estonya'ya gittin mİ?

Güldü.

— Reno'ya bile gidemedim. Los Angeles'da, ana caddenin dar sokaklarından birine bırakıldım. Yucatan'daki Merida'yı ziyaret etmek isterdim. Annem oralıdır. Şimdi anımsadım, bir keresinde Caliente'de yarışlara katılmıştım. İspanyolca'yı kendim öğrendim.

— Senin adına sevindim.

Gözlerinin masada gezindiği yerlere baktı. Bu sırada bir grup kolej öğrencisi bağırıyorlardı.

— Uzaya fareler gibi ölmeye gidiyorlar!

— Neden?

— İlerleme... ilerlemevi durduramazsınız.

— Fakat onu nasıl kullanıyorlar? Yerlileri sömürüp, onları alçaltıcı duruma düşürüyorlar. Bütün bu zenginliği niye buraları temizlemek için kullanmıyorlar, insanoğlu daha iyisine lâyık değil mi? Bütün kaynaklan ve insan gücünü git gide büyüyen, daha çok vahşileşen uzay denizine atacaklarına, buraları temizlesinler.

— İlerleme düzgün değildir. Her zaman aynı çizgide gitmez.

— Neden olmasın? Mantık, insanın çizdiği yolun vida gibi olması gerektiğini söyler.

— Ethos ve Mantık gibi sözcükleri anlayamıyorum, diye içini çekti.

— Onları kıskanma Kora dedi. Senin daha önemli özelliklerin var. Temel kavramlar gerçeklerden daha basittir. Daha iyi bir dünya arıyorlar; ama körü körüne. Büyük sözcükler fazla bir anlam taşımaz.

— Sağol!.. Hey! Adımın Kora olduğunu nereden bili yorsun? En azında «K» ile olduğunu nereden biliyorsun?

— Birinin seni öyle çağırdığını duydum, diyerek yalan söyledi.

Kuşkuyla baktı: «Biliyor musun, şivenin değişik olmaması çok iyi. Pek yabancı gibi görünmüyorsun.» Ardından telaşla ekledi. «Gözlerin ve elmacık kemiklerinden çok hoşlandım. Çıkık elmacık kemiklileri çok severim. Kahverengi sakalları da. Seni çok zeki gösteriyor. Haydi bana Estonya'yı anlat.»

Yolcu, daha önce depoladığı bir şeyler aradı kafasında.

— Estonya, birçok ülkenin tam ortasındadır. Bu yüz den babam gibi iş adamları Rusça, Fince ve Almanca'yı öğrenmek zorundaydılar, başarılı olmak için. Şimdi herkes İngilizce öğreniyor. Hepsi karmakarışık. Sırıtarak sözünü sürdürdü: Belli bir şivem olmadığına şaşma.

— Vay canına! Ben sadece İspanyolca biliyorum... San Fransisco’da ne yapıyorsun?

— Genellikle, yaşamı inceliyorum. Önemli bir proje hazırlıyorum. Belki bana yardım edebilirsin.

Kız göz kırptı: «Demek yaşamı inceliyorsun!»

— Hayır Kora. Kesinlikle öyle değil. Artık bir yerden başlaması gerekiyordu ve fazla zamanı yoktu. Lütfen!

— Tabii.

— Harika. Kahve nasıldı? Sandviç alır mıydın? Eliyle işaret ederek garsonu çağırdı.

— İki taze kahve. Sandviçi nasıl yersin Kora?

Garson «Pastırmalı olsun mu?» diye sordu.

— Peki,

— Güzel bu. Çavdar ekmeğinin içinde pastırma geliyor. Kora sandalyesini adama doğru döndürdü ve gülümsedi.

Dirseklerini masaya dayadı. Elleri yine çenesindeydi.

— İyi bir insansın. Adın ne?

— Mark... Mark Time?., güldü, Aslında iki adımı kullanmadım. İnan sana yardım edeceğim.

Yolcu büyük bir kumara atılmaya karar verdi:

— Kora, birinin peşindeyim. Çok özel birisi. Herhalde bana yardım edersin. Çünkü...

Çinli bir kızla, gözlüklü zayıf bir zenci yukarı çıktılar. Zenci Mark'a pis pis baktı ve kıza dönerek:

— Kora gitmenin tanı zamanı. Sausalito'daki yeni türkücüyü anımsadın mı? Jenn ve bana, oraya gitmek için söz vermiştin.

Kora şaşırdı: «Ben mi?»

— Bu seferki özel, seni uyarıyorum.

Jenn bağırdı:

— Kora! en iyisi!

— Kim bu?..

- Adı Oren Starr. Çok güzel söylüyor. Bırak bu adamı Kora, fazla bekleyemeyiz. Sana söylüyorum, hepimiz gibi çok hoşlanacaksın.

— Madem söz vermişim. Peki. Kusura bakma, Mark. Pastırmalı sandviçini garsonun elindeki tepsiye bıraktı ve dumanların arasından caddeye inen

merdivenlere doğru yürüdü. Mark çatık kaşlarla, yeni kafasına bu güneşin altında ne olduğunu düşünerek gitmelerini izledi.

Kız giderken, merdivenlerin başında elini ağzına götürüp Mark'a bir öpücük gönderdi.

— Yarın.

Böyle bir yarın hiç olmayacaktı...

Üçüncü Bölüm

ARTIK kendini Yolcu olarak görmüyordu. Mark Time'di o. Yalnız kalınca elde ettiklerini değerlendirdi. Bayağı bilgi edinmişti. Bu Dünya numaracı ve otlakçılarla doluydu. Dünya'nın sorunlarını bilenlerde vardı ama... Savaş tehlikesi yeryüzü için sonsuza kadar sürecekti. Uzay, bütün ulusları ilgilendiriyordu. Fakat bu kez de uzay savaşacak yeni şeyler yaratmıştı. Sonunda uzayda çok geniş çaplı bir savaş olacaktı. Yeni mineraller ve yeni tip atom silahlan Güneş sistemini tehdit ediyordu. Mark bunları çok önceden biliyordu. Morko'nun mahkemede gürlemesini anımsamıştı.

— Bu durum daha ne kadar sürebilir? Bu yağmacılara daha ne kadar izin verebiliriz? Evrendeki bu yara, biz harekete geçmezsek, daha ne kadar yayılacak? Onların kan ve dehşetle dolu tarihlerini biliyoruz. Geleceklerini daha da berbat bir hale getirebiliriz. Kendi sistemlerinin sınırlarını çoktan aştılar. Galaksiler arası Konsey, onları yola getirmeyi bize bıraktı. Daha ne bekliyoruz? Hemen harekete geçelim...

Bu konuşmanın ardından sesler yükseldi.

— Dünya'ya ölüm!

Mahkeme: Böyle durumlarda en iyisi ırklarını baltalamaktır.

Morko: Bekleyemeyiz. Gemileri iki taraftan Alfa Centuri'ye girmeye çalışıyor. Barikatlarımızdan biri onları geri püskürtmeyi başardı; ama diğerleri yolda. Çok yakında barikatlarımızı aşıp kötülük tohumlarını güneşlerimize ve gezegenlerimize saçacaklar. Hücum!

Kalabalıktan tekrar «Dünya'ya ölüm!» sesleri yükseldi.

Mark köşedeki dumanlı odaya yöneldi. Kapıdaki «Tuvalet» yazısının altına bira kartonları yığılmıştı. Burnuna tatlı-sert bir esrar kokusu geldi. Esrarkeşleri incelemek sıcak bir ışığa dokunmak gibiydi. Kafasında parlak ışık demetleri parladı. Duyguları yeni vücudunun duygularından çok daha yoğundu. Fakat asla yeni değildiler.

Tekrar karanlık caddeye döndü. Sis, ıslak damlalar halinde bastırmıştı. Birden titredi ve bir ceket düşledi. Yorgun vücudunun uykuya ihtiyacı vardı: ama

buna vakti yoktu.

Kora’nın sisin arasından parlayan güzelliği onu çağırıyordu. Esmer ve yakışıklı erkeğini bulmuştu. Onu böyle çabuk gördüğü için kendini şanslı saymalıydı. Ancak bu tamamen de şans değildi. Ona dokunmaya karar veremediği sırada çevresini masallardaki Zümrüdü Anka kuşuna benzeyen dalgalar sarmıştı. Onları bulup, o ışık noktalarının altında neler yattığını anlamalıydı.

Kora onun rehberiydi. Ona sımsıkı yapışmalıydı. Kora hiç hoşlanmadığı halde, Kora'yı seven zenci kıskançlık dalgaları yayıyordu.

Durdu. Kafası buz gibi olmuştu.

Morko'yu izleyen de buradaydı, bu gezegendeydi. İleride sisin içindeydi. Emrini bildirdi:

— Haini bul ve öldür.

Çok dikkatli hareket ediyordu. Karşılaştığı her gölge, her insan onun için bir tehlikeydi.

Broadway-Colombus kavşağında bir hava taksisi çevirdi.

— Beni Sausalito'ya götür!

— Körfezin karşısına mı? Ufak tefek sürücü adamı süzerken burnunu çekti. Çok uzun yoldur, on kredi alırım.

Mark ceplerine baktı ve «Bekle» dedi.

Çevreyi dolaşıp para aradı. Mutlaka bulması gerekiyordu. Kredi ve para, çok para gerekiyordu. Her şeye yetecek, her zaman kullanacağı kadar çok para gerekliydi. Bu aşağılık Dünya'da her şey parayla oluyordu. Kendi işini kendi görmekten çekinmemeliydi. Nereden ve nasıl alacağına çok dikkat etmeliydi. Hiç iz bırakmamalıydı.

Dünyalılar krediyi nereden alıyorlardı? Bankalardan. Kuruluş bankalara bağlıydı. Önünde de küçük bir şube vardı. Amacı için yeterdi bu. Çevreyi inceledi. Bu saatlerde cadde boş oluyordu.

Bir atom kadar küçülerek kapıdaki çatlaktan içeri süzülüverdi. İleride büyük kasa duruyordu. İstediği parayı orada bulabilirdi.

Geriye döndüğünde sürücü hâlâ bekliyordu. Arka koltuğa kurulduktan sonra, adama on kredilik bir banknot verdi.

Sürücü motorları çalıştırdı ve hızla yükselerek yola koyuldular. Mark

yağmur seslerinin arasında, aşağıda gittikçe küçülen kentin ışıklarına ve Gate'in karşısındaki eski köprüye baktı. Marin’e doğru giderlerken rüzgâr kalkanı kalktı ve yağmurdan korundular. Fort'u geçip Sausalito körfezine doğru yollarına koyuldular.

— Limanı biliyor musun? diye sordu Mark.

— Kasabanın öteki ucunda.

— Öyleyse gidelim.

— Adres?

— Adres yok. Büyük bir yer. Bir parti var. Işıkları izle yeter.

— Senin gibiler hiç uyumaz mı?

— Uykunun özelliği ne?

Konser, körfezin kullanılmayan ucunda demirlemiş olan eski bir milyonerin yatında veriliyordu. Çürümeye bırakılmış bu yatta, şimdi bu insanlar yaşıyorlardı. Sürücüye bahşiş de verdikten sonra gemide dolaşmaya başladı. Güverte tarafındaki iskelenin yanından gelen müzik seslerini duydu. Ana kabinin altında durup, değişip değişmemeyi düşündü. Değişirse nasıl olması gerekliydi. Karar verecek zaman yoktu. Çünkü bir çift yumuşak kadın kolu arkasından sarılmıştı.

Onu ışığa doğru arzuyla çekerken «Yeni bir yakışıklı» diye kıkırdamıştı genç kadın.

Mark kadına baktı ve gülümsemeye çalıştı. Sarışın ve biraz sarhoştu. Kendine doğru çekip, dudaklarını dudaklarına yapıştırmasına izin verdi ve sonra o da öpmeye başladı. Yumuşak sıcaklığı ve şehvet dolu gençliği oldukça etkileyiciydi. Üstelik martılar direklerin üstünde ötüp, dalgalar gemiyi sallarken sevişmek bayağı güzel oluyordu.

Fakat yapacak başka işi vardı.

— Ne var içeride? diye sordu kadına.

Genç kadın burnunu çekti. «Böyle olacağını bilmiyordum.»

— Ne gibi?

— Şarkı, sadece şarkı. Biraz dans ve öpüşme de olsaydı ya... Sadece o eski iğrenç türküler var. Allah belâsını versin!

— Gidiyor musun?

— Koluma gir, kalayım.

Birlikte içeriye girdiler.

Kısa merdiven oldukça basıktı. Az daha kafasını yukarıdaki lambaya çarpıyordu. Sarışın kadın oturacak bir yer buldu. Mark da Kora'yi aramaya başladı. Kabinin bütün mobilyaları boşaltılmıştı. Odayı yeşil şarap şişelerinin içindeki mumlarla çivilere asılmış antik fenerler aydınlatıyordu. Tarih burada da kendini gösteriyordu. Yirmi kadar genç vardı. Kızlar koltuklarda oturuyor ve biraz düzensiz bir halka oluşturuyorlardı. Kalkanın ortasında güzel giyinmiş bir kızla bir erkek vardı. Aşk ve ölüm hakkında şarkılar söylüyorlardı.

Mark zenciyle Çinli kızı bulmuş, fakat Kora'yi bulamamıştı. Aramaya devam elti. Sonunda onun, direğin arkasında gitar çalan genç bir adamla konuşmaya dalmış olduğunu gördü.

Bu kez daha güçlüydü.

Vücudu yeni bir umutla dolmuştu.

Çift, yeni bir şarkıya başladı. Mark aşk ve umutsuzluğun öyküsünü dinlerken kendisine sunulan kahveyi yudumluyordu. Ucuz şarap ve marijuana kokusu geldi burnuna.

Uzun boylu, kızıl saçlı biri direğe doğru yürüdü.

— Oren! Neredesin, Oren Starr? Sıran geldi.

Kora'nın yanındaki adam ilerledi. Mark fenerin ışığı altında, zayıf, kahverengi bir yüz gördü. Dağınık açık sarı saçları, güneş yanığı kulaklarının çevresine dolanmıştı. Dünyalıya benzemeyen bakışları ona daha dramatik bir görünüm veriyordu. Bakışları keskin ve civa kadar akıcıydı.

Uzun bacaklarıyla gitarını sallarken. Mark açık yakalı kolsuz gömleğinin altından güçlü boynunu görmüştü. Kemikli yapısını örten kaslarından ve düşük omuzlarından adamın küçük yaşta ağır işlerde çalıştığı anlaşılıyordu.

— Kim ne istiyor?

Kısık sesi derinden geliyordu. Mark bu sesi duyduğunda çok daha derinden geldiğini anlamıştı.

Bir dakika hiç kimse konuşmadı. Mark bunun nedenini biliyordu.

Bu insanlar alışılmamışçasına uyumluydular ve Oren'in farklı olduğunu, burada bir şeyler aldığını biliyorlardı. Mark, bu gümüşi gözlerin içinde berrak mavi dağ gölleri gibi bir akıl görmüştü.

— Başla Oren.

— Kendi türkülerinden birini söyle?

Mark şarkıcının arkasında bir yere oturmak için çekinerek yürüyen Kora’ya baktı. Menekşe rengi gözlerinde yeni bir şeyler vardı.

Oren, bakışlarını gezdirirken, Mark'ın gözleriyle karşılaşınca durdu. Aralarında düşünceli bir bakışma geçti.

— Nasılsın yabancı? Ne söylememi istersin?

Mark sakalını kaşıyarak:

— Bir uzay şarkısı söyle dedi.

Oren başıyla onayladı.

— Belki söyleyecek bir sorunun vardır.

— Bana bakma adam diye bağırdı Mark. Kora! Söyle şuna da başlasın.

Kora, Mark'a gülümsedi ve Oren'in omuzuna dokundu.

—Arkadaşım, Oren. Hadi ona bir uzay şarkısı söyle!

Oren, Kora yerine oturmadan, onun ellerini tutacak kadar zaman buldu. Gümüşi gözlerini kapatarak şarkıya başladı:

«Bilmiyorum kim oradaki;

Ama orada;

Umuyorum ki, oraya vardığımda.

Ellerimi tutacak

Ellerimi tutacak ve diyecek ki:

Güneşe hoş geldin sevgili arkadaşım!

Tut ellerimi seni yıldızlarla tanıştırayım.

Karanlık. ama parlaklığı

Uzakta, güneşin ötesinde

Korkma benim küçük sevgilim

Ellerin ellerimde artık...»

İlginç sözcükler dökülmüştü ağzından. Bazıları çok derinden gelmişti. Ve bu şarkının Dünya’ya özgü olmayan bir güzelliği vardı.

Oren Starr hepsini büyülemişti, içkiyi, marijuanayı unutup onu dinliyorlardı.

Başlarının üstündeki güçlü ayak sesleri Oren’in uzay şarkısını bozdu. Kabinin kapısı hızla açıldı. Daha kimse ayağa kalkamadan, polis tek çıkış olan merdiveni tutmuştu bile.

Şarkıcı oturduğu yerden kalktı. Kora adamın koluna yapıştı. Şimdi gitarıyla birlikte kız da adamın kolundaydı. Mark kötü bir şeyler olduğunu sezmişti; ama bu sırada bir çözüm yolu bulamazdı.

Kırmızı suratlı polis bağırdı «Sizi izliyorduk zaten, hepiniz tutuklusunuz!»

Adamın sesindeki öfke olağan şiddetteydi. Polisler, her türlü sanatçıyı hor görüyor, homoseksüel ve esrarkeşlerle bir tutuyordu.

— Ne demek oluyor bunlar? diye sordu; uzun boylu, kızıl saçlı Christian. Bu benim gemim, bir şey anlamıyorum.

— Karakolda anlarsın!

Soluk yüzlü bir genç kaçmaya yeltenince, polisler yakalayıp bir yumrukta gözünü morarttılar.

Mark, Oren'e yaklaşıp elini gitarın üstüne koydu.

— Sen kıza yardım ederken ben de bunu tutayım.

— Yok, sağol. Ben bakarım.

Diğerleri yukarıda toplanırken Mark geride kaldı. Şimdi kendini düşünmek zorundaydı. Eğer yapmak istediklerini gerçekleştirecekse serbest kalmalıydı. Zaman geçiyordu. Bu sırada bir dizi martı şikayet edercesine güvertenin üstünde kanat çırpıyorlardı. Polisler partidekilere bağırarak iskeleyi gösteriyorlardı. Mark, kıyıda arka kapısı açık bir polis arabasıyla üç ekip arabası gördü.

Martıları sayarak yavaş yavaş ilerliyordu. Dokuz martı vardı.

Tam Önündeki sarışın tökezlemiş ve feryadı basmıştı.

Güvertedeki halat kangalı tam önünde sokmak için bekleyen bir yılan gibi görünmüştü. Sendelediğinde en arkadaki polis, jobu yapıştırmıştı.

Kızın bağırmasına on martı tüm nefretlerini kusarak havalandılar. Bunların dokuzuna palamut ve sessiz bir gece yeterliydi. Onuncusu ise Bridgeway'in soğuk sabah meltemini delerek eski feribot limanına doğru kıvrıldı.

Dördüncü Bölüm

ANTİK çağlarda kurulmuş olan Sausalito rıhtımında The Naidad adlı nefis bir tavernaydı burası. Bir züppe, ütülü giysileriyle kapıda göründü. Kapıda duran adamın St. Bernard cinsi korkunç köpeği, davulun ritmik vuruşlarını dinliyordu.

— Günaydın adamım! Verdiği selam canlılıkla doluydu.

Kapıcı bir an durakladı. «Ben kimsenin adamı değilim. Özellikle Sausalito'da.»

— Elbette Jerry. Sana sadece şeyi sormak için durmuştum.

— Adımı nereden öğrendin? Köpek ayağa kalktı. Kuşkuyla adamı kokladı.

— Bir zamanlar o tepede yaşamıştım. Bildiğim kadarıyla çok iyi bir adamdın Jerry. Hele o boksörlük günlerin. Umutlu bir sesle ekledi. Benimle birlikte bir içki içer miydin?

— Ben sadece burada çalışıyorum. Esrarım da yok!

— Elbette Jerry, elbette, içkiye ihtiyacım var ve barların hepsi kapalı. Bridgeway'in lanet olası barları... Kendine güvenen bir sesle güldü.

— Gece kentte bir kadınla karşılaştım. Biriyle birlikte beni Cote D'Azur'daki dairesine çağırdı. Sarhoş olunca da beni dışarı attı. Taksi durağına kadar bütün yolu yürüdüm. Hiç açık yer yok. Donuyorum.

— Sana kahve gerek. Jerry'nin iri dudakları yeşillenmişti, içeride bir şeyler var. Elimden ancak bu gelir. Mutfağı kilitliyorlar çünkü.

— Teşekkürler Jerry!

Züppe, siyah kahveyi yudumlamaya başladı.

— Aşağıda Arques'te ne oldu? Şu aşağıda demirli duran büyük yattan, adamları toplayan üç devriye arabası gördüm. Sonra ne oldu? Jerry kaşlarını çattı:

— Karım telefon etti. Sausalito'da on dakika önce olan hiçbir şey ondan gizli kalamaz. Yeğeni Judy de götürülenlerin arasındaymış. İyi kızdır. Okuldan daha yeni çıktı. Yapacak işi de yok. Galiba bu yüzden sanatseverlere katılıyor!

— Ne oldu sonra?

— Kötü bir şey olduğunu sanmıyorum. Bu kahrolası polisler kendilerini tatmin etmeye çalışıyorlar. Judy'nin çok iyi arkadaşları var. Lassen'ın sahibi Christian'ı alalım örneğin. Hem karısı hem kendisi sanatçı olmalarına rağmen, onlar kadar yasalara uyan kimseyi bulamazsın. İyi de para kazanıyorlar.

— Öyleyse bu çocukları suçlayacak bir şey yok.

— Birisi Oren'in gitarının içine bir paket esrarlı sigara koymuş.

— Oren?

— Oren Starr. Şarkıcı. Onu bir kez. özel bir partide dinledim. Sağlam bir kişiliği var. Esrarkeş olduğunu hiç düşünmedim.

— Belki birisi alıştırmıştır.

Jerry sırıttı. «Marijuananın tadı fena değildir. Sattığını sanmıyorum. Belki altı ay yiyebilirler.»

— Altı ay!

— Avukatına bağlı. Tabii, tutabilirse.

— Ya diğerleri ne olacak?

—Sabaha kalmaz bırakırlar, sanıyorum.

Züppe kahvesini bitirmişti.

— Gitmem gerekiyor. Taksi durağı açılmıştır artık. Teşekkürler, Jerry. Kapıya doğru döndü. Unutmadan sorayım, Oren'i nereye koymuşlar?

— San Raphael'e İlçe cezaevine.

Esneyen taksi sürücüsü. Adliye binasındaki Marin Hall'ün önündeki kaldırıma doğru yürüyen müşterisine yarı kapalı gözlerle baktı. Sausalito istasyonunda taksiye atladığı zaman yabanî ve kılıksız biri gibi görünmüştü. Şimdi ise üstünde ısmarlama bir takım elbise vardı. Beyaz bıyıkları kırk yaşında gösteren görünümüne uyuyordu. Kolunun altındaki kahverengi deri çanta burada bir iş için bulunduğunu gösteriyordu. Taksi sürücüsü, tüm insanların davranışlarıyla ilgilenir ve kendini video reklamlarındaki güzel deodorantlar kullanan, herkesin ilgisini çekmeye çalışan kızları düşünürdü hep. Bu adam hangi deodarantı kullanıyordu acaba?

— Adım Morris J. Phelps. Avukatım.

Masanın arkasındaki başçavuş esnedi ve avukatın uzattığı gösterişli karta baktı.

— Ne yapayım yani? diye sordu Çavuş Killigan.

— Oren Starr'ın avukatıyım. Onu görmeliyim hemen.

— Peki! Döndü ve arkasındaki yarı açık kapıdan içeri bağırdı. Hey Mast! Starr'ın avukatı hakkında kimse sana bir şey söyledi mi? İskemlesini tekrar masaya döndürdü ve parmaklarıyla tıkırdatmaya başladı. Biraz erken değil mi. Bay... neydi... ha... Phelps?

Mast esnemeye başladı. «Starr daha telefon etmedi. Avukatı yok onun.»

— Hayır var. Gevrek bir karşılık verdi Phelps. Judy Brandon halasına telefon etti. O da neyse önemli değil. Hemen müvekkilimi görmeliyim!

«Dunno» Killigan sert bir sesle bağırmıştı. «Teğmen!»

— Teğmen Ball'ı sabahleyin uyandırmıştım. Tekrar uyandırmanızı önermem. Starr'la bana on dakika verin konuşalım.

— Birkaç saat bekleyemez misiniz? Uyuyor.

— Birkaç dakika bile bekleyemem.

Bakışlarının dışından gelen ve görülmeyen bir şey yapmıştı bunu. Çavuş Killigan iskemlesinden fırladı, arkaya doğru homurdana homurdana gitti.

Avukat Phelps konuk kabininde beklerken, çantasının üstünde parmaklarım tıkırdatıyordu. Bir anda Oren Starr'ın uzun boyu kapının önünde göründü. Phelps, karşısındaki küçük masaya oturmasını işaret etti. Onu hücresinden getiren polis kapıyı biraz aralık bırakmıştı.

Şarkıcının görünüşü onu etkilemişti. Gözlerinde acı, dudaklarında vahşet okunuyordu. Fakat güçlü kaslarının ve acının arkasında hâlâ engin ve kabarık bir anlayışla, umut vardı.

— Halkını seviyorsun, dedi Phelps.

— Elbette seviyorum. Oren adamın masadaki uzun parmaklarına bakıyordu. Göz kapakları hâlâ uykuyla doluydu.

— Senin gibilere bile böyle davransalar da.

— Onlar sadece görevlerini yapıyorlar. Kişiler yetiştirildikleri gibi davranırlar, yapmak zorunda olduklarım yaparlar. Her şeyin altında zaten korku ve kabul edilebilir bir arzu yatar.

— Karıştırmıyorsunuz ya?

— Kesinlikle doğru. Her gün bir şeylere yanıt bulmaya çalışıyorum. Dilerim iyisindir.

— Daha temiz bir yerde yaşadığını düşünsene. Nasıl olur.

Oren gözlerini kırpıştırarak adamın gözlerine baktı. Bir saniye için gözleri yaşaracak gibi oldu.

— Avukatım olduğunu söylediler.

— Adım Morris J. Phelps. Sen beni düşünme. Şimdi bunların hiçbiri önemli değil. Seni şuradan çıkarmamız gerek. Fazla zamanımız yok.

Oren'in gözleri kısıldı.

— Kimsin?

— Şimdi söyleyemem. Oren. İnan bana, sana daha çoğunu söylemek isterdim. Söylemeyişimin bir nedeni var. Şimdi. Not almak için çantasını önüne koydu. Gitarında marijuana bulununca polise ne söyledin?

Oren'in gözleri hep aynı noktaya bakıyordu. Büyük bir çaba harcayarak kendine geldi.

— Sadece onun oraya nasıl geldiği hakkında bir şey bilmediğimi söyledim.

— Sen koymadın.

— Neden?

— Seni dinlemiştim bir kez. Böyle bir şey yapacak adam değilsin. Her neyse, paketi orada buldular ve bu da çok açık bir delil. Zaman sorunumuz var. Cezaevine gitmemelisin.

Oren'in kaşları çatıldı:

— Bir kız vardı.

— Kora.

— Evet. Önemi yok, küçük paketi oraya koyduğunu söylemeye çalıştı. Ona inanmadılar, sonra da ben dedim ki...

— Kurtulması için suçu üzerine aldın.

— Tam olarak değil.

— Her neyse, ötekinden söz et, paketi koyandan.

— Sanırım, biliyorum. Korkmuş çocuk. Kimseyi güç duruma düşürmek istemezdi. İlk kez böyle bir şey yapıyor. İyi bir çocuktur, diye ekledi.

— Hepsi iyi zaten, düz bir sesle konuşmuştu Phelps. Suçu onun için mi üstüne alacaksın?

Oren omuz silkti, yüzü solgundu.

— Aynı şey benim de başıma gelebilirdi. Daha onsekiz yaşında. Kardeşim kadar. Allah kahretsin! Siz avukatlar niye duygulan anlamıyorsunuz? Benim duygularımı anlamıyorsun. Bazen kendim bile anlamıyorum. Kafasını kollarının arasına gömüp hıçkırmaya başladı.

Phelps omuzuna dokundu. «Söylediklerimi dinle. Bana bakma, sadece dinle, iyice dinle. Oren Starr, tarihimizde sadece bir avuç dolusu farklı insan çıktı. Bazıları din adamı, bilim adamı, bazıları da filozoftu. Fakat hepsini kozmik güzelliğe doğru birer yaklaşımları vardı. İstersen buna ruh de, aynı ruh sende de var. Oren. Bu ruh doğuştan gelen bir sevgiyi sezerek öğrenmeyi, evrende neyin gerçekten önemli olduğunu ve daha birçok şeyi sezerek öğrenmeyi de içine alıyor. Seni sadece bir kıvılcım ilgilendiriyor. Ama o da senin içinde... Oren ben bir avukatını. Hem de çok iyi bir avukat. Şimdi bir davam var, öyle önemli bir dava ki... Duraksadı. Daha fazla söyleyemem. Başka biri öğrenebilir. Senin davanla ben ilgilenemeyeceğim, ama seni savunmak için San Fransisco'nun en iyi avukatını tutacağım. Beni görmeyeceksin. Fakat Oren, özellikle o yıldızlara daha yakın olduğun sakin yerde beni anımsa. Avukat elini çekerken şarkıcının omuzu titredi.

— Anlat.

— Hayır. Oren. Sen kendinden söz el. Bu şarkıları söylemene ne yol açtı?

— Anımsadığım kadarıyla büyükbabam. Annemle babam Finliydi. Mavi bir gölün yanındaki çiftlikte büyüdüm. Büyükbabam bizimle beraber değildi. Her yaz kuzeyden bir Lapon köyünden gelirdi. Son gördüğümde dokuz yaşındaydım, ama onu hiç unutmadım. Kantele dediği huş ağacından bir harp yapmıştı. Finlandiya kahramanlarınınki gibi büyülü bir harp. Bana eski şarkılar söylerdi. Fırtına, kayalar ve gökyüzü hakkında çocuk şarkıları. Finlandiya’dan ayrılıp Amerika'ya geldiğimizde çok üzülmüştüm.

— Büyükbabana ne oldu sonra?

— Bilmiyorum. Bir yaz kolejdeyken. Rauutakoski'deki çiftliğe onu aramaya gittim. O günlerde öldüğünü söylediler. Kantele’sini bana bırakmıştı. Hala saklarım. Tuhaftır, telleri de kırılmaz. Büyülü olduklarını söylemişti, sonsuza kadar kalacaklardı.

— Sen de telleri gitarına taktın.

— Nereden biliyorsun?

— Tahmin ettim.

— Gitarımı aldılar. Delil, dediler.

Söz verdi Phelps:

— Geri alacaksın.

Aralık kapı açıldı ve dışarıdaki polis öksürerek zamanın bittiğini söyledi.

— Bir şey daha. Kora?

Oren başını kaldırdı:

— Ne oldu ona?

— Ondan hoşlanıyorsun. Aranızda özel bir ilişki var. Genel anlayış derinliği. Sen daha onunla konuşmadan önce de vardı.

Oren ayağa fırladı.

— Nereden biliyorsun? Kimsin?

Avukat çantasını koltuğunun altına aldı, belli belirsiz gülümsedi. «Ondan uzak dur, Oren North Beach'e gitme ve Kora’yla kesinlikle ilişkiye girme. Sadece sana yıldızlar hakkında söylediklerimi anımsa.

— Ne hakkında?

Morris J. Phelps kapıdaki polisin, yanından hızla geçip, dışarı çıktı. Yolu uzun, zamanı kısa bir adam gibi...

Beşinci Bölüm

İZLANDA havayollarının Stockholm ve diğer kuzey ülkelerine giden yolcularından şişman bir Fin-Amerikan melez kadının yanında genç, kısa boylu bir İskandinav dilleri öğrencisi oturuyordu. Kadın çocuklarını uyulmuştu. Turku'daki akrabalarını görmeye gidiyordu. Okuduğu gazetenin adı Autajja'ydı.

— Finlileri anlamak gerçekten zor dedi kalın gözlüklü genç adam. Aslında Finliler çok esrarengiz bir ırk.

Kadın başını istemeyerek kaldırdı: «Yok yahu?» diye söylendi.

— Irklarının temeli de belli değil. Bazı antropologlar Finlilerin doğu kavimlerinden geldiğini, bazıları da dillerinin Macarca'yla ilgili olduğunu söylüyorlar. Hiçbirinin emin olduğunu sanmıyorum. Fakat Finliler öteki komşularından çok farklılar. Haksız mıyım?

Bayan Karkinen başıyla onayladıktan sonra gülümsedi. Bütün ilgisini kendi ülkesinin insanlarına veren bu gençten hoşlanmıştı. «İsveçlilere hiç benzemezler. İsveçliler daha yapışkandır. Ruslar da.» Yüzünü buruşturdu.

— Herkes Finlileri nasırlı elleriyle çiftçi ve balıkçı olarak düşünür. Oysa iyi atlettirler. Borçlarını öderler. Politikada da tarafsız kalmaya çalışırlar. Fakat göründüklerinden daha zeki ve ilginçtirler. Örneğin besteci Jean Sibelius ve Finlilerin ulusal Kalevala destanı...

— Kalevala'yı okudun mu? Bayan Karkinen güldü. Ben okumadım.

— Kahramanlar ülkesi. Şarkılar ve Öyküler. Ben de birini biliyorum. Leminkainen ve gökkuşağında oturan kız hakkında ve...

Bayan Karkinen homurdanarak tekrar gazetesine dalmıştı. Adamın sesini kesip onu yalnız bırakacağını ummuştu. Niye tuhaf bakıyordu acaba? Mıknatıslanmış gözlerin kafasının içine baktığını hissetmişti.

Uçak, ikindi üzeri Stockholm havaalanına ininceye kadar öğrenci. Bayan Karkinen'in Fincesini incelemişti. Helsinki uçağına aktarma yaparken kadına, bavullarını taşıması için de yardım etmişti. Kadını kuzenlerine emanet ettikten sonra Turizm bürosuna gitmek için taksi tuttu.

— Halamı bulmaya çalışıyorum, demişti onlara Harvey Jansen. İki aydır

Batı Almanya'daydım. Aslına bakarsanız bu benim evden ilk ayrılışım. Annem Silia, halam için endişeleniyor. Altı aydır hiçbir haber alamadım ondan. Hasta olabileceğinden korkuyoruz. Rauutakoski yakınlarında bir çiftlikte oturuyor.

— Orası oldukça kuzeyde kalır. Yılın bu mevsiminde fırtınalar...

— Canımı sıkmayın, diye bağırdı Harvey. Son on dört saatimi Arctic Circle'da. bir radar istasyonunda geçirdim. Rauutakoski'ye nasıl gidebilirim?

Gezisinin son bölümünü köpekli kızaklarla yapmıştı. Bu bitmeyen karanlıkta ve dondurucu soğukta bir şey yapmak olanaksızdı. Nereye gideceğine ilişkin hiçbir ipucu olmadığından herhangi bir yere istediği anda gidemiyordu. İzleyebileceği hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey.

Köpekler kamçılandıkça kar yığınlarına doğru atılırken, uğuldayan fırtına önce ıslığa dönüştü, sonra durdu. Çam ormanlarının arasından yoğun kar altında geçmişti. Sonra bir gölün kıyısında dinlendi. Uykuya dalmalarını önlemek için basit birkaç sözle hayvanları büyüledi. Köpekler, donmuş gölün karşısında bulunan karanlık yüzeydeki parıltılara doğru kesik kesik havladılar.

Köydeki köpeklerin kederli ulumaları buzlu havada yayıldı. Bu sesler, geldiğini fark ettiklerini duyuruyordu. Koyu mavi ve parlak kırmızı yünlerin üstüne ermin kuyruklarıyla sarınmış bir grup Lâpon, ağaç kulübelerinden dışarı çıktılar. Harvey'i köyün ortasındaki konuk kulübesine götürürlerken, çocuklara köpeklerle ilgilenmelerini söylediler. Taş şöminede yanan ateş, konuğun kaş ve kirpiklerindeki buzu eritti. Burnuna nefis yemek kokuları gelirken, eldivenleriyle tozluklarını çıkardı.

Konukseverlik duygulan herkesi, karnını doyuran ve ısınan Harvey’i dinlemek İçin ateşin başına toplamıştı. Mangal ateşinde pişmiş ren geyiği bifteğini ve koca siyah çavdar ekmekleriyle, tepeleme patatesi silip süpürmüştü. Dumanı tüten bardaktaki sıvı ona kahve gibi gelmişti; ama tadı biraz daha acıydı.

Her zamanki kış geceleri toplantılarını yapan nazik ve ağırbaşlı yüzler, adamın hareketlerini merakla izliyorlardı. Küçük çocuklarla bebekler hariç, bütün köylüler oradaydı. Hepsi, yabancının geldiğini görmüş ve dışarıda olanlar hakkında söyleyeceklerini dinlemeye koşmuşlardı.

Ren sürülerini izlemekle geçen göçebe yaşamları mal edinmelerini engellemişti. Ne radyo, ne video, ne de günlük gazeteleri vardı. Masallardaki kentleri ve ilginç makineleri görmek için her şeyi göze alıp güneye giden gençlerin pek azı geri dönmüştü. Göllerin kıyısındaki huş ağaçlan baharla birlikte tomurcuklanıp, sürüler hareketleninceye kadar bu ağaç kütüğünden

yapılmış yığınlarda yaşayacaklardı.

Kızıl sakallı yaşlı bir adam, Harvey'e büyük bir tahta bardak verdi. İçindeki köpüklü sıvı, tıpkı siyah biraya benziyordu.

— Kallia diyoruz biz buna dedi yaşlı adam. Köklerden ve dağ çileklerinden yapılmıştır. Üç tane iç bunlardan, mayıs ayındaki keçiler gibi yerinde duramazsın! Hepsi kadehlerini kaldırarak katıla katıla güldüler.

— Teşekkürler ihtiyar.

— Adım Tovio Tekkila. Yaşlı adam elini sıktı. Sana nasıl yardım edebiliriz?

Harvey daha önceden büyük kentlerde gördüklerine razıydı. Burada yeni bir güvercin var. Ne alabiliriz ondan diye düşündü.

Şu ana kadar gördükleri umutlarını güçlendirmişti. Yansıyan bir sinyalin pırıltısı vardı. Basit yaşamlarında yıldız ışıklarından başkasını görmemişlerdi. İlk kez yalan üretmekte zorluk çekiyordu. Halbuki büyük kentlerde herkesi yalan bombardımanına tutmuştu.

Öyküsünü kısa kesti ve «Starr adlı bir aileyi hatırlayanınız var mı?» diye sordu.

Tovio sakalını karıştırdı. «Starr? Hayır.» Ateşin yanındaki ihtiyar bir kadın kımıldadı. İyice çökmüş gözleri açıldı. Parlak bir sarı ışık vardı bakışlarında. Kahverengi bir örümceğe benzeyen felçli eli, eteğinin üstündeydi.

— Tahti demek istiyorsunuz. Uryo Tahti. Uryo'nun karısı erkek çocuklarını doğururken öldü. Sadece bir çocukları vardı. Baba ve oğul çiftliklerinde yalnız başlarına yaşadılar.

— Elbette! Merakla yaşlı kadına baktı. Tahti yıldız demektir.

Yaşlı kadın gözlerini kapadı ve yerine olurdu.

— Sen de biliyorsun arkadaş. Tahtiler buradan yıllarca önce ayrıldılar. Amerika'ya gittiler. Tovio epeyce sarhoş olmuştu.

— Biliyorum. Ben sadece büyükbaba hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorum. O bir Lapon'du. Sizle birlikte burada yaşamıştı.

— Kuzeyden gelmişti, diye mırıldandı yaşlı kadın. Dünyanın bitip, yıldızların başladığı yerden.

Harvey kadına yapıştı.

— Gördün mü onu? Şarkılarını dinledin mi?

Kadın kımıldadı. Ve çam yaprağı yastığının üstünde, bir öne bir arkaya

sallandı.

«O zaman ufak tefek güzel bir şeydim. Bütün şarkılarını dinlerdim. Yaz gecelerinde bütün erkekler benimle dans etmek isterlerdi.» Ağlamaya başladı.

Tovio kadının beyaz başını tuttu. «Tamam Aiti. Her şey tamam. Ateş bize her şeyi anımsatabilir değil mi?» Harvey'e fısıldadı, «ihtiyar Aiti'nin fazla ömrü kalmadı. Onu incitme.» Kadehini diğerlerine kaldırarak «Şimdi hep beraber güzel bir şarkı söyleyeceğiz.»

Harvey ihtiyar kadının yanına yaklaştı. «Eski şarkılar» diye fısıldadı. «Tahti'nin büyükbabasının sihirli bir kantelesi vardı. Bir de özel bir şarkı söylerdi. Özel bir şarkı.»

Dişsiz damaklarını oynattı, bastonunu bulmak için arandı. Harvey bastonu aldı ve bu asırlık ellere nazikçe verdi. Taktik başarılı olmuştu. Ölmekte olan kafasından dudaklarına gelen şarkı dökülmeye başladı:

«Çalılıkları kaldırıp Çilek toplayacaktı.

Bu yabancı ve gümüş yıldız çileğini.

Çilek yerden, kalktı:

Zarif ayaklarına.

Bembeyaz dizlerine,

Yün eteğine,

Belini sımsıkı saran kemerine,

Kıpkırmızı ve gençlik dolu dudaklarına,

Ve sonra ağzına girdi:

Dilinden boğazına kaydı

Kızın benliğine, bekledi...»

Aiti şarkısını söylerken diğerlerinin kaba sesi kesildi. Taş ocaktaki çam kütükleri çatırdadı. Hafif gece rüzgârı çamurla kaplanmış yarıklardan içeriye esiyordu.

Harvey, kadın yine kendi âlemine dalmadan bir şeyler öğrenmek istiyordu.

— Kimdi o kadın? Çileği bulan kadın yani.

— Marj atta.

— Büyük, büyükanne! Yaşlı adamın annesi.

— Ne yaşlı adamı. Tahti baharda bir geyik yavrusu kadar gençti. Aydınlık bir gece benimle dans etti. Aiti'nin başı kirli elbisesine düştü. Sesi fazla çıkmıyordu.

— Nereye gittiğini sormuştun değil mi? Şarkıyı bilen diğerlerini aramaya çıkması gerekiyordu. Örneğin Wainomoinen, kanosuyla beraber, yılanların uçtuğu ve tanrıların tanrısının bulunduğu sıcak bir ülke bulmak için batıya doğru yelken açmıştı.

Aiti kaybolan rüyaları için bir kez daha içini çekti. Sonra soluğu durdu...

*** * ***

Janet Colfax, Aztek Tours'un Mexico City'den Merida'ya olan seferini az daha kaçırıyordu. Providence'dan emekli, boşboğaz bir öğretmendi. Her konuda kesin düşünceleri vardı. Bakışları kuşlar gibi bir şeyden bir başkasına atlıyordu. Uzun zaman beklemiş ve Mayalar hakkında basılan bütün kitapları okumuştu. Bu yüzden de hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu. Kimi zaman alçak topuklu ayakkabılarını. kimi zaman da tenis ayakkabılarını giyiyordu. Geceleri de kof re kumaştan tayyörünü giyerdi. Rehberle en çok konuşan oydu. Çünkü hiçbir kelimeyi kaçırmak istemiyor ve rehber konuşmalarında bir dikkatsizlik yaptığı zaman onu düzeltiyordu.

Uzun boylu bir Oklahomalı, karısına:

— Her gruba bir tane, demişti.

Rehberleri Guillermo, «Burası bir zamanlar büyük bir kentti. Maya İmparatorluğunun başkentiydi. Tam önümüzdeki piramidin adı El Castillo'dur» dedi.

Sıcak sarı güneş altında antik gri mezarların, masmavi göğe karşı büyük bir ihtişamla parlayışı, bir çocuğun yaptığı resimlere benziyordu. Herkesin hayretten ağzı açık kalmış nefesi kesilmişti.

— Şimdi büyük Kukul-Kan tapınağını göreceğiz dedi Guillermo.

— Ve bin sütun mahkemesini diye kıkırdadı Miss Colfax. Ve karanlıktaki evi. Akat-Tzip, La Casa De Las Monjas, Chican Chob ve onların ayin niteliğindeki kanlı oyunları oynadıkları yerleri de unutma. Akustiği o kadar iyi bir yer ki, her fısıltıyı rahatlıkla duyabilirsiniz!

— Evet, Miss Colfax. Eski maya diliyle bir şeyler eklemişti rehber.

Bir zamanların kutsal kuyusu El Cenote Sagrado'ya giden önemli bir yol olan çalılık patikada, «Düşünsene, ne önemli bir bulvarmış, bir zamanlar dedi yaşlı kadın.

— Gerçekten diyerek gülümsedi Guillenno. Mayalı atalarını, bilim alanında çok ilerlemişlerdi.

— Diğer kabileler gibi barbar değildiler! diye ekledi kadın. Belki dinsel kusurları vardı; ama hiçbir kabileye savaş açmadılar. Savaş açanlar hep öbürleriydi. Zaten bu yüzden Maya uygarlığı mimarlık, sanat ve öteki bilim dallarında bu aşamaya ulaştı.

— Gözlemevini görene kadar bekle. Orada yıldızları gözlemişler ve birçok astronomi yasalarını bulmuşlardı.

— Ben de onu bekliyordum. Kuş gibi oynattı ağzını Janet Colfax. Sonra «Baksana kutsal kuyuya geldik. Ne kadar derin! Kuyu için seçilen bakireler Tanrılara mesaj iletmek zorundaydılar. Derinliği ne kadar dersin Guillermo?» dedi.

— Çok derin.

— Biliyorsunuz, diye açıklamaya başladı Miss Colfax, Guillermo'nun halkı kuyunun kenarlarına küçük çıkıntılar yapmış ve buralara kurbanların yemesi için mısır ve meyveler koyarlarmış.

— Doğru, dedi Guillermo.

— Bir yerde bu bakirelerden biri hakkında bir öykü okumuştum, kuyuya indirilmeden önce çocuğu olan çok sevimli bir kız... Elli metre kadar aşağıdaki kuyunun bulanık yeşil suyunu gösterdi.

— Olanaksız, seçilen kızların hepsi iyi korunur ve bakire olarak ölürlerdi.

—Ama biri öyle ölmedi diye ısrar etti.

— Nerede okudun bu öyküyü?

— İyi anımsamıyorum, ama okudum.

Guillermo kaşlarını çatarak alnını kaşıdı. «Öyle bir halk öyküsü var. Ama kimse tarafından inanılmadı. Bütün kitapları ben de okudum. Ama hiçbir yerde senin dediğine rastlamadım.»

— Sana söylemiştim!

— Benim bildiğim öykü, on dört yaşında bir kız çocuğunun öyküsüydü, izin verildikçe bahçede dolaşırmış. Bir gün duvarın üzerinde bir panter görünce

korkmuş. Hemen bir mango ağacına tırmanmış. Korku içinde panterin gitmesini beklerken, gümüş gibi parlayan ilginç bir mango bulmuş. Mangoyu koparıp yemiş. Bunun üzerine o anda hamile kalmış. Bu olaydan dolayı bir rahip suçlanmış; ama o da kıza dokunmadığına dair yemin etmiş. Hem rahip hem de onurlu biri olarak tanındığından kızı tekrar Kuyu Tanrısı'na kurban etmişler.

— Çocuğa ne olmuş?

— Kimbilir? Şimdi gözlemevine çıkmadan Önce soğuk bir şey içelim.

Soğuk meyva sularını bitirdikten sonra, astrolog-rahiplerin gezegenlerin ve yıldızların haritasını çıkardıkları büyük kubbeye çıkan merdivenlere kadar giden dar patikada rehberlerini izlediler.

— Doğudan bir gemiyle gelip Mayalara güç ve bilgi veren bir tanrı vardı. Janet Colfax yine ürperdi. «Bütün kitapların Meksika'yı zapteden İspanyol generali Cortez ve diğerleri tarafından yok edilmesi çok kötü. Allah bilir, rahipler uzay ve zaman hakkında neler yazmışlardı! Sadece... neydi o öyle?

Guillermo ötekilere baktı.

— Ne var, senyorita?

— Bir şekil. Şu üçgen kapının önünde, merdivenlerin başında dikildiğini gördüm. Hayır, sola doğru. Kırık sütunların esrarı arasında kayboldu, şimdi.

— Sanmıyorum.

— Gördüm onu, Guillermo! Kirli beyaz pantolonlu erkek çocuğuydu. Çıplak ayaklı. Gömleksiz. Bak. Bize sırıtıyor!

Rehber omuz silkti:

— Ha! şu. Loco Tomas.

— Loco Tomas da kim?

— Eski kentin harabeleri arasında yaşamayı seviyor. Kulübede diğerleriyle birlikte uyumaz. Çoğu Büyük Mayaland otelinde çalışıyorlar. Tomas buraya gelip, çevreyi dolaşmaktan ve yıldızların altında uyumaktan çok hoşlanır. Bazen, ay ışığında otelden buraya gelen turistler, kulenin tepesinde şarkı söylerken görürler onu.

— Şarkı mı?

Guillermo kıkırdadı: Zavallı çocuk bir «Juan de dios»dur. Nasıl dersiniz? Kaçırmış, yani. Taşların kendisine yanıt verdiğini söylüyor. Yalnız geceleri, yıldızların tam ortada olduğu zaman çok utangaç ve vahşidir. İnsanlardan

hoşlanmaz.

— Şu Mayaland otelinde bir yer bulabilir miyim?

— Elbette. Ancak tüm yemek ve yatak ücretini şirkete ödediniz. Sizi bekleyemeyiz, senyorita. Yarın...

— Sen beni düşünme Guillermo. Bu gece burada, Chichen-İtza'da, kalmayı düşünüyorum. Belki bu gece yıldızlar doğru yerlerinde olursa taşlar bana da yanıt verir.

Kaplavastu, gittikçe yükselen dolambaçlı patikadaki pürüzlü bir kayanın yanında biraz dinlenebilmek için durdu. Uçurum tarafından gelen sert rüzgar vücudunu kamçıladı. Çok aşağıdaki ormana baktı, üstüne başına çeki düzen verdikten sonra yola koyuldu.

Sonunda mağaraya ulaştı. İçerisi çok karanlıktı. Hayır! Nemli soğukta belirsiz bir parıltı vardı. Kutsal Adam karanlığın içinden kımıldayıp, çıplak ayaklarını sürüyerek ona doğru yürümeye başlayıncaya kadar konuşmaya cesaret edemedi. Mum alevi, yüzünde kımıldaşan gölgeler meydana getirmişti.

— Yanında olmak ne kadar güzel. Kutsal adam, dedi Kaplavastu.

Jina «Bin gündür sadece aklımla hurdayım» dedi. Bütün Paradiss'in En kutsal adamı'ydı. Sesinde şaşkınlık vardı. «Neden geldin?»

— Yiyecek getirdim. Pirinç ve kuru incir.

— Yiyecek istemiyorum.

— Ölürsün. Mum alevi karanlıktaki gölgeleri aydınlatınca Kaplavastu, cüzamlıya benzeyen bir yaratık gördü. Etsiz bir yüz, yanan gözler ve karma karışık sakallar. Kutsal adamın ve mağaranın pis kokusu midesini bulandırdı.

— Nirvana'yı Budizm'deki en büyük aşamayı arıyorum.

— Hepimiz öyleyiz.

— Al şu yiyecekleri ve beni kendi halime bırak.

— Ölümüne susamışsın. Belki de beni Tanrılar gönderdi? Çünkü daha senin ölümüne hazır değiller.

Köylülerin korkuyla söz ettikleri Mahavira hıçkırdı.

— Tanrıların istediği olur.

Bir dakika sonra ağzına koyduğu yiyeceği acılı bir şekilde çiğnemeye başladı. Bir avuç dolusu pirinci yedikten sonra Kaplavastu'nun gözlerine baktı ve konuştu: Sen insan değilsin.

— Hayır.

— Kendine bir insan vücudunu elbise yapmışsın.

— Evet.

— Prajapati sen misin?

— Hayır. Tanrı değilim.

— Niye bana geldin o zaman? diye azarladı Mahavira. Sana düşüncelerimden başka verecek bir şeyim yok.

— Ya, dünyan?

— Düşünceleri ve hareketleri kötülük kokuyor. Hiçbir şey istemiyorum ondan.

— Yok edilmesini ister miydin?

— Tanrılar isterse.

— Onlar güçlü adamlar. Tanrı değiller.

Kutsal Adam ağzındaki incir lokmasını geveliyordu.

— Niye bu dünyaya yardım etmek istiyorsun? insan değilsin ki!

— Mutlak iyiyi arıyorum.

Jina düşündü. «Benden ne istiyorsun?»

— Şarkı. Hindistan'ın bir şarkı destanı var. Senin bile bileceğini söylediler. Başka kimse bilmiyor.

Kutsal adam şarkıya başladı:

«Bu kıvılcımlar dünyanın dışından mı geliyor?

Bu kıvılcımlar göğün de ötesinden mi geliyor?

Göğü delen ve her yere yayılan kıvılcımlar?

Yıldızlar ektiler bu tohumlan Ve mistik gücü,

Aşağıda dünya, Güç ve irade yukarda

Bu Tohumlan eken el de kimin böyle?..» Büyük incir lokması boğazına takılmış ve öksürmesine neden olmuştu. «Belki de sırrı biliyorsun?» dedi.

— Şu anda bildiklerim sana yetmez. Kutsal Adam. Bana o tuhaf gümüş incir ve inciri bulup yiyen racanın kızı hakkındaki masalı söyle. Böyle bir şarkı var değil mi?

— Evet böyle bir şarkı var. Soluk yüzlü başını kemikli dizlerinin arasına gömdü. «Bazıları bu şarkının Budistlerin kutsal kitabı Veda'lardan birine ait olduğunu söylerler. Adı Melodiler Bilgisidir. Ötekilerle beraber o kadar eski çağlara dayanır ki geçmişte kaldılar. Gençlik yıllarımı ayaklarının dibinde geçirdiğim usta bana bu şarkıyı öğretti. Fakat Buda'nın doğumuna yakılan ağıtla karıştırmamak gerekir, değerini düşürür.»

— Şu Pradish kralının çocuk ruhlu kızı doğurdu, değil mi? diye ipucu verdi Kaplavastu.

— Kesinlikle evet. Günahsız vücudundan çıkardığı çocuk! Gümüşi bir deriye, gümüşi gözlere sahipti. Söylediği şarkılar saray bahçelerindeki bütün kuşları büyülemiş ve çevreyi kaplayan ormanlardaki kaplanları evcilleştirmişti. Söylediği şarkıları her duyan yüceliyordu.

— Adı neydi?

— Chauna.

— Sonra ne oldu Chauna’ya.

— Büyüdüğünde çok uzun ve çok zekiydi. Fakat büyükbabasının krallığını bırakıp yolculuğa çıktı. Dünyanın her ülkesinde bilim ve dinle ilgilendi. Kendi yaşlandı; ama gözleri yaşlanmadı. Bir süre sonra hiç şarkı söyleyemeyecekti. Destanlarımız onun saf olmaktan ve herşeyi bilmekten başka bir şeyi istemediğini söyler. O yüzden bilmediği babasının memleketine yolculuğa çıkmıştı.

— Nerede bu yer?

— Güneşin Ötesinde. Ustam bir keresinde Chauna'nın bu yer hakkında şarkı söylediğini işitmiş. O kadar güzelmiş ki Ustam şarkıyı tekrar dinlemek için ağlamış. Ghauna bilimler ve dünyadaki büyük kafalardan toplaması gerektiği fizikötesi bilgiyle ilgili bir şarkı söylemişti. Bu yüzden o güneşin ötesindeki yere gitmek istiyordu. Bu bilgi toplama işi uğruna atalarının bütün servetini harcamıştı.

— Sonra?

— Chauna veya ona çok benzeyen birinin gizlice kuzey dağlarından geldiği söylenir. Yanındaki yabancı yardımcılarla, yıldızların sonsuza kadar kalacak olan karların üzerinde parladığı, dünyanın en yüksek dağlarına çıktı. Öğrencileriyle, bütün ışıklardan daha güçlü olan ilginç bir makine yarattı Chauna. Bir süre sonra yabancılar kayboldu. Aşağıdaki vadideki köylüler. Chauna'nın bulunduğu tepeden bütün göğe alevlerin yayıldığı o yıldızlı geceyi anımsıyorlar. Alevler

öyle parlaktı ki, bakanlar günlerinin geri kalan bölümünü yarı kör olarak geçirdiler. Pradish Raca’sının büyük sarayları yıkıntı haline geldi, bahçeler ormana döndü. Chauna'ya gelince hepimiz Chaunanın şarkılarının ve kendisinin o kör edici geceden beri çürümeye başladığını biliyoruz.

Altıncı Bölüm

MARK TİME, Cracked Mug'un sisi içerisinde yürüyordu. Bir tehlikenin içinde olduğunu seziyordu. Kaçması, buharlaşması, bir şeyler yapması gerekliğini biliyordu. Morko'nun casusu orada, insan şeklinde, teriyle dumanın birbirine karıştığı bir görüntünün içindeydi.

Önce Kora'yi bulmalıydı. Öteki iş daha sonraydı.

Bira kartonlarının arkasında kızı aradı. Fakat kızın yanında oturan adamın kafasına girmek imkânsızdı. Siyah sakallı, çökük gözlü, çok zayıf bir yaratığın kadavrasıydı bu. Kora'nın nazik kafalara ve vücutlara yönelmiş büyük sevgisini çekebilecek bir tipti. Masanın üzerine eğilmiş, Kora'nın sempatisini çekmek için kız kardeşi ve kendi hakkında inandırıcı bir öykü anlatıyordu.

Mark, ajanın kurnazlığını takdir etti. Ona göre Kora'nın aklı titreşen bir harp gibiydi. Adına da David demişti. Acıma uyandıran görünüşünün altında temiz kılıklı bir kendini beğenmişlik vardı. «Haini bulacağım ve sileceğim. Pek zor olmayacak. Şimdi de ölü gibi zaten» diye düşündü.

Kora'nın güzel başı köşeye doğru döndü. David'in acıklı öyküsünü dinlerken odayı umutla taradı. Oren'i arıyordu. Kafası endişeyle doluydu. Neredeydi? Oren hapishaneden çıkmıştı. Ama daha onu aramamıştı. Onun da kendisi gibi birbirlerine ait oldukları duygusunu paylaştığına emindi. Neden onu görmek için hiçbir çaba göstermemişti. Nerede olacağını ona söylemişti. Haber göndermişti.

Neden?

«Tebrikler Oren» Mark bunu beğenmişti. Kendisine söylediği gibi yapmıştı her şeyi. Bilmediği şey, ajanın şimdiye kadar ikisini de denetime alıp almadığıydı. Ve dünya kaybolmuş kadar güzel olacaktı. Kora önemliydi, evet. Mayalı ataları ona özelliklerini vermişti, ama Oren Starr daha önemliydi. İçindeki alevin inanılmayacak kadar parlak olması bîr rastlantıydı. İşlenmemiş fakat, gümüş gibi parlak.

Kora belki kurtulabilirdi; ama Morko. Oren'i öldürmek zorunda kalacaktı. En az Mark kadar tehlikeliydi Morko için.

Kora'nın bakışlarıyla karşılaştı o an.

Hasretle kucaklaştılar. Casus David ayağa kalktı. Markın kafası David'in kafasına girmesini önleyebiliyordu, fakat doğuştan gelen ruhunu içinden atamıyordu. Aynı ruh ona başka bir Alfalı'nın arasında olduğunu söylüyordu. Bu ilkel kafalar kaosunda kafaları fenerler gibi parlaktı.

— Kaç!

Mark birkaç saniye içinde Morko'nun sağladığı silahlarla casus tarafından götürüleceğini düşündü. Ama Mark da kendini savunacaktı.

David şimdi ayaktaydı ve merdivenlere gözünü dikmişti.

Mark tekrar karanlığa döndü. Giderken de «Bekle!» diye bağırıyordu Kora.

David de arkasından geliyordu. Değişmeye gerek duymamıştı. İş çok kolaydı.

Mark girdiği sokağın öbür tarafını inceledi. Çıkmaz bir sokağa girmişti. Kapı, pencere aradı. Hiçbir şey bulamadı.

Sadece David'den gelen sinyaller vardı.

— Ortaya çıkabilirsin, hain. Yakaladım seni, bunu biliyorsun. Kızı buldum ve yarın da şarkıcıyı bulacağım.

Kafasını iyice kapattı. Hiçbir düşünce sızmıyordu. Sadece bir endişe her tarafına yayılmıştı. 'Yakın, çok yakın' diye bir düşünce geçti kafasından. Arkasında izleyicisi bekliyordu, sinyaller gönderiyordu...

— Korkma. Seni öldürmeyeceğim. Morko seni Mental Regiouping Enstitüsüne gönderecek. Sen kesinlikle manyaksın, sen ve senin o küçük grubun. Ama endişelenme. Bu kadarı acıtmaz.

— Çık ortaya, çık ortaya!

Ne bir ses, ne bir düşünce.

— Bak yalnızım. Bu akıl yoksunu topraklardaki bu kadar günden sonra, sen de öyle olmalısın. Şimdiye kadar ilkel olmanın ne kadar kötü olduğunu anlayamamıştım. Yalanlar, tahminler, sonsuz bir karışıklık...

Aldanmıyordu. Casusun yalnızlığın dehşeti hakkında söylediklerinin hepsi doğruydu. Mark casusun bu sözlerinin altında, Morko'nun Enstitüsündeki bilim adamlarının yapay olarak yerleştirdikleri ve uygar dünyaya yön veren bütün yazılı ve sözlü yasalara karşı gelen kurnaz bir sadistliğin yayılışını fark etti. Morko’nun savunma noktası, hainlerin yasa düşmanı olduğu ve en kolay en çabuk yoldan yok edilmeleri gerektiğiydi.

Kedi ve fare. Evet casus. Markla kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyordu. Bu iş için özel olarak eğitilmiş ve öylesine şartlanmıştı ki, işi başaracağından emindi. Bütün evrene ihanet eden bu hain mutlaka ölmeliydi: ve ona da evrenin bıçağı olma şerefi verilmişti.

Mark Time bir an için sonsuzluğun dudaklarında asılan umutsuzluk çığlığının uğultusunu işitti.

Sonra...

Bir yol vardı. Kaçmak için bir yol. Sonsuz tehlikelerle dolu bir yol.

Bir ilkelin vücudunu tıpkı bir manto gibi örtmek. Alfa sistemindeki ilkel gezegenlerin sömürgeleştirilmesinde kullanılan bir araçtı. İpnotizmanın etkili ve ilerlemiş bir biçimiydi. Fakat artık biliniyordu.

Denenmiş bir yol daha vardı. Kendini tanımaması için benliğini başka bir yaratığın vücuduna yerleştirme yolu. Başka bir yaratık olarak, başka hiçbir varlığın farkında olmayacaktı. Bu, aklını ortadan yok edecek, ruhunu dağıtacaktı. Öyle ki casus onun sadece var olduğunu sezebilecekti. Ruhunun ölümü gibi bir şey olacaktı bu.

Bir zaman sınırı da koyacaktı; ama acaba bu sınır işe yarayacak mıydı? Daha evvel denemediği için bilmesi olanaksızdı. Ve bu benliğin Ölümü sırasında, yaratığın karşılaştığı tehlikelerin hepsinden zarar görebilirdi.

Bu kılık altında bile Morko'nun ajanının kendisini bulamayacağından asla emin olamazdı. Belki aynı şeyi o da biliyordu. Üstün zekâsının doğal sonuçlarından biri de buydu. Ve yapabileceklerinde bir son yoklu. Morko'ya bir matematik denklemi verilmişti: «Dünya ölmeli!»

— Beklemekten yoruldum hain!

En yakın çöp kutusunun altında bir hamam böceği sürünüyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar kirli kahverengiden, bir tür tozlu gümüş rengine döndü. Eski benliği onuruyla öldü.

Gümüş renkli böcek için gece, uzun bir beslenme zamanıydı. Karşısına çıkan büyük yiyecek deposuna paslı bir delikten daldı. Güzel bir yere gelmişti, güzel kokular ve bir sürü yiyecekle dolu bir yerdi. Atıştırmaya başladı. Başka bir erkek böcek de kendisinin saldırdığı ekmeğe doğru harekete geçmiş ve ekmeğin öbür tarafından yemeye başladı. Gümüş renkli böcek gürültüler çıkararak üstüne atıldı. Küçük bir mücadele oldu ama iki böcekte birbirlerine üstünlük sağlayamadılar. Yiyecek deposunda spagetti artıklan, soslu yemek parçalan ve diğer lezzetli yiyecekler vardı. Hepsine yeterliydi.

Gümüş renkli bir dişi buldu. Antenlerini sürterek birbirlerini tahrik ettiler; Ve çiftleşmek için karanlık bir köşeye gittiler. Sonra dişi uzaklaştı, erkek de uykuya daldı.

Çoğalan seslerle uyandı. Kaldırılıp, atıldığını hissetti. Büyük yiyecek deposu daha büyük bir yiyecek deposuna döküldü. Üstündeki gürültü karanlığı getirene kadar sabah güneşinde kurşun gibi parlıyordu. O nefis kokuların ve kahvaltı parçalarının karşısında afallamıştı.

*** * ***

Aralık yağmuru şafakla beraber başlamıştı. Apartmanlann kapısından çıkanların otobüslerine yetişmek için koşarlarken kalın elbiselerini giymiş oldukları göze çarpıyordu. Yine sıkıcı bir iş günüydü.

— Gazete bayım diye sormuştu apartmanın kapısındaki gazeteci çocuk.

Sorduğu adam parayı atarken kaşlarını çattı. «Tip değilsin sen. Her günkü çocuk nerede?»

— Tip hasta. Ben Johnny’yim. Eksik dişlerini göstererek sırıttı. Kora Miller burada mı oturuyor?

— Kendin bak. Nereden bileyim? Adam otobüsüne koşarken Johnny'de kiracıların posta kutularına doğru yürüdü. Gözleriyle etrafı incelerken, kafası da yağmurlu caddeyi tarıyordu.

Her şey çok güzel. Değişim işe yaramıştı. Morko’nun ajanı belki de kurtulamayacağını anlayınca intihar ettiğini düşünmüştü. Yine de emin olamazdı, ajanın görevi henüz bitmemişti. Daha işi görülecek Oren vardı.

Sonraki işçi, otomatik kapıyı açar açmaz Johnny içeri daldı. Apartmanın girişindeki kimi elle, kimi daktiloyla yazılmış adlar arasından Kora'nın üst katta oturduğunu öğrendi. Asansörün üzerinde bozuk yazısı vardı. Merdivenleri ikişer, üçer atlayarak çıktı ve yangın çıkışının arkasındaki 20 numaralı daireye geldi.

Zili çaldı. Biraz sonra kapı açıldı.

«İyi günler Bayan Martin!» Sırıttı. «Ben yeni gazeteciniz Johnny'yim.»

Kora'nın gözlerinden bütün geceyi Oren'i düşünmekle geçirdiği belliydi.

— Peki. Gazetemi ver. Birden aklına geldi. Dur! Artık gazete almıyorum.

— Bedava Bayan Martin.

Kora kaşlarını çattı.

— Neden o?...

— Bir dakika içeri girebilir miyim? Gazetenin adı Star.

Son kelime Kora'yı heyecanlandırdı ve kapıyı iyice açtı. «Peki, sadece bir dakika. Kahve yapıyordum. Bir bardak süt içer miydin?

Mutfaktan içeri girdi ve hiç cevap beklemeden sütü doldurdu. Başıboş hayvanları bile beslerdi.

Johnny gazeteleri masaya bırakıp, gözlüğünü düzelttikten sonra iskemleye kuruldu.

— Bu 'Star' işi de ne? San Fransisco'da 'Star' adında gazete yok.

— Hayır, var.

— Sütünü bitir ve git.

Johnny sırıtarak göz kırptı. «Sana bir haberim var. Adamın adı Starr. Çevrede kimse yokken söylememi istedi. Kimse var mı?»

— Şimdilik yok. Ama yeni oda arkadaşım her an gelebilir.

— Daha gelmez.

— Kız, David'in kız kardeşi. David'le geçen gece tanıştım. Söyle söyleyeceğini.

— David'le Cracked Mugda mı tanıştın?

Kora başıyla onayladı. «Ne oldu?»

— Oh çevreye bakıyordum. Johnny sütünü bitirdi. Şu kız da Los Angeles'lı mı?

— Evet. Gerçekten dört ayak üstüne düştüler. Kızın kalacak yeri yok. Bu sabah otobüsle geliyor. Yarın veya öbür gün de bir işe girecek ve David belki de... Hey! Niye bunları söylüyorum sana?

— Aklında da o yüzden Johnny düşünceli, düşünceli boş sayfayı çevirdi.

Kora kahvesinden bir yudum aldı ve ayağa kalktı. «Dinle Johnny yapacak işlerim var. Bana gönderilen haberi söyle.»

— Düşüneyim. Evet Starr seni şu an göremeyeceğini, endişelenmemeni ve yakında seni göreceğini söylüyor, iyi bir kız olmanı istiyor. Yeni arkadaşlarının da iyi olmasını istiyor. Onu beklemeni istiyor. Yakında ortaya çıkacak.

— Nerede şimdi?

— Dunno'da?

— Niye ona gidemiyorum? Niye onu göremiyorum?

Johnny, «Fakat bu iş ciddi. Bu dediklerimi yapman ve hakkında iyi şeyler düşünmeni istiyor. Belki de yakında görebilirsin onu» dedi.

Kora masanın çevresinden dolaşarak çocuğun kolunu tuttu. Uzun tırnaklan Johnny'nin etine batıyordu. «Johnny ne olur Oren'i bul ve en kısa zamanda gelmezse endişelerimin bitmeyeceğini söyle.»

Zil çaldı ve Johnny hemen ayağa kalktı.

— Gitmeliyim.

— Bekle! Kora yeni oda arkadaşına kapıyı açmak için öteki odaya geçti.

Johnny mutfak penceresine yöneldi. Yangın merdiveninden sokağa çıkabilirdi.

Kora Los Angeles'dan gelen David'in kız kardeşini karşıladı. «Sana bir kahve yapayım. Gazeteci çocuğa da...»

Fakat Johnny odada yoktu. Pencereden dışarıya, yangın çıkışına baktı. Hiç kimse yoktu. Oda arkadaşının kahvesini koyarken, gözüne Johny'nin baş sayfasını çevirdiği gazetedeki bir ilan ilişti.

«MARS'A BEDAVA BİR GEZİ KAZANABİLİRSİNİZ. KUPONU DOLDURUN.»

* * *

Oren, San Fransisco'yla Stinson Beach'in ortasındaki burunda, temiz sabah havası almak için kulübesinden dışarı çıktı.

Yağmur durmuştu. Güneşin doğmasının üzerinden iki saat geçmiş, gökyüzü iyice grileşmişti. Kayalıklara doğru yürürken, yumuşak bir meltem renkli gömleğini yaladı.

Elli metre kadar aşağıda, yükselen sular kayaları dövüyor, daha ilerde de köpüklü dalgalar yükseliyordu. Oren'in gümüşi gözleri okyanustan daha uzaklara, denizle gökyüzünün birleştiği noktaya daldı.

Ciğerlerini temiz havayla doldurdu.

İçindeki yaşama sevinciyle bu soğuk ve ürpertici sabahta burada olmanın

zevkini duyuyordu. Sonra buğday sarısı saçlarını elleriyle taramaya başladı.

Garip bir duygu bir an bile sevinç duymasına izin vermiyordu. içinde kaynayan bir şey vardı. Bir parmak, elinde olmayan kaderine karşı koymanın yönünü işaret ediyordu. Neden oydu? Neden ve ne için?

Bir eşya mıydı? Bir yer mi, yoksa bir insan mıydı? Bu her neyse başına bela kesilmiş ve çıldırmanın sınırına gelmişti.

Marin burnundaki bu yıkık dökük kulübeyi bir yıl önce bulmuştu. Dünya'ya ve düzenbazlıklara dayanamaz hale geldiğinde buraya gelir ve düşüncelere dalardı. Kulübeye yerleşmemişti. Zaten yerleşseydi de mutlaka birisi kovardı. Ancak hiç kimsenin bu kulübeden haberi yoktu.

İçindeki dinmeyen dürtü yüzünden, şarkılarını söylemek için Dünya'nın yarısını dolaşmıştı. Meksika, Alaska ve Güney Pasifik adaları, ne içinde yanan ateşi söndürebilmiş, ne de bilim ve eski dinler hakkındaki araştırmalarını tatmin etmişti. Her yeri dolaşmış, yıldızlara şarkı söylemiş, uzay aracı kullanmayı öğrenmişti. Fakat konulan kısıtlamalara karşı gelince işi bırakmıştı.

Kora'nın sıcaklığını düşününce, elini yüreğinin üzerine koydu. Kora'nın yeri farklıydı. Onun gibi bir kadın gelmemişti Dünya'ya. Gelemezdi de. Çizgili yelek ve siyah pantolondan oluşan elbisesi, sürmeli gözleri sadece dış görünüşüydü. Ancak her isteyene yardım eden görünüşünün ardında. Oren'i etkileyen farklı bir özlem duygusu vardı.

Zaten ilk karşılaştıklarında gözlerini birbirlerinden ayılmamalarının nedeni de buydu.

Ancak çözümsüz ayrılığı ve insanüstü bir boşluğu da Kora'da bulmuştu. Çözüm yolunu bilmediği için yardım da edemezdi. Ancak birlikle bir çare bulmalıydılar.

Mehtaplı gecelerde, burada rüzgârın altında saatlerce duracak; istemeyle olacakmış gibi, vücudunu oraya göndermeyi düşünerek uzayın karanlıklarına bakacaktı. Sonra içeriye, kulübeye dönüp kırılmaz telli gitarını çalacaktı. Bazen sözcükler, içindeki derin körfezlerden çıkıp dudaklarından dökülecekti. Çok güzel günleri olacaktı. Kora'yla birlikte, gizli ve kendilerine ait günler.

Bu yüzden, hiç kimseye buradan söz etmemişti. Sadece Kora’ya söyleyecekti bunu.

Kendisini Morris J. Phelps diye tanılan o yabancı, avukattı. Çok ilginç şeyler söylemişti. Avukatın bu sözlerle ne demek istediğini bilmesi olanaksızdı; ama şu an o sözcükler. içinde bir umut duası gibiydi.

— Dünya Kurulduğundan beri sadece bir avuç dolusu farklı insan çıktı ortaya... Gerçek kozmik güzelliğe yakın insanlar... Sende var bu yaklaşım...

Mahkemeyi ve kendini savunmaya gelen San Fransisco'lu çakal burunlu avukatı düşündü. Quale'di adı. Yasalardaki bütün boşlukları biliyordu. Quale'in orada burada para yiyen biri olmadığını düşünüyordu. Başsavcı, kendi yağmacılarından söz etmeyip, Oren'i çevredeki bütün uyuşturucu işiyle ilgili olanların elebaşısı olarak göstermeye çalışıyordu.

Uyuşturucu kullanıyor dediği çocuklar da yanlış yönlendirilmişlerdi. Bir kez marijuanayı tatmışlardı. Quale'in hesabında çok para vardı galiba. El çabukluğuyla hemen bitiriverdi mahkemeyi. Oren hapishane ile kefalet arasında seçim yapmak durumundaydı. Quale parayı çantadan çıkarırken şapkasından tavşan çıkaran bir sihirbaza benziyordu.

— Sakın Kora'yla ilişkide bulunma!

Kabul etmişti bunu. Belki para, belki de bu sözü söylerken Phelps'in gözlerinde gördüğü ifade onu kabul etmeye zorlamıştı.

«Yıldızların yakın olduğu yer.»

Ürperdi ve kahvaltı hazırlamak için kulübeye girdi. İçeriye girerken patikadan dal çıtırtıları duydu. Bir tavşandı belki de. Paslı sobadan, isten kararmış teneke kahve cezvesini kaldırırken kapıda bir tırmalama sesi duydu. Tırmalama ve sızlama sesi...

— I I —

Birinci Bölüm

PORT MARS çürümüşlüğün kaynadığı bir yerdi. Yenilikçi bir yazar da, bir doktoru hastasının besleyici kanallarında gördüğü bir hava küreciğine benzetmişti. Gazlı ve ölü bir kürecik...

Yıkıntı halindeki kentin içinde yaşayanlara yetecek kadar hava vardı. Leş gibi kokuyordu burası. Sabun ve temizleme makinelerinin temizleyemeyeceği kadar pisti. Dünya'nın bir kuşak öncesi çevre yollarına benziyordu. Üstelik kapasitesi de eskisi gibi yetersizdi.

Nüfus genellikle değişkendi. Daha verimli gezegenlere yerleşemeyen madenciler, birkaç organizatör ve girişimci, para kazanmaya çalışan yazarlar ve fahişeler vardı. Yağmacılar ve asalaklar gibi, uzayın işgalini gerçekleştirecek her şey buradaydı.

Otomatikleşme ve nüfus artışı Dünya'yı dayanılmaz bir yer haline getirmişti. Kuşkusuz tek çözüm yolu diğer gezegenleri sömürgeleştirmekti. Ancak insanların yaşayabileceği tek gezegen, Venüs ve Jüpiter'in, uydusu Ganymede'ydi. İlk gidenler büyük sıkıntılarla karşılaşmışlardı. Her sömürgeci başına düşen harcama da çok fazlaydı. Mars'ın bütün doğal kaynaklan yüzyıllar önce yok olan ırk tarafından kullanılmıştı ve her şeyi yeni baştan yapmak gerekiyordu. Sıcak veya soğuk gezegenlerde yaşam, eski kurgu-bilim romanlarındaki yeni kentlerde olduğu gibi değildi. Madencilik ve sömürüyü sonsuza kadar sürdürebilmek için, yeni teknolojik çalışma alanları bulmak gerekiyordu.

Çözüm, başka bir güneş sistemine girmekte bulundu. Alfa Centuri ve Dünya'daki koşullar orada bulunabilirdi.

«Büyük Adam» gerçekte bu yeni yaşama alanlarına yerleştirilecek işsiz ve aç milyonlarla ilgilenmiyordu Eski Romalıların Güneş Tanrısı Sol'ün sistemine saçılan para ve insan kanı, onun için sadece zenginlik ve güç demekti. Vitrinden eşya seçer gibi, mineral yönünden zengin gezegen ve asteroidleri seçmişti.

Port Mars'a geldiği uzay aracından inerken tombul yüzünü buruşturdu. İlk kez Dünya dışına çıkıyordu ve bu ona iki yüz elli pound'a patlamıştı. İniş alanından beş mil uzaklıktaki Bubble'a ters ters baktı. Belediye başkanı ve şeref

muhafızı, miğferli başlarını eğerek selam verdiler.

Pallent oralı olmadı. Sekreteri Bayan Pink'in, başlığını gevşetip çıkarması için kapalı hava otomobiline girmesine izin verdi.

«Ne biçim iş!» diye homurdandı, bir içki istedi. Bayan Pink hemen minyatür bardan bir içki çıkararak bu isteğini yerine getirdi.

Belediye Başkanı Lattimer yanındaki arabadaydı. Kalkık kaşlı, sinirli bir insandı. J.K.R. Pallent'in Port Mars'daki işlerini izlerken çok para kazanmıştı. Ancak bir gün onun ters davranışlarıyla karşılaşmaktan her zaman korkmuştu. Hepsi Pallent'in viski, parfüm, giysi seçiminde ve masajında yanında olmak için toplanmışlardı.

«Büyük Adam»ın viskisini doldurmasından sonra o da su bardağını doldurdu. Pallent'le birlikle kalın dudaklarına götürdü ve birlikte yuttu. Pallent rahat etmek için kolluğuna yaslanınca Belediye Başkanı da o zaman rahat bir soluk alma özgürlüğüne kavuşabildi,

Pallent, kısık gözleriyle kırmızımtırak toprağa ve mavi gökyüzüne eleştiren bakışlarla baktı. Birden, her şey karardı ve araba durdu.

— O da ne? Ne oldu?

Belediye Başkanı Lattimer sinirli sinirli güldü. «Güneş tutulması. Çok olur. Diemolar o kadar kötü değildir. Phobolar yılda bin kez olur. Alışırsınız.»

— Şimdi olmasalar olmaz mı? I lomurdanarak geniş omuzlarını sükti. «Geciktirin!»

— Özür dilerim J.K.R.

— Bir daha dikkatli olun.

— Phobolar'ın icabına bakacağım.

Pallent «Her dakikam on bin dünya kredisine bedel» diye söylendi.

— Biliyorum J.K.R.

Büyük Adam'ın içkisini yudumlamasından sonra, suçlu gezegen güneşin önünden ayrıldı. Güneş, soğuk ve kırmızı bu dünyadan çok uzakta parlıyordu.

Lattimer, havaalanına girerlerken bazı sayılar gösterdiyse de Büyük Adam'ın buna tepkisi, ağız dolusu küfür savurmak oldu. »

— Aman Tanrım! Port Said'deki helalar gibi kokuyor!

Lattimer, sekreterin ve patronunun dışarıya çıkması için yol gösterdi. Polisler ve diğer koruyucular kimseyi yaklaştırmamak için her tarafa dağılmıştı.

Büyük Adam'ın ziyareti gizli tutuluyordu; ancak Lattimer işi şansa bırakmamıştı. Bindikleri helikopter. Büyük Adam için yeniden döşenen apartmana doğru havalanırken Pallent, Core'a doğru halkalar oluşturan dükkanlar, lokantalar ve evlere baktı. Araçları terasa inerken Mayor mırıldandı:

— Önce bir banyo alsanız iyi olur J.K.R., masörünüz sizi bekliyor.

Büyük Adam normal bir insanın üç günde kullanabileceği suyu harcadıktan ve masör tarafından hamur gibi yoğurulduktan sonra, mor ve parlak bir giysi giyerek salonun karşısındaki toplantı odasına gitti.

Biri kapıda, ikisi de içeride olmak üzere üç koruyucu vardı. On kişi oval bir masada onu bekliyorlardı. Pallent, Dünya ve hepsi için çok önemli bir andı.

Büyük Adam odaya girer girmez Belediye Başkanına dönerek:

— Dışarı! diye homurdandı.

— Fakat J.K.R.!

— Bu konu seni ilgilendirmez. Yükselen sesi korkutucuydu. Şu iki koruyucuyu da götür.

Lattimer karşı çıktı:

— Bazı söylentiler var. Gelişinizi çok gizli tutmamıza rağmen, öldürüleceğinize dair iki mektup geldi.

— Söylentiler. Hep beni öldürmeye çalışırlar zaten. Ya öldürsünler, ya da seslerini kessinler! Pallent. Lattimer'in çıkmasını bekledi; sonra da sekreterinin yardımıyla konferans masasının başına oturdu.

Pallent, büyük bir puro yaktı. Cilalı masanın çevresindekilere kısık gözlerle bakarken okkalı bir duman savurdu. Gevrek bir gülüşle:

— Ölmemeye kararlıyım. Bütün örgüt gece gündüz bunun için çalışıyor. Bütün bu parafin küresi.

On donuk surat belli belirsiz sırıtmaya çalıştı. Büyük Adam espri yaptığı için sırıtmaları gerekiyordu. Pallent, o an gülünçlükten uzaklaştı ve kişiliğinin sert yanını ortaya çıkardı. Bu sertlik onu, Jackson'da küçük bir fabrikadan Mississippi'deki bir bankalar grubunun tek yöneticisi olmasını sağlamıştı. Bir düzine değişik ad ve marka altındaki şirketleriyle Dünya ekonomisinin yarısı onun elindeydi.

Parmağını şakırdattı. «İlk kim konuşacak?» Masadakiler kararsız gözlerle birbirlerine baktılar. Pallent sekreterine işaret etti.

— Seç birini. Bütün gününü burada harcayacak değilim.

Pin elindeki dosyayı açarak göz gezdirmeye başladı.

— Vem Teel. Dış Projenin yönetmeni.

— Evet Teel.

Uzun parmaklı, tıknaz bir adam ayağa kalktı.

— Önce, geçen toplantıdan bu yana ortaya çıkan gelişmeleri özetleyeyim. Pikniğe gitmiyoruz. 'Uzay Palamarı' teorisiyle, ’Proje’yi gerçekleştiren değerli fizikçimiz Dr. P.L. Corwin. gemiyi yapan uzay mühendisleriyle sıkı çalışma içine girdi. Gizlilik içinde çalışmak zorunluluğumuz ve yapımın bir düzine yerde parça parça sürmesi bağlantı güçlüklerine neden oldu. Ancak şimdi gemi ve bütün parçaları kutup yakınındaki Proje kentinde...

— Geç bunları! Sadede gel! Ne zaman kalkıyor? Ne zaman, ne zaman?

Teel'in dili dolandı, soğukkanlı yüzü bembeyaz kesildi.

— Dr. Corwin!

Fizikçi ufak tefek, beyaz saçlı: meslektaşlarının tam bir karikatürüydü. İri gözleri vardı. Einstein’dan sonra Dünya'nın yetiştirdiği en büyük matematik bilginiydi belki de. Bu toplantıyla hiç ilgisi olmadığı belliydi.

Büyük Adam’a saygıyla bakarak:

— Efendim, başarmaya çalıştığımız işin büyüklüğünü anladığınızı sanmıyorum. Normal gemi ve yakıtla, yıldızlar arası geziler çok sürer. İçinde bulunduğumuz konu bütünüyle yeni bir bilim dalı. Bana göre Uzay-Zaman teorisi reddedilebilir. Ancak onu günlük yaşama sokmak bambaşka bir şeydir.

Büyük Adam eliyle susturdu.

— Benim kafamı bunlarla karıştırma. Nasıl yaptığınız beni ilgilendirmez. Senin ve gemiyi yapan mühendislerin konusu o. Proje'ye verdiğim para bir gezegeni doldururdu!

— Aynı düşüncedeyim efendim. Bu yüzden istesek de başarısız olamayız. Her şey en son mikromilimetresine, en son mikrosaniyesine kadar eksiksiz olmalı. İlk denemedeki başarısızlık; daha çok para, daha çok hayat ve daha çok zaman kaybı demektir. Testler burada bir işe yaramıyor.

Adam yerine otururken, Pallent biraz saygıyla baktı. Bundan güç alan uzay doktoru ve güvenlik şefi de sorunlarını dile getirebildiler. Cerrah-Psikiatrist Dr. Corwin'in «Zaman Palamarı» teknolojisiyle bütün ekibin Alfa-Centuri'ye tek

parça halinde inmesinden, ölmelerinden ve zamanın durmasıyla beyinlerinin yıpranmasından korkuyordu. Güvenlik şefi. Manhattan Projesi'nden beri en gizli tutulan Kutup Projesi'nden söz etmeye, bütün dişlerini gösteren bir sırıtmayla başladı. Modern Mars kentlerindeki arkeolojik çalışmalar kusursuzdu. Marslıların bölgesel savaşlar ve yaşam kavgaları sonunda her türlü mineral zenginlikle dolu gezegenlerinden yoksun kalmalarından bu yana, tarihçilerden başka hiç kimse hu uzun, sessiz kanallarda ve sonsuz kırmızı topraklarda gezmeyi göze alamamıştı.

Güvenlik şefi konuşurken Büyük Adam'ın yüzü pembeleşti.

— Sovyetler nasıl oluyor da projemiz hakkındaki her şeyi biliyor ve bir Alfa gemisi yapabiliyor?

Onun da nefesi kesildi.

— Hayır!

— Evet gerçek! İçinizden biri casus. Ama bu o kadar da önemli değil. Sabotaj olasılığına karşı dikkatli olun. Bayan Pink'e bir hap ve su getirmesi için işaret ederken, boynunu çevirerek kıtırdattı. Getirilen hapı yuttu.

— Sabotajcıları bulmakta ve onları Sovyerler’r göndermekte kendime özgü yöntemlerim vardır. Hepinize şimdi den söylüyorum. Bir an durakladı ve ilâve etti. Söyleyeceğim son söz şu; Ne zaman?..

Teel, yardımcı olması için Dr. Corwin’e baktı. «Hafta içinde kalkışı gerçekleştirebileceğimizi sanıyorum. Gece gündüz çalışıyoruz.

Pallent homurdanarak ayağa kalktı:

— Beş gün diyelim. Bu helada beş günden fazla duramam.

Ertesi günü, gemi yapımını incelemekle geçirdi. Yılların getirdiği bilgi birikimini ve kavrama yeteneğini gösterdi. Hangi alanda olursa olsun elde ettikleriyle hiçbir zaman yetinmemişti. Kişiliğinin bir parçası da. emrinde çalışanların çıldırmamak için insanüstü bir çaba harcamalarına neden olacak kadar hakaret etmekti. Bir çeşit vahşileşmiş dahiydi.

Proje'de çalışanlar Pallent'in arabası gittikten sonra rahat bir soluk alıp, işlerine daldılar.

Belediye Başkanı. Büyük Adam'ın güvenliği için otelden ayrılmasına engel oldu. Otel işçilerine ve koruyuculara onu başka bir yere götürmemelerini emretti.

Pallent iki gün sonra patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Dünva'da yapacağı binlerce iş vardı. Yaratılacak imparatorluklar. alt edilecek düşmanlar. Elinden

geldiği kadar ilgilenmeye çalışmıştı ancak Dünya içi ilişkiler kolay değildi. J.K.R. kafeste bir devdi.

Dünya saatiyle, geldiğinin üçüncü gecesi ortadan kayboldu. Büyük Adam'ın gece işlerini görmek ve isteklerini sormak için üst kata çıkan hizmetçi kadın onu bulamamıştı. Lattimcr'e haber vermek için hemen aşağıya koştu. Lattimer haberi duyunca dondu. Büyük Adam'ı oda oda aradılarsa da bulamadılar. Büyük bir panik başladı.

— Anlamıyorum. Yerin dibine girmedi ya bu herif!

Mayor «Kim bilir?» dedi. «Saatlerdir hiç kimse görmemiş. Kimse bir şey bilmiyor. Hiç kimse ziyarete gelmedi. Otelin içinde ve dışında kim varsa ekrandan izleniyordu. Buraya geldiğinden heri otelden her çıkışı gizli tutulmuştu.»

— Yatak odasının servis kapısında bir şey var mıydı?

— Kapalıydı.

— Emin misin?

Kapıdaki koruyucuyu çağırdılar.

— Sadece beş dakika ayrılmıştım, dedi. Puro getirmemi istedi. Servis masasındaki adama telefon ettim: ama kimse görünmedi. J.K.R.'ı biliyorsunuz, purolarını hemen ister.

Lattimer inleyerek «Beş dakika. Rahatlıkla yetti onlara.»

— Onlar da kim?

— Elinde olsa onun boğazını kesmek isteyen kim bilir kaç kişi vardır? Sovyetler olabilir. Belki de fidyecilerdir.

Arka kapının asansörünü çalıştıran kızıl saçlı genç sorguya çekildi. «Belki de sadece yürüyüşe çıkmıştır» dedi genç.

Genel alarm vermek pek doğru değildi. Bu Büyük Adam'ın Bubble'da olduğunu duyurmaktan başka bir işe yaramazdı. Büyük bir kinle onu öldürmek isteyen binlerce kişi vardı.

Başkoruyucu «Kesin olan bir şey var» dedi, «Bu gece Bubble'dan dışarı çıkamaz. Havaalanı yarın sabah yediye kadar kapatıldı.»

Lattimer ürperdi:

— O zaman burada bir yerdedir.

— Onu bulacağız!

— Evet. Ölü veya diri.

Bubble'da yaşayanların büyük çoğunluğu dış gezegenlerden gelen işçilerden oluşuyordu. Port Mars'ın çok uzağındaki kıraç topraklardan, çalışıp, rahata ermek için gelmişlerdi buraya. Bu rahatlığa kavuşup, normal yaşam koşullarını elde edenler de vardı. Bu koşullar da genellikle uyuşturucuydu. Umursamazlıkları yüzünden uyuşturucu alışkanlığı, madenciler arasında oldukça yaygındı.

İnsanların yeni yaşam hakkındaki bilgisi çok yüzeyseldi. Venüs'ün acımasız ve hayvanlara benzeyen insanları, kol işlerinde çalıştırılmak için getirilmişlerdi. Ganymede'nin eğlence yerlerinde dövüştürülmek amacıyla getirilen hayvan-insanları da ölene kadar dövüşürlerdi. İnsanlık dışı davranışlara karşı bazı kısık sesli protestolar vardı. Ancak burada güçlü bir polis örgütü yoktu. Sömürgeciler arasında, Ganymedeliler'i silah deneylerinde kullanmak da alışkanlık olmuştu.

Bubble'da değişik parlak giysiler ve maskeler oldukça yaygındı. Yoldan mor paltolu ve kırmızı çizgilerle süslenmiş maskeli şapkası giysilerine hiç uymayan şişman bir adam geçli. Yerçekimi daha az olduğu için, Dünyalılar zayıflamak amacıyla koşarlardı. Yine de bunun için pek fazla alan yoktu.

Madenlerde Dünva'dan gelen kanun kaçaklan çalışıyordu. Geri zekâlıların çoğunlukla olduğu Port Mars'a gelen madenci ve sömürgecilerin insan olduklarına inanmak zordu. Buraya gezmek veya kaçamak yapmak amacıyla gelen zengin Dünyalılar da vardı. Maskeler takıp çeşitli kostümler giyerek Bubble'ın sınırlı havasına canlılık kalıyorlardı.

Bunların arasından Büyük Adam göründü. Kırmızı şeritli bisiklet yolları Core denilen yere doğru kıvrılıyordu. Bubble bir kâse gibi şekillendirilmişti. Üçte biri kuma gömülü, dev bir hava kabarcığından başka bir şey değildi aslında. Core; kapalı çarşılar, dükkânlar, lokantalar, barlar, kumarhaneler gibi çeşitli eğlence merkezlerinden oluşan bir siteydi. Burası üç sınıftan oluşuyordu. Birinci sınıfta kafeteryalar, lüks barlar, kumarhaneler ve genelevler vardı. İkinci sınıfta daha çok barlar ve basit eğlence merkezleri bulunuyordu. Üçüncü sınıfsa, çöplükten farksızdı. Genellikle uyuşturucu alışkanlığı olan madenciler gelirdi buralara, Çoğu da ölene kadar varlıklan yokmuş gibi yaşardı. Uzay adamlan arasında çok yaygın bir söz vardı: «Üçüncü sınıf yerlere gitme. Bir daha çıkamazsın.» Pallent havayı kokladı, dudaklarını yaladı, içki içmek istiyordu. Suya bile razıydı. Dükkanların arasında yürürken Lattimer ve koruyucuları gördü.

Asansörcü çocuğu parayla kandırmak ve çeki bozdurmak kolaydı. Ancak sonrası bir satranç karşılaşması gibiydi. Caddenin dışına çıkıncaya kadar adım

başı rastladığı koruyucuları atlatmak oldukça zor olmuştu. Sadece değişiklik olsun diye değil, çalışmaktan bunaldığı için kaçmıştı.

Bu kez gizli ve önemsiz bir işi vardı. J.K.R. zevklerinden uzak kalamazdı. Birçok zevki vardı ve yaşamın temeli olarak zevk almayı görürdü. Ancak işi her zaman ilk planda tutardı. Her zaman daha çoğunu isterdi. Bir insanın düşünebileceğinden daha çoğunu...

Kendini ikinci sınıf bir yerde buldu.

Önce kafeteryaya girdi ve bir deliğe değişik bir para atlı. Makinenin pembe bir sıvı yapışını izledi. Bu makineler onundu. Dünya'daki milyonlarca makine onundu. Ancak şimdiye kadar hiçbirini kullanmamıştı.

Akan sıvıyı içti. Çok susamıştı. Bir bardak daha içtikten sonra bir sandviç için para altı. Nazik midesine göre iğrenç bir şeydi bu. Sandviçi çöp kutusuna attıktan sonra koridordan dışarıya çıktı. Biraz aradıktan sonra Mor Fare gece kulübünü buldu. Paltosunun yakalarını kaldırıp içeri girdi. Tavandaki bir araçtan çıkıp, duvarlarda oynak gölgeler oluşturan mor ışıktan kamaşan gözlerini kırpıştırdı. Havayı temizlemek için kullanılan menekşe parfümünden de rahatsız oldu.

Bardaki pala bıyıklı iri yarı Yunanlı'ya doğru ilerledi.

— Senin adın Korkalis dedi. Bu barı yönetiyorsun.

Yunanlı öfkeyle baktı:

— He?.. Ne olacak?..

— Aynı zamanda Core'un uyuşturucu işlerini de sen yürütüyorsun.

— Ben mi? Korkalis yutkundu. Bunu çok az kişi biliyordu. Şişman adamın konuştukça titreyen maskesine dik katle baktı.

Pallent sol elini kaldırdı, küçük parmağında iri bir zümrüt yüzük, vardı. Korkalis yutkundu, bardan çıkıp Pallent’in önüne gelirken bıyıkları bile titriyordu.

— Masanızı hazırlayayım efendim.

Pallent başıyla onayladı: Arkada olsun. Birini bekliyorum.

— Gelir gelmez gönderirim efendim. Korkalis parmağını şaklatarak bikinisinin üzerinde kocaman fare kulakları olan garson kızı çağırdı.

— Bu baya arkalarda bir masa bul.

— Fakat hiç...

— Arkada, dedim. Korkalis omuzlarını salladı. Ben size bulurum. Lütfen beni izleyin.

Pallent viski istedi ve hemen gelince de şaşırdı.

Kızıl saçlı, fare kulaklı bir kız gülümseyerek yanma geldi.

— Burada mısın, yakışıklı. Kız Büyük Adam'ı Tarzan ve Kazanova karışımı biri olarak görüyordu. Ancak kızın sululuğu canını sıktı. Okşayarak başından savdı.

İçkisini yudumlarken yerdeki gösteriyi izledi. Önce iki Venüslü sahnede tropik bitkiler, plastik ağaçlar ve eğrelti otlarıyla bir dekor hazırladılar. Ardından trampet eşliğinde bir misyoner ilahisinin çağdaş uyarlaması duyuldu. Sonra, çok genç bir kız; çıktı sahneye. Ve dekorlara takılıp düşünceye kadar dans etti. Dans bitince yarı çıplak bir Ganymede'li hayvan-insan kızın çevresinde dönmeye başladı. Davulların kulakları sağır eden gürültüsüyle birlikte kıza saldırdı. Kız, çığlık çığlığa bu hayvan-insanın kollarından kurtulmaya çalışıyordu. Sarhoş madencilerle turistler bağırıp çağırarak gösterdiler beğenilerini.

İçkisini bitiren Pallent, parmaklarıyla masaya vurmaya başladı. 'Şu kahrolası herif nerede kaldı?'

— Selam Jason Amca.

Masasına gelen genç adam uzun boylu ve zayıftı. Alaycı bir gülümseme vardı dudaklarında. Sakalları uzun, kahverengi gözleri ışıl ısıldı.

Pallent «otur» dedi.

Genç adam yandaki masadan bir iskemle çekti ve oturdu.

— Bana bir içki ısmarlasana Jason Amca.

Pallent garson kızı çağırdı. Sonra delikanlıya: Bana bu şekilde seslenme! diye fısıldadı.

— Özür dilerim patron.

Büyük Adam gözlerini yeğeninin üzerinde gezdirmeye başladı. Değişik bir biçimde taranmış saçlarını. eski giysilerini, kirli tırnaklarını inceledi. Tipik bir uzay serserisine veya tam bir kanun kayağına benziyordu.

— İyi kılık değiştirmişsin. Hafifçe gülümseyerek: Na silsin Rick? dedi.

— Oldukça iyi patron. Palto, bıçak gibi şeyleri nereden bulabilirim?

Pallent başını salladı. Maskesinin ardındaki gözleri buz gibi oldu.

— Söylediklerimi uyguladın mı? Kimse senin kim olduğunu bilmiyor değil

mi?

— Hiç kimse bilmiyor. Bana söylediğin gibi gemilerinden birinde iş buldum. Hatta anlaşılmaması için yanımda bir uzay serserisi de getirdim.

— O kadar da değil. Bu işle yabancı istemiyoruz. Kesinlikle olmaz. Kim bu serseri?

— Bak. Orada, sahneye giden gitarlı herif. Korkalis'den boğaz tokluğuna şarkı söylemek için izin istedi.

Pallent sahneye doğru baktı. Sahne yine değişmiş, yeşillikler iyice ortaya çıkmıştı. Yumuşak mavi bir ışıkla iyice aydınlatılmıştı. Açık sarı saçlı, beyaz pantolonlu bir genç ışığa doğru yürüyordu. Pallent, adamın kısa beyaz giysisinin altındaki kasları görebiliyordu. Teni güneşten kararmıştı. Oldukça da sağlıklıydı.

— Kim bu?

— Oren Starr. Eski türküleri söyleyenlerden biri; ama bu beste de yapıyor. Uzay hakkında yeni şarkılar. İyi bir adam. Yumruklarını da çok iyi kullanabiliyor.

Pallent yine somurttu. Oren Starr dikkatle oturdu taburesine. Kimsenin onunla ilgilendiği yoktu şu anda. Gitarının tellerine dokundu, köpeğine bir şeyler çalmaya başladı.

— Ben sana böyle bir şey emretmedim. Nereden buldun bu serseriyi?

— Sisli bir gecede, beni ani bir karar almaktan kurtardı.

— Anlat bakalım.

Rick omuz silkti. Bakışları karşı masaya takıldı:

— Sorunlarım vardı Jason Amca. Kızdırmak için kullanmıştı bu hitabı. Çocukluğumdan beri hep hizmet ettim sana. Beni hep ayak işlerinde koşturdun. Kendimi öldürecektim. Viskisinden bir yudum aldı. Starr beni durdurdu. O ve küçük köpeği. Sonra nasıl yaptıysa, yaşamak için bir neden olduğuna inandırdı. Belki yeni Projen bana bir şeyler anımsattı. Hırsın da ötesinde bir şeyler.

— Sen de onu yanına aldın.

— Biri birini yanına aldı. Ama kim kimi yanına aldı onu bilemiyorum.

— Hoşlanmadım. Defet bu herifi başından. Bir emirdi bu.

— Çoktan kurtuldum. Bir iş buldu burada. Ya benim işim?..

Büyük Adam başını salladı. Git o zaman. Yarın Proje'de bekleniyorsun! Normal bir işçi gibi işe alınacaksın. Hastalanan bir işçinin yerine geçeceksin.

Rick’in iskemlesinden kalkıp koridora doğru yürümesini izledi. Kalabalığa karışırken soğuk bakışları kinle doluydu. Rick, Büyük Adam'ın en iyi elemanlarındandı. İyi yetişmişti, disiplinliydi de. Ama hep huysuzluk ederdi. Yine de Pallent'in güvenebileceği tek insandı...

İkinci Bölüm

ÖLEN kız kardeşinin torunlarını düşünürken bir içki daha yuvarladı. Kalkmaya hazırlanırken Mor Fare'deki müşterilerin iyice azalmış olduğunu gördü. Kulübün canlılığı, yerini içmeyi sürdürenlerin yüzlerinden okunan umutsuzluğa bırakmıştı. Sadece sessizlik vardı.

Sessizliğin içinden gelen berrak sesi duyan Pallent, sesin geldiği yana döndü. Mavi ışıkla aydınlatılan havuzdaki şarkıcı, ekmeğini kazanmanın tam zamanı olduğuna karar vermişti. 'Neydi bu serserinin adı? Ha, evet. Oren... Oren Starr.' Yeğenini kurtardığı için teşekkür etmeliydi ona. Köpeği iskemlenin altında Oren'in uzun bacaklarının yanına uzanmıştı. Gitarının sesi ve şarkısı denizden gelen ılık bir meltem gibiydi.

Pallent müzikle ilgilenmezdi pek. Ancak Rick'le ilgili düşünceleri bir yana bırakmış, çevreyi izliyordu. Oren Starr. Mor Fare'nin patronlarını satıyor, herkes de bunu alıyordu. İçtenlikle söylediği şarkıları herkesi hüzünlendirmişti. Birkaç dizeyle Dünya'nın denizlerini ve dağlarını anlatıyordu. Bu dağlardaki tavuklar bir dağ köyü kulübesinin çevresinde yem arıyorlardı.

Soğuk bakışlı kız garsonla Korkalis bile, barın arkasında durmuş dinliyorlardı. Oren'in şarkıları Dünya'nın kanla sulanmış toprağından, taşından söz etmeye başladı.

Pallent bıyık altından güldü. 'Ne enayiler!'

Oren'in sesinde büyük bir güç vardı. Bu uzay için çarpan yürekleri yumuşatabilecek bir güç. Büyük Adam gücü koklayarak, duyarak, görerek tanırdı. Bu pis herifte de güç vardı. Öyle bir güç ki, yıkılması pek kolay değildi. Böyle bir güç çok para ederdi.

Eline geçen fırsatı ne olursa olsun hiç kaçırmazdı. Pallent kendi kendine söylendi: «Bu genç serseri işime yarayabilir.» Kaçırmayacaktı onu...

Oren. Dünya'nın yeşil tepelerini, kıyıları döven dalgalarını. karanlık bir göldeki ay ışığının parıltılarını, rüzgârda duyulan peri seslerini, yemyeşil ormanlarını ve aşkı anlatan bir şarkı söylüyordu. Pallent bir an için gözlerini kapatarak Dünya'nın şarap, tadındaki havasını kokladı. Sonra bu büyü kayboldu, ter ve leş kokusunu gidermek için kullanılan parfüm kokusu geldi burun

deliklerine.

Oren şarkısını bitirince hepsi coşkuyla alkışladılar.

İri yarı Yunanlı ışık havuzuna bir kredi fırlattı.

— Al şunu!

Önce yaşlı bir sarhoş Oren'e doğru yürüdü ve bir avuç krediyi uzattı. Ardından Oren'in üstüne yağmur gibi kredi yağmaya başladı.

Gülerken gümüşî gözleri parlıyordu. Köpeğine bir şey söyledikten sonra gitarına dokundu. Önce neşeli bir şarkı, ardından da kulübesinin önünde oturup kucağındaki ölü bebeğine ninni söyleyen bir kadının öyküsünü anlatan bir şarkı söyledi.

Arka masalardan birinde sarhoşun biri hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Pallent kaşlarını çattı. Hiç hoşlanmamıştı bu durumdan. Hiçbir zaman düşünmek istemediği konuları düşündürüyordu bu şarkılar. Vücudunun derinliklerindeki dağ gibi yığılmış ölü bir sevgiyi uyandırıyordu. Bir viski getirmesini işaret etti barmene.

Korkalis masaya koştu.

— Ne düşünüyorsunuz? Bu herifi sokaktan yeni topladım. Burada böylesini bulmak zordur. Sesi fena değil; ama herkesi hüzünlendiriyor, içki içmiyor hiç kimse.

Pallent «Sonra içerler» dedi. Masaya bir kredi banknotu attı. «Şarkısını bitirmesin.»

Oren her şeyin farkındaydı. Tuhaf gümüşi gözleri bir an Büyük Adam'a takıldı. O gözlerde bir şey saklıydı. Pallent'i tanımamıştı; ancak bu bakışlar Büyük Adam'ı rahatsız etmişti. Gerçekten boynuzu ve kuyruğu var mıydı acaba? Oren şarkıya başladı yine:

«Bir insan neden soymuk ve öldürmek zorunda olsun?

Bir rüya neden bitmek zorunda olsun?

Niye insanlar açlıktan ölmek zorunda?

Kim öğretti dünyamıza ağlamayı?

Yanıt, arkadaşım, yıldızların arasında esiyor.

Yanıt yıldızların arasında esiyor.»

Korkalis'e söylediği gibi daha sonra içeceklerdi. Ve bunlardan biri de

Pallent’ti Bir saat sonra, dışarıdaki uzun ve esintisiz koridorda yürüyen Pallent'in adımları yumuşak yankılar yapıyordu. Ne polis vardı, ne Bubble'ın koruma birlikleri. Hiç kimse yoktu. Sadece virajlı ve pis kokulu koridorla uzaktan gelen sesler.

Uyuşturucunun ölümcül kollarına doğru yürüyenlerin sınıfına, üçüncü sınıfa doğru giden merdivenlerin yanından geçti. Ürpererek telaşlandı.

Fakat hızı yetersizdi. Yakalanmıştı. Üç kişiydiler. Yüzlerini görünce sırtından aşağıya terler boşandı. Hayvandılar bunlar, yağmacı hayvan. Uyuşturucu delisi gözleri ve pençeleri vardı.

Kaçmaya çalıştıysa da beceremedi. Kolaylıkla yakaladılar. Sırtlana benzeyen biri gülerek yolunu kesti. Gelen yumrukları kollarıyla savuşturmaya çalıştıysa da başaramadı. Sendeledi. Dizlerinin üstüne çökerken ağlıyordu. Bir şey yapacaklarından emindi. En rezil yerlerden bir umut bulmak için gelmişlerdi ve arzuları bu gece gerçekleşiyordu.

— İmdat! Feryadı bastı. İmdat! Adam öldürüyorlar!

Çığlığı boş koridorun duvarlarında yankılanıyordu. Birden, bir bıçaktan yansıyan ışık parladı karanlıkta. Kurtulmak için debeleniyor, yalvararak inliyordu. Birden bıçakla arasına öfkeli bir et kemik yığını girdi.

Bıçaklı gölge, köpeğe doğru acımasız bir hamle yaptıysa da ıskaladı. Ağır bir küfür savurarak bu kez Pallent’e saldırdı. Pallent yana çekilince bıçak duvara saplandı. Sonra korkudan açılan gözlerini kırpıştırarak ne olup bittiğine baktı. Bir adam vardı köpeğin yanında. Çevresine yumruk yağdırıyordu. Yağmacılardan biri iki büklüm olmuş, köpeğin dişlerinden bacağını kurtarmaya çalışıyordu. Bıçaklı adam uzun bacaklıya doğru hızla salladı elindekini. Uzun bacaklı eğilince, bıçak arkadaki üçüncü yağmacının boynuna girdi. Adam kan kusarak olduğu yere yığıldı. Köpek de bıçağı çıkaranın bileğini yakaladı ve dişlerini geçirdi.

Bıçak yere düştü. Pallent atıldı bıçağı aldı. Köpeğin ısırdığı yağmacı uzun boylu adama bakarken, Pallent adamın göğsüne soktu bıçağı. Adam ses çıkarmadan yığıldı yere. Pallent duvara baktı. Bileği ısırılan yağmacı oradaydı. Yüzüne kan fışkırırken hâlâ bıçağı adamın sırtına saplıyordu.

— Sen şarkıcısın, Oren...

Uzun boylu genç başıyla onayladı:

— Beni dinliyordun. Kulüpte gördüm seni.

— İyi ki buradan geçiyordun.

— Yabancıyla birlikte uyuyacak bir yer arıyorduk. Tam yürüyen merdivene geliyorduk ki Yabancı bir şey duydu. Bakmaya gitti ve geri geldi. Onu izleyince her zamanki gibi yanılmadığım anladım.

Köpek gururla şarkıcının bacağına bunumu sürtüyordu.

Pallent yavaş yavaş kendine gelmeye başlıyordu. Kanlı cesede bir tekme attı, sonra küfürler savurarak kaçan üçüncü yağmacıya baktı.

— İstersen ev bulayım sana! Haydi âşık, sana iş de vereceğim. Büyük Adam, kanlı paltosunu fırlatarak, yukarıya çıkmaya başladı.

Oren, «Sizin enirinizde çalışmak istediğimden emin değilim.» dediyse de Yabancı, Pallent'i izlemeye başlamıştı bile. Şarkıcı, köpeğe geri dönmesi için fısıldadı; fakat köpek bir an durdu, öfkeyle baktı ve Büyük Adam'ın ardından koştu.

Oren omuzunu silkti ve o da Büyük Adamı izledi...

Üçüncü Bölüm

PROJE'dc çatışanların katılacağı toplantı Lattimer'in odasında başlamak üzereydi. Büyük Adam, asansörün kapısına doğru ilerlerken hepsini başıyla selamladı. Bunu gören Belediye Başkanı çığlığı bastı. Sonra da Pallent, Oren ve küçük köpeğin arkasından salona doğru koşturmaya başladı.

Pallent asansörde, «Bu özel koruyucum, yeni işe aldım dedi. Oren'e içeri girmesini işaret ederken sözünü tamamladı.. Yanımdaki odada kalacak.

Lattimer'in dili dolaştı. «Ama orası benim...»

— Benim odamın yanında dedim.

— Hemen mi?

— Hemen.

Ertesi gün öğleden sonra Pallent kahvaltı ederken Oren Starr'ı çağırttırdı.

Oren tozlu ayakkabılarını duvardan duvara uzanan beyaz halıya gömmüş, ıslık çalıyordu. Büyük Adam'ın yeşil duvarlı, beyaz mobilyalı dairesi; her yanı kırmızı isle kaplı Core'dan sonra inanılmaz geliyordu. Hiç lüks bir yaşamı olmadığı gibi lükse önem de vermezdi. Fakat geçen gece Belediye Başkanının karısıyla birlikteyken, ipek pijamalarıyla iyi bir uyku çekmiş, güzel yemekler yemişti. O gece Bayan Lattimer, Oren'in ilgisizliğini anlamamazlıktan gelmişti. Makyajıyla uğraşan Bayan Lattimer’e bunların hiçbirini istemediğini. Yabancı'ya ve kendine bir yer yatağının yeteceğini söyleyince kadının öfkeden yüzü kızarmış ve kızgınlıkla dışarı çıkmıştı.

Yabancı’yla birlikte Büyük Adam'ı ölümden kurtardığını biliyordu.

Pallent koltuğuna yayılıp iri elleriyle gümüş tabakların içine daldı.

— Kahvaltı?

— Hayır, teşekkürler. Bir saat önce ettim.

Pallent ağzını şapırdatarak yedi önündekileri. Oren bekliyordu. Bacaklarının arasındaki Yabancı siyah gözlerini Pallent'e dikmişti. Güzel yemeklerin görüntüsüne dayanamayarak, salyalarını akıta akıta havladı.

— Bu melez köpek her zaman yanında mı? Büyük Adam köpeğe bir parça

et atıp, suratını ekşiterek yutmasını izledi.

— Evet efendim.

— Neden?

— O benim en iyi arkadaşımdır.

— Çok kötü ısırıyor.

— Yaşamınızı kurtardı.

— Hımm. Niye yabancı diyorsun ona?

— Bilmem. Bir gece, kulübemin kapısını tırmalarken buldum onu. Yarı aç ve kan içindeydi her yanı. Ölmek üzereydi. Oren eğildi ve uzun parmaklarıyla köpeğin kıvırcık tüylü sırtını ve boynunu okşadı. Öyle değil mi oğlum?

Yabancı sevinçle havladı.

— İyice delirmek üzereydim. Yabancı'nın çok yardımı oldu. Sorunlarım hiç etkilemiyordu beni. Bu küçük canlıyla konuşarak unutmaya çalıştım.

Pallent geğirerek «Saçma» dedi. «Bana şimdi acıklı öyküler anlatma. Biz yapmak istediğimizi, yaparız. Hepsi burada kalır. Kiminin sorunu vardır, kiminin yoktur.» Elini alnına götürdü. «Şu köpeği de defet başından!»

Oren’in gülümsemesi kayboldu. «Hayır efendim.»

— Yanımda çalışmak istemiyor musun?

— O kadar Önemli değil, ya o, ya öbürü.

Pallent kıpkırmızı oldu. Oren'in gözlerine baktı. Gümüşi gözler kırpılmadı bile. Çalışmayacak mısın yani?

— Evet efendim.

— Kesinlikle mi?

— Kesinlikle.

Büyük Adam ellerini ipek bir peçeteye sildi:

— Galiba serserinin tekini benimle çalışmaya uğraşıyorum. Bu köpeğe Mars uçuşlarında giyilen çeşitli aksesuarlı uzay giysileri gibi yapışmak. Ancak yaşlı kadınlar yapar senin yaptığını.

Oren güldü. «Siz isterseniz fil bile getirirsiniz.»

— Ben Büyük Adam'ım, istediğim her şeyi yapacak güçteyim.

Oren Yabancı'yı kaldırdı. «Biliyorum, Büyük Adam. Gücüm ve param yok.

Ama istediğim gibi yaşıyorum. Neyse, havyarlar için teşekkürler.»

Kapıya doğru yürümeye başladı.

— Geri dön, âşık!

Oren döndü. «Ya Yabancı?»

Pallent düşündü. «Peki, olduğu yerde kalsın. Konuşacağız.»

Yabancı anlamış gibiydi. Oren'in iskemlesinin altındaki beyaz halıya gömüldü. Hizmetçi yemek artıklarını toplarken. Pallent Oren'e baktı. Yırtık botlarına, kirli pantolonuna soluk gömleğine ve boynuna kadar inen saçlarına göz gezdirdi.

Sekreterini çağırdı.

— Bayan Pink. Yeni özel koruyucuma iyice bak bakalım. Nasıl?

— Yeni giysilere ihtiyacı var.

Oren «Bunlar bana yetiyor» dedi.

Pallent homurdandı. «Temizliği severim. Ben köpeğinin kalmasına izin verdim, sen de temiz giyin. Tamam mı Bayan Pink?»

— Onu âşık diye çağırdığınızı duydum. Gitar ve ötekiler. Yelek ve kısa pantolona ne dersin? Belki de eski giysilerden hoşlanırsın. Tabii fularlı olacak. Koyu yeşil olabilir. Yılan derisi çizmeler. Sarının bir tonu.

— Giydirin, Bayan Pink. Pallent beğendiğini belirterek sırıttı.

— Peki efendim diyen Bayan Pink giysileri almaya gitti.

Oren, Pallent'in ipek donlu maymunu olmak düşüncesine karşıydı. Ancak benliğinin derinliklerinde yankılanan bir ses yaptıklarının doğru olduğunu söylüyordu. Doğru yönde ilerliyordu. Port-Mars ilk duraktı.

Pallent'in emreden sesi yükseldi. «Bana Rick'ten söz etmeni istiyorum. Onunla nasıl karşılaştığını ne olduğunu, her şeyi anlat. Ama saçma sözler duymak istemiyorum.»

Oren kabul etti.

— Marin burnundaki kulübemde Yabancı'yla birlikte kalıyordum. Bir akşam uçurumun kenarında dolaşırken, önümde koşan Yabancı'yı gözden yitirdim. O gün de, bugünkü gibi oldukça sisli bir hava vardı. Yabancı'nın gök gürlemesi gibi havladığını duyunca ne olduğuna bakmaya gittim. Yabancı'nın, pantolonuna yapışıp uçurumdan uzaklaştırmaya çalıştığı adam Rick'ti. Geniş bir mağaranın çevresinden dolaşarak yanlarına gittim. Yabancı dişlerini Rick'in

pantolonuna geçirmiş, bırakacağa da pek benzemiyordu. Rick tekrar atlamaya çalışsaydı. Yabancı da onunla birlikte uçuruma düşerdi. Bekle diye bağırdım ve köpeğimi uzaklaştırdım. Sonra, eğer kendini öldürmek istiyorsa. hiç zaman yitirmemesini söyledim. Caymıştı. Yabancı'yı eve yolladım. Bir kayanın tepesine oturup hiçbir şey konuşmadan çevreyi izledik.

Oren hafifçe gülümsedi. «Rick zaten izleyen birinin önünde atlayamazdı. Tabii ben öyle düşünüyordum. Yoksa intihara karar vereni caydıramazsınız. Eninde sonunda bir yolunu bulur, yine isteğine kavuşur. Rick'le birlikte kulübeme gittik. Kendisinden konuşurken ucuz şaraplarımdan içtik. Hiç zorlamadım. İçini dökmesi için rahat bıraktım onu.»

Pallent odanın sonundaki bara gitti ve kendine bir viski doldurdu. Viskisini bitirdikten sonra Oren'e konuşması için işaret etti.

Oren. «Herhalde niye ölmek istediğini biliyorsunuz» dedi.

— Benim yüzümden mi? Pallent'in sesi alışılmadık derecede yumuşaktı.

— Tamamen sizin yüzünüzden değil. Onu, geçmişi intihara sürükledi. Çocukluğundan beri, sizin tarafınızdan itilip, kakılmış. Bütün yaşamını aslında tiksindiği Pallent İmparatorluğu'nu kurmakla geçirmiş. Sizi, yaptığınız kötülüklerden; kendini de sizden kurtulmaya cesaret edememekle suçluyor. Paranıza ve gücünüze değer vermemiş. Ona hiç fırsat vermeden bütün amaçlarını ve iyilik duygularını elinden almışsınız. Bir adama sindiremeyeceği bir şeyi zorla yedirmek iyi bir şey değildir.

Pallent'in gözleriyle karşılaştı. Büyük Adam'ın gözleri buz gibi olmuştu.

— Yine intihar etmeyi mi düşünüyor?

Oren içini çekti. «Belki de size bağlı olan bir şey bu. Tutunacak bir dalı olması gerekir. Kendine saygı duyması örneğin.»

Pallent gözlüğünü çıkardı, küfretti. Oren sessizlik içinde izledi. Pallent'in karmaşık ve tek yönlü kafasının içinde neler döndüğünü biliyordu. Onu bu Yıldızlar împaratorluğu'na taşıyan Rick'in, kendisini bir dost olarak kabul etmemesine inanamıyordu. İntihar etmeyi denediğine pişman mıydı acaba? Hayır. Yeğenine gereken dersi vermedikçe olmayacaktı da.

Şişman vücudunun içindeki inatçı güç, Oren'in kararlılığını karşılayan bir dürtüydü. Harekete geçen ve durdurulması olanaksız bir şey gibiydi. Ölümünden sonra bile sürecek bir şey.

Oren'e bir göz attı. «Sen de bu işe elinden geldiğince katılacaksın»

Büyük Adam yeni bir güneş sistemine açılan Proje'yi anlatmaya başlayınca Oren neşelendi ve heyecanla dinlemeye koyuldu. Oren’in dağınık hayalleri belirlendi, şimdi hepsi birbirine girmeye başlamıştı...

Pallent, «Beni tek bir şey durdurabilir» dedi.

— Ne?

— Sabotaj. Çevremde, havada, kokusunu alabiliyorum. O yüzden Richard'ı çağırdım işçilerden birinin hastalanmasını sağladım. Evet, ben planladım bunu. Şimdi bu işçi Dünya'ya geri gönderiliyor ve Richard da onun yerini alacak.

Oren yumuşak bir korkutma sezer gibi oldu. «Evet, biliyorum.»

— Güzel. Artık sürekli gözetim altındasın, gününün her dakikasının hesabı sorulacak. Kaçamak yaptığın anda ölürsün. Sanki yarı saydam duvarın arkasında bir şeyler görüyordu. Burada kırmızı toprak ve mezar odası çok var.

Oren baklayı ağzından çıkardı.

— O gemiye binmek istiyorum.

Pallent yüzünü ekşitti. «Ne gibi?»

— Aradığım her şey orada. O gemiye binmek zorundayım.

— Sabotajın yanı sıra ilk uçuşa da saldırabilirler. Neden gitmek istiyorsun?

Oren geniş omuzlarını silkti. «Gitmek zorundayım.» Yakına geldi ve gümüşi gözleriyle Pallent'in gözlerini buldu. «Gitmek!»

— Başına geleceklere karışmam, şimdiden söylüyorum. Hem seni, niye o gemiye bindireyim ki? Her şey çok dik katli programlandı.

Oren «Rick'e yardım ederim» dedi. «Onu yanlış hareketler yapmaktan korurum.»

Pallent düşünceli düşünceli baktı. «Belki, belki kararımı sonra veririm.»

Dördüncü Bölüm

UYKU tutmayınca. Oren gözlerini karanlığa dikti düşlediği güneşlerle gezegenleri gördü. Sonra Kora'yı düşündü. Kalp atışları hızlandı. Yatağının dibindeki yabancı uludu. Biliyordu. Bildiğini de her zaman belli ediyordu. Oren'i Kora'dan gittikçe uzaklaştıran kötü kaderiyle olan savaşını ve Oren'in Kora'yı tekrar göremeyeceğinden korktuğunu o da anlamıştı.

Onu nasıl bırakabilirdi böyle? Hiç bir anlamı yoktu. O kurak toprakla yağmur, gök gürültüsü ve şimşek gibiydi. Fakat zorunluluk Oren'i yıldızlara itmiş, ondan ayırmıştı.

Sonunda uykunun ağırlığı göz kapaklarına çöktü.

Oren hafif bir havlama duyunca uyandı.

— Yabancı!

Zayıf bir ses duydu. Oren bir iki dakika olduğu yerde kaldı. Başka ses duymak için kulaklarını kabarttı. Hiç ses yoktu. Kendine geldi ve Yabancı'yı aramaya başladı. Ellerini ipek örtülü yatağın bütün köşelerinde gezdirdi. Ancak hiçbir tüylü sıcaklık bulamadı.

Işığı yaktı. Holün kapısı biraz aralıktı, ama kapıyı böyle bırakmadığım biliyordu. Öfkelenmeye başladı. Pallent'e karşıydı bu öfke. Büyük Adam Yabancı'dan hoşlanmamıştı ve isteğine karşı gelenleri eylemle yola getiren bir manyaktı.

Oren ayağa kalktı, çabucak giyindi. Holde durdu, çevreyi dinledi. Koridor bomboştu.

Kullanılmayan merdivenlerden ön lobiye indi. Ön kapıda koruyucu yoktu. Yukarıya çıktı koruyucuyu buldu. Arkadaki parmaklıklara dayanmış duruyordu. Parçalanmış kafasından kan akıyordu. Çoktan ölmüştü.

Bu durumda ilk düşüncesinde haksız olduğunu düşündü. Beklememeye karar verdi. Olay henüz olmuştu. Caddeye çıktı. Donuk ışık demetleri karanlığı biraz olsun azaltıyordu. Her taraf sakindi. Ay batmıştı. Oren Core'e doğru kıvrılan kanyonları geçti. Kanyonlar biraz bakımlı kenar mahallelere benziyordu. Dünyadaki kentlerden farklı değildi.

Bir duygu Yabancı'nın ve onu kaçıranların çok yakın olduğunu söylüyordu. Bir an, havlama sesi duydu. Aşağıya inerken ikinci sınıfın barlarıyla kumarhaneleri hâla açıktı. Mavi Fare'yi geçti; ama bir şey onu çekti, geri döndü ve içeriye girdi. Bir şey vardı burada. İçinden bir ses burada kalmasını söylüyordu. Bir tabureye oturdu, barmene bir içki söyledi. Korkalis yoktu, herhalde bir yere gitmişti.

— Bir köpek gördün mü burada?

İri kıyım barmen boş gözlerle baktı, ama bu boşluğun arkasında kıpırdayan bir şey vardı. Mars'la ne köpek, ne de başka evcil hayvanlar vardı. Bütün su ve hava insanlar için ayrılmıştı.

— Köpek mi? Ne köpeği? Arka odalardaki boş masalara kurulmuş olan iki pala bıyıklı adama doğru gitti. Oren içkisini yudumlarken gözlerini yandaki kapıya doğru kaydırdı. kumar odası olabilirdi.

Kendine yönelen maskeli gözlerin ve hakkında konuştuklarının farkına vardı.

Altıncı duygusu tüm benliğini kapladı. Sanki plastik bir ekranda bir görüntü oluşturmaya çalışıyordu. Mor Fare kulaklı bikinisi olan garson kız da gitmişti. Bu. sabah öncesi saatlerde hiç de hoş değildi burası. Madencilere de turistlere de benzemeyen şu iki adam ne yapıyorlardı?

Oren içkisinden biraz daha içtikten sonra ayağa kalkıp arkaya servis odalarına doğru yürüdü. Bir kaç adım sonra iki çirkefin oturduğu odaya geldi. Kapıyı hızla açtı. Oda ufak ve karanlıktı. Çok da pis kokuyordu. Köşeden gelen sevinçli bir havlama duydu.

— Yabancı!

Köpek şimdi yüksek sesle havlıyor, burnuyla ayak bileklerini kaşıyordu. Sonra, köşedeki bankın yanına çömelmiş bir şeye doğru koştu.

Oren fısıldayarak, «Sakin ol oğlum» dedi. Işık aradı, kapıyı bulana kadar duvarın kenarında sürünerek gitti. Oda küf kokulu penceresiz bir depoydu. İçerde likör kasaları, sahne direkleri ve bir yığın şey vardı. Bir köşede korkuyla büzülmüş bir kız duruyordu. Oren ilerledi, kız siyah saçlarıyla kapalı yüzünü biraz kaldırdı.

— Kora!

Kora sevinçle Oren'e doğru atıldı, fakat sevinci fazla uzun sürmedi. Oren geri döndü. Köpeği kaçıranlar tam arkasında kapının önündeydiler. İçeri girdiler.

Oren yumruğunu ilkinin çenesine doğru var gücüyle salladı. Adam hırıltılar çıkararak boş şişelerin üstüne düştü. Silahlı olan, yumruktan kaçıp silahına sarıldı. Bu sırada adamın tam arkasında silahlı başka bir yüz göründü. Çökük gözlü zayıf ve tanıdık bir yüz.

Silahın kabzasından yakaladı ve mermi Oren'in yerine duvarı parçaladı. Pallent'in Özel ordusu duruma egemen olurken ortalık karıştı ve tanıdık yüzün arkasında silah sesleri duyuldu.

Oren: «Teşekkürler Rick...» dedi.

Rick gri-yeşil uzay üniforması altında daha iyi görünüyordu, traş da olmuştu. Zar zor gülümsedi.

— Konuşma.

Oren konuşmadı, kulüpte ve depoda olanları unutmuştu. Bacaklarına sürtünen Yabancı'yı bile unutmuştu. Aklı ve kolları Kora'yla doluydu...

*** * ***

Pallent siyah purosunun ucunu kopardı ve kalın beyaz halıya tükürdü. Sonra Oren'e döndü.

— Şimdi biraz daha iyisin.

Oren yeşil ve koyu kahve renkli elbiselerinin içinde pek rahat değildi. Bunları zorlayarak giydirmişlerdi; çünkü uyurken öteki elbiselerinin hepsini yakmışlardı.

— Rick nerede? diye sordu. Bazı şeylerin yanıtını isti yorum.

Pallent «Ben de öyle» diye gülümsedi. «Rick anlattı bana, Projeden iki adam Mor Fare'ye gitmişler. Bu iki adamın gecenin ortasında mağarayı terk etmeleri için hiç bir neden yoktu. Korkalis'in yardımcısı da bu işin içinde gibi geliyor bana. Tam olarak ne planladıklarını henüz bilmiyorum.»

— Yabancı'yı niye kaçırdılar?

— O da operasyonun başka bir parçasıydı. Seni oraya getirmek için yaptılar. Koruma görevlilerinden biri köpeği gazla uyulmuş ve götürmüş.

— Neden beni değil?

— Bu o kadar kolay değil. Bir kaç tane dürüst adamım var. Zaten ikisini de öldürmüşler.

— Beni istiyorlardı. Neden ama?

— Belki de senin onlara katılacağını umuyorlardı dedi Pallent ve omuzlarını silkti. Neyse, adamlarım her şeyi hallettiler.

— Rick nerede?

— Projeye geri döndü. Orada olması gerekiyor.

— Ya Kora?

Pallent sırıttı ve sekreterini çağırdı. «Bayan Pink, kızı içeriye alın. Şimdiye kadar uyudu, iyice güzelleşmiştir. Hele bir bakalım.» Söyleyiş şekli Oren'in tüylerini diken diken etti. Pallent bir kahkaha attı.

— Tamam, bu kız senin zayıf noktan.

Oren kızgın bakışlarını duvara dikti. Pallent devam etti:

— Senin de bir zayıf noktan var. Bunu fark ettiğime sevindim. Benim çok işime gelir, senin hakkında epeydir düşündüğüm planlar var.

— Plan mı?

— Dünya politikacıları bugünlerde seslerini çıkarmaya başladılar. Dünya'da her şeyi sözde yöneten kişi, kamuoyuna hoş görünmek için seçilmiş gerçek bir aktördür. Uzun zaman önce televizyonla başladı bu. Buna ben uygun değilim. Ne görünüşüm güzel, ne de iyi rol yapabilirim. Fakat sen Aşık, yapmak zorunda kaldığın tek şey, gitar çalan tatlı kişiliğine bürünmek. Kadınlar gözlerini görünce hayran kalacaklar. Halk seni kendinden biri olarak görecek. Aşırılar gözlerinin ardındaki esrarın ağına düşecekler. Kısaca, çekici bir gücün var. özellikle o uzay şarkılarını söylerken. Birleşik Dünya'ya iyi bir başkan olacaksın.

— Başkan mı?

Pallent güldü:

— Neden olmasın? Uzun zamandır ekranın arkasındaki bir numarayım, fakat başkan seçici olmak istiyorum. Zirvedeki adamın avuçlarımın içinde olmasını istiyorum. Rick'i düşünmüştüm, fakat sen olacaksın.

— Siz bir kukla istiyorsunuz. Ben öyle bir tip değilim. Bunu biliyorsunuz.

— Çok para için bir adamın neler yapabildiğini görün ce şaşıracaksın. Bak!

Oren doğruldu ve döndü. Kora kapıda ışık ışıl parlıyordu. Fakat onun Kora olduğuna inanmak olanaksızdı. Bayan Pink ona gözlerine uygun, menekşe renkli şifon bir elbise giydirmişti. Vücudunun bütün kıvrımları yumuşak dalgalar halindeydi. Oren'e doğru heyecanla koşarken gümüş kolyesi bir elmas gibi

parıldıyordu. Oren'in nefesi kesilmişti. Kora'yı sadece siyah pantolonu ve çizgili kazağı içinde görmüştü. Şimdi bu değişime inanamıyordu.

— Para çok şeyi değiştiriyor, aşık. Kadınlar güzel olabilmek için paraya ihtiyaç duyarlar. Senin Kora'n eski yunan Tanrıçalarından daha güzel. Ama bu şöhretin olup da, olanaklarının yetersiz kalacağı günlerde de böyle güzel kalabilmesi için para gerekecek. Nasıl kalmasını istersin? Karşılaştır ikisini.

Kora, Oren'in kollarına atıldı. Oren yutkundu. Parfümü, yayılan parlaklığı. Büyük Adam'ın tuzağı Faust'a göre doğruydu ve henüz...

Bir an için Pallent'i unuttu.

— Nasıl geldin buraya? diye sordu. Kora hâlâ kollarındaydı. Onu ilgilendiren burada olmasıydı, nasıl ve niçin olduğu değil.

Kora hızla konuştu. «Gazeteci çocuk, Johnny. Açıklayamam.» Anlatmayı denedi ama kullandığı kelimeler kargaşası anlamsızdı, sadece bir yarışma var aklımda, girene kadar beni çok rahatsız ediyordu. Burada olduğunu öğrendim. Sonra yarışmayı kazandım! Kazandım! Oren bu bir mucizeydi!»

Pallent kıkırdayarak: «O yarışma bir düzendi!»

— Düzen mi, ne demek istiyorsunuz?

— Core'a getireceğimiz kızları ancak böyle kandırabiliyoruz. Madenciler her şeyden çok kadın istiyorlar, hiçbir kız da buraya kendiliğinden gelmez. Güzel kızları seçiyorlar.

— Kulüpte bir şarkıcı olduğunu duydum. Oraya gittiğimde barmen...

Oren Kora'yı kollarıyla iyice sardı. «Unut hepsini. Önemli olan burada olman.»

Pallent viskisini yudumlarken gülümsedi. «Olabilir, ikiniz için de iyi olabilir; ancak sana söylediğim gibi aşık, dışarda çok toprak var.»

Sonra yalnız kaldılar. Evrende sanki ikisinden başka hiçbir şey yoktu. Bir süre sonra balkona çıktılar. Oren Kora'ya bütün olanları anlattı. Avukatın San Raphael hapishanesindeki ziyaretinden, Yabancı'dan; Rick'e, Pallent'e kadar her şeyi.

— O gemi ile gidiyorsun dedi Kora ve içini çekti.

— Evet.

— Neden ama?

— Bilmiyorum ama gitmek zorundayım.

Kora içini çekti: «O zaman ben de geliyorum.»

— Hayır!

— Evet. Seni oraya sürükleyen her neyse bana da, seninle birlikte olmamı söylüyor Oren. Burada şifon elbisenin içinde oturup bekleyemem. Yapamam. Eğer tehlike varsa ben de seninle paylaşmalıyım. Biz birbirimize aidiz. Oren sen de biliyorsun bunu. Benim de içimde aynı duygu! Yüzünü yaklaştırdı «Bak Oren! Gözlerimin içine. Ne olursa olsun ikimizin olmak zorunda. Görüyorsun değil mi?»

Gözlerinin derinliklerine baktı. Sonra başıyla onayladı. Oradaydı. Korada, hepsi vardı.

Büyük Adam'a söylemeye gitti.

Pallent kaplan gibi gürledi. «Siz bu gemiyi piknik yeri mi sanıyorsunuz?»

Oren onunla nasıl konuşulacağını öğrenmişti:

— Alfa'da bana ihtiyacın var. Rick'i kim gözetecek?

Pallent kaşlarını çattı ve kıpırdadı:

— Allah belasını versin, senin için planlarım var. Başkan olmanı istiyorum.

— Düşün, Büyük Adam. Komşumuza yapacağımız yolculuk altı ya da sekiz ay sürmek zorunda. Geri döndüğüm de bütün basında büyük bir kahraman olacağım. Herkes beni tanıyacak. Yoksa çok çalışacaksın. Kamuoyu yaratmak ve zemin hazırlamak, herkese kim olduğumu öğretmek gibi. Şimdi beni kimse tanımıyor, ama bu yolculuktan sonra bir kahraman olacağım.

Pallent kuru dudaklarını yaladı ve somurttu. Birden bir kahkaha attı.

— Şimdiden işi öğrenmeye başlamışsın. Aferin. Zaten bir yıl içinde seçim, meçim yok. Kahramanlar iyi politikacı olurlar.

Beşinci Bölüm

HELİKOPTERDEN aşağıdaki geçici arkeolojik kulübelere baktılar. Bu kamuflaj, yumuşak kayaların karşısına yapılmıştı. Bu kayalar yılın ılık mevsiminde mavi yeşil dikenlerle kaplanırdı. Kutup yakınlarında atmosfer incelmişti. Proje'nin altında büyük bir uçurum vardı.

Oren ilk görüşte şaşkınlık içinde ıslık çaldı. Uçurumun altındaki mağara büyük bir yarım küreydi. Üstü gri kırmızımsı plastikle kaplıydı. Bu gizli kentin merkezine doğru da çalışma yerleri ve ofisler vardı. Fakat asıl parlayan ışık geminin kendisiydi, burnu neredeyse duvara değiyordu.

Pallent, Oren ve Kora'ya ana laboratuvarı gösterdi. İçerde insan üstü zekâlı mavi gözlü Dr. Corwin hesaplarla uğraşıyordu. Ufak tefek matematikçi Kora'yı sıcak bakışları ile süzdü. Oren kalın kaşlarını düşünceli bir şaşkınlıkla oynatıyordu. Sonra denklemlere dalıp, zamanla ilgili uzay ve uzaydışı teorilerini açıklamaya başladı.

— Boş verin doktor dedi Oren, Beni Plüton'da kaybettiniz.

Bilim adamı güldü. «Ama senin gözlerinde bir şeyler var. Astrofizikle uğraştın mı?»

Oren başıyla onayladı. «Biraz. Fakat sizin düzeyinizde değil.»

— Benim düzeyim mi? Böyle bir düzey yok. Fizik ötesine hızla yaklaşıyoruz. Yüzümüze, gözümüze bulaştırıyoruz. Gerçeğin çevresinde dönüp duruyoruz. Sonra rastgele bulduğumuz bir şeye de hayran oluyoruz. Böyle şeyler için sende başlangıç duygusu var, ben öyle düşünüyorum. Belki bu yolculuğumuzda uzay-zaman teorilerim hakkında sana bir şeyler öğretmeme izin verirsin. Bir asistan kullanabilirim.

— Benim için büyük bir onur dedi Oren.

Büyük an geldi. Geminin kapısı kapandığında içerde onvedi mürettebat, üç subay vardı. Dr. Corwin. Oren, Kora ve Yabancı. Yıldızlar şimdiden yaklaşmış gibiydi. Üzerlerindeki büyük kapak açıldı. İnsan yapımı şimşekler çaktı. Kaptan Myles Anderson uzun boylu bir İsveçliydi. Kalkışı rahatlıkla başaracağından emin bir hali vardı. Kora ve Oren'den hoşlanmış köpeği de pek sevmişti.

Rick de mürettebattandı. Kora, Oren'in astrofizikçiyle olan günlük

ilişkilerine katılıyordu. İkisinin İşi Dr. Corwin’in Alfa'nın uzaydan uzay dışına çıkıp sonra tekrar kendi uzay zaman akımlarına dönmeleri hakkında anlattığı ve gösterdiği her şeyi öğrenmekti. Ondan sonra güneşin altında Dünya gibi yeni bir gezegen bulmaktı. Bu gezegene hepsini yerleştirme İşi de Kaptan Anderson’a aitti. Bazen Oren gitar çalıp çevresindekileri neşelendiriyordu. Mürettebat, onu dinlemeye geliyor ve Dünya'daki ağır şartlan dile getiren şarkılarda ona eşlik ediyordu. Çoğu kez bunlar Kora ve Yabancı oluyordu.

Bir gün Kora yumuşak sesiyle şu şarkıya eşlik etti:

«Bir yıldızın beş noktasını say

Önemli değil, ne kadar dolaştığımız.

Doğu. batı, güney, kuzeyi say

Ve besinci nokta yuvamız olacak,..»

— Değil mi? Yabancı'yı okşayarak sordu. Yuvamıza geri döneceğiz değil mi?

Oren içini çekti. Belki şarkı gibi beşinci nokta geldiğimiz hiçbir yönde değil. Bildiğimiz bir zamanda bile değil. Her şeyin sadece olduğu bir yer. Sonra Dr. Corwin doğru düğmeleri çevirince bütün yönlerin, bütün zamanların dışına çıkıp ait olduğumuz yere gideceğiz. Sonra biz. Hey! Ne oluyor Yabancı?

Yabancı Kora'yi paçalarından tutup sürükleyerek, metal bir kübün kapalı kapısını kokladı. Kulakları iyice dikleşmiş sürekli yutkunuyordu. Oren gitarını yere koydu.

Kora: Ben bir şey duymuyorum dedi.

— Bir şey var. Yabancının kulakları bizimkinden...

Köpek yere düşen saç kıllarım bile kokluyor, öfkeyle havlıyordu. Oren hole doğru yürüdü. Yerçekimli döşeme sallanmaya, duvarlar titremeye başlayınca kısa bir an durdu. Koridor boş ve sessizdi. Ancak ana kabindeki mürettebatın panik İçindeki bağırışları duyuluyordu. Oren titrek ve korku içinde bir ses duydu.

— Kontrol aletlerinde bir bozukluk var.

Kora sessizce ağlıyordu.

Döşeme, duvarlar hâlâ titriyordu. Gemi boşlukta düşerken. Oren Kora'yı kendine doğru çekti. Bütün bunlar sadece birkaç saniyede olmasına rağmen saatler geçmiş gibiydi. Gemi bir çarpmayla durdu, sarsıntı kesilmişti. Sanki evren aldığı soluğu veremiyordu.

— Bakmaya gidiyorum. Buradan ayrılma.

Dar koridoru çok çabuk geçti. Ana kabine çıkan merdivenlere ulaştığında aşağıya inen biriyle karşılaştı.

— Doktor! Dr. Corvvin'di bu. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Oren adamın titremesini kollarında durdurabildi. Ne oluyor?., dive sordu.

— Rick!'

— Rick'e ne oldu?

— Kontrol odasına benimle konuşmaya gelmişti. Bana amcasından söz etli. Tuhaf ve umutsuzdu. Amcasından uzaklaştığını söyledi. Alfa'ya varmamalıydık. Sonra -o an da yardım çağıramadım- bütün düğmeleri kapatıp, lövyeleri çekmeye başladı. Çok korkmuştum; fakat Kaptan Anderson onu durdurduğunda iş işten geçmişti.

— Onu iyi izleyemedim! diye Oren bağırdı. Onun değişken olduğunu biliyordum.

— Hayır! Onu kontrol odasına ben aldım. Benim hatamdı bu. Fakat çok ilgiliymiş gibi gelmişti bana. Benimle konuşurken her şeyi unutmuştum, yanılmışım...

Oren'in odasına girdi. Oturduğunda elleri hâlâ titriyordu. Bu adam, bir suikastçı. Bütün bu büyük planları yıkacak, ha!

— Ne yapabiliriz? dedi Oren.

— Hiçbir şey. Kaptan Anderson buralarda bir kalkış yeri bulabilirse tekrar kalkmaya çalışacak.

— Burası mı? Burası neresi?

— Bilmiyorum. Dr. Corwin acıyla baktı. Rotamızın hedefinde değildi. Daha zamanı gelmemişti. Çok uzaktaydık. Normal olarak yıllar sürerdi. Bu kadar yaşayamazdım.

— Neresi? Kora heyecanlandı. Neredeyiz o zaman? Dr. Corwin başını salladı. Ait olduğumuz yerde değil.

Hayır. Başka bir yerdeyiz. Belki de hiçbir yerde.

Altıncı Bölüm

BULUNDUKLARI yer soğuktu. Soğuk, sisli, karanlık. Gezegene can veren güneş çok uzaklardan belli belirsiz parlıyordu. Dondurucu bir havası olan, sürekli kar yağan gezegende insanın yaşayabileceği bir atmosferin olması büyük bir rastlantıydı.

Küçük avcı grubunun kızağı, sürtünmeden ısınıp arkasında beyaz köpükler bırakarak ilerliyordu. Avcılar son durdukları yeri işaretleyip dinlenmek için mağaralarına döndüler.

Oren Yabancı'nın durmadan havlamasını duyuyordu. Havlaması etkisiz kalınca, Oren'in ellerini pençeleriyle tırmaladı. Oren ellerini çekti. Dondurucu ölüm çok yumuşaktı.

En sonunda, zorla gözlerini açabildi. Gördüğü sadece karanlıktı. En ufak ışık belirtisi yoklu; fakat üstünde oynaşan Yabancı'nın bir şeyler hissettiği kesindi.

Tüylerinin sıcaklığı onu tekrar yaşama döndürdü. Parmakları göğsüne uzanmış Yabancı'yı buldu.

— Niye canın sıkılıyor oğlum?

Yabancı boynunu silkeledi, sonra elmacık kemiğine doğru bir pençe attı. Yabancı'nın Oreni rahat bırakmaya hiç niyeti yoktu. Yakınında zayıf bir inilti duyunca kendini zorlayarak ayağa kalktı. Karanlığı delip Kora'yı bulmaya çalıştı. Kollarına aldı. Ona olan yakınlığı içini tekrar yaşama arzusuyla doldurmuştu. Kora'nın buzlu elleri ve yüzünü okşadı.

— Kora! diye bağırdı. Sonra karanlığa doğru seslendi. Dr. Corwin! İyi misiniz?

Kora seslerin etkisiyle kımıldandı, iyice sokuldu. «Ayağımda. bir şey hissediyorum.»

Oren Kora'yı yere oturttu, sonra doktoru aramaya başladı. Bulur bulmaz omuzlarından tutup yavaşça salladı.

— Yaralandınız mı doktor?

— Hayır! Sanmıyorum. Sadece do, do, donuyorum! Dişleri birbirine vuruyordu.

Oren üçünü bir araya topladı. Derhal buradan çıkıp, nerede olduğumuzu anlamalıyız. Burada bir saat daha kalırsak öleceğiz.

Ayağa kalktı, eksi oluz derece açıya ayarlanmış el fenerini buldu. Fenerin sarı ışığını yüzlerine çevirdiğinde hepsine sahte bir sıcaklık vermişti.

— Ellerinizi ve ayaklarınızı ovmaya devam edin, yüzlerinizi ovun. Kan dolaşımını sürdürecek her şeyi yapın. Sıcaklık sıfırın çok altında olmalı. Diğerlerini bulup sıcak giysiler atacağım.

Devrilmiş kapıyı itti, önündeki dar yolu ışıkla taradı. Ana kabin ve kontrol odası karışıklık içindeydi. Bir yaşam belirtisi bulabilmek için çevresine baktı. Sonra ötekilerin yanına döndü.

— Bir fener daha buldum. Elbise arayacağım. Doktor nasıl?

— Ben iyiyim. Doktor gülümseyerek doğrulmaya çalıştı, ama kalkamadı. Kora kollarına ve ayaklarına masaj yapıyordu.

— Mürettebata ne olmuş?

— Görebildiğim kadarıyla ölmüşler. Büyük bir delik açılmış ve içeriye kar dolmuş. Düşme anında ölmeyenler, donmuş olmalılar. Biz aşağıda olduğumuz için kurtulduk Sanırım altımızdaki motorlar da soğuktan donana kadar çalışmış.

— Neredeyiz Oren?

— Allah bilir. Bütün bildiğim dondurucu soğuğu ve solunabilir havası olan bir yerdeyiz. Düştüğümüzde kar sayesinde yanmaktan kurtulduk. Karın içine iyice gömülmüş durumdayız.

Uzay vitesi odasında bir kaç çift bot bulmuştu. Soğuktan morarmış parmakları ısı elbiselerine ulaştı. Kora ve Doktor için de iki tane aldıktan sonra geri döndü.

Zayıf bir inilti duyarak durdu. Ses neredeyse rüzgârın uğultusunda kaybolacaktı. Yabancı havlamaya başladı. Makine odasına doğru hareketlendi. Aşağıda genç bir tayfa inliyordu. Kızıl saçlı çilli genç ağlamaya başladı. Şükürler olsun Allahım!

Oren eğildi ve ısı elbiselerini genç adamın omuzuna sardı.

— Düştüğümüzde aşağıdaydım. Birbirine vuran dişleriyle, sözlerini sürdürdü. Yukarı çıkmaya çalıştığımda soğuk elimi parçaladı. Ellerimi gevşetemiyorum.

— Sakın ha! Bir parça iyileşene kadar yaranı elbise parçalarıyla sararım.

Bekle. Şimdi dönerim.

— Bir yere gideceğim yok.

Şimdi hepsi ısı elbiselerinin içinde dört yabancı kişiydiler. Doktor hepsine ısıtıcı konserveler yedirmiş, vitamin hapları yutturmuştu.

— Aşağıya inmeden önce son bir kontrol yapsak iyi olur dedi Oren. Eğrilmiş metal yığınlarının arasından kendilerine yol açtılar. Oren Rick'i buldu. Çeneleri birbirine kenetlenmişti.

— «Zavallı» sabit gözlerle baktı. «Bir dünyayı daha Pallent'in ellerine teslim edemezdi. Sanırım, iyi bir şey yapana kadar onun dümen suyuna gitmeye karar vermişti. Fakat korkuyla karışık nefreti çok derinlerden geliyordu. Bunu şimdi yapması gerekiyordu ve Pallent de sabotajcıları onun bulmasını istemişti.»

Her taraf dondurucu bir ölüm kokuyordu.

— Altımızdaki motorlar, düşüşten sonra saatlerce sıcak kaldılar dedi doktor. Yoksa çoktan ölmüştük.

Kızıl saçlı genç Bart, çevresine bakındı ve titredi: Hemen çıkalım bu mezardan.

İhtiyaç duydukları her şeyi paketlere doldurdular ve çıkışa doğru yürüdüler. Uzun bir buz tünelinden geçtiler. Sanki buzdan duvarlı bir alt geçitti. Yürümek oldukça zordu. Bot zincirlerini almak için geri döndüler.

Yukarı çıkış oldukça yavaştı. Fenerleri duvarlardan yansıyan ışığın altında gökkuşakları meydana getiriyordu.

Sonra...

Bart, «Bakın!» diye bağırdı.

Yarı saydam çıkış kapısı bulutlu gökyüzüne açılıyordu. Bart yaratıkları ilk görendi. Bulutların altında bir dizi dev şekil yaklaşıyordu. Sonra hepsi birden durdular ve gözetlemeye başladılar.

— Aman Allahım! Ne kadar iriler! diyen Bari silahını çekti.

— «Bekle!» Dr. Corwin Bart'ın kolunu aşağıya indirdi. «Tehlikeli olup olmadıklarını bilmiyoruz. Düşünsene. Onlar burada büyümüşler. Nasıl yaşanılacağım biliyorlar. Onlara ihtiyacımız olabilir.»

— Bir düzine olmalılar diye ekledi Oren Ne olursa olsun onlara ihtiyacımız olabilir.

— Ne kadar çirkinler diye ürperdi Kora.

Oren yavaş yavaş ilerlediklerini fark etti. Bu saçlı devlerin en kısası 4.5 metre boyundaydı. Göğüsleri varil gibiydi ve düz yüzlerinde burun yoktu. Uzun bacaklarının ucundaki taraklı ayaklan, kar ayakkabılarıyla daha da genişliyordu. Hepsi uçlarında sivri kayalar bağlı mızraklar taşıyordu.

En iri ve çirkinleri silahını doğrultarak ilerledi, bağırması rüzgârda kaybolmuştu.

Dünyalılar durdu.

Devlere bakarak beklediler. Soluklarından çıkan buhar rüzgârla dans ediyordu. Yabancı da. Kora ve Oren'in arasına girmiş bakıyordu.

Sonunda vahşiler sessizliği bozdular. Bulundukları yerden gelen karışık sesler bir karara varamadıklarını belirtiyordu. Bazıları mızraklarını savuracakmış gibi kaldırdılar.

Bir mızrak havayı delerek bir kaç metre önlerinde buza saplanınca Bart silahını çekli.

— Hayır! diye bağtrdı Oren.

Çok geçti. Bart silahını doğrultmuş ve ateşlemişti. Mızrağı savuran yaratık tam göğsünden yaralandı ve karların ortasına yuvarlandı. Birden öteki mızraklar da yağmaya başladı. Biri Bart'ın boynuna, öteki de göğsüne saplandı. Sendeledi ve kan kusarak yere yığıldı.

Oren ölen genç için ağlarken, doktora döndü, ve silahını çekti. Ne yapacağız şimdi.

— Hâlâ çok geç olmayabilir.

Rüzgâr, topluluktan çeşitli sesleri getirdi. Birden şaşkınlık verici bir şey oldu. Başkanlan dizlerinin üstüne çöktü, diğerleri de ona uydu.

Dr. Corwin rahatlatıcı bir işaret yaptı. Eski öykü. Biz gökten geldik, biz Tanrı'yız. Bart birini ateş kusan silâhla öldürünceye kadar emin delildiler.

— Şimdi Tanrılar gibi mı davranacağız? dive sordu Oren.

Dr. Corwin başını salladı. Unutma! İlkeller eğer Tanrılarından umduklarını alamazlarsa, her zaman kendi Tanrılarına dönerler.

Kendilerini beyaz karların üzerinde taşıyan kızak, bu devler için yapılmıştı. İki hayvan tarafından çekiliyordu. Yeni Tanrılar yumuşak kürkler arasında oturmuştu. Kanguru - fil karışımı hayvanların korkutucu bağırışlarıyla birlikte arkalarında kar tozları bırakarak hareket ettiler. Avcılar arkalarında duruyordu.

Ufukta testere dişleri gibi bir dizi karlı dağ yükseliyordu. Kızağı çeken hayvanlar o yöne doğru atılıp, yolcuları dev mağaralara götürdüler. Devlerin başkanlan Dünyalıları kızaktan çıkardı. Meşalelerin ışığı altında yeni Tanrılar kayaların arasından aşağıya indiler.

— Tüm dağ. bal peteği gibi olmalı dedi Oren.

— Evet duvarlar da sıcak şimdi. Bizim vahşiler de burada yaşıyorlar. Varlıklarını bu mağaralara borçlular.

— İyice yoruldum diye Kora sızlandı.

Yolculuk, bir dizi karanlık ve içinde ufak ufak mağaralar olan dev kayalara geldiklerinde bitti. Ortada büyük bir ateş yanıyor, çevresinde küçük devler ve kadınlar çömelmiş yemek yapıyorlardı. Dünyalıları özel bir yere oturttular. Bir kadın düz bir taş tabak içinde yemek getirdi.

— Bu köpekler yemek de mi yiyorlar? Kora şaşırmıştı. Gözlerini yarı pişmiş ete ve mantarlara kaydırdı.

Oren ona bir tabak yemek uzatırken. Nasıl yaşıyorlar ya? dedi.

— Et fena değil dedi doktor. Bu büyük mantarlar mağaralarda yetişiyor olmalı.

Yemeklerini yerken Kora dışarıdaki yaratıkları inceliyordu. «Amma büyükler. Ürpertiyorlar beni.»

Oren sugeçirmez çantasından gitarını çıkardır Bu vahşileri veya hayvanlan eğlendirmek için bir iki şarkı söyleyeyim mi?

— Elde edebileceğimiz en İyi koşullara sahibiz dedi Dr. Corwin. Bana, teorilerimi hiç kanıtlayamayacakmışım gibi geliyor.

Kora mırıldandı:

— Bana da hep buradaymışız gibi geliyor.

Oren gitarının tellerine dokunup, şarkısını söylemeye başladı. Bir süre sonra kadınlar ve çocuklar da yerlerinden kımıldadılar. Kıllı yüzler, sarkıtlara doğru döndü, Oren dev çocuklara neşeli bir denizci şarkısı söyledi. Bir çocuk sendeleyerek Kora'ya yaklaştı. Kora çocuğun kıllı pembe yüzüne şefkatle dokundu. Birden büyük bir anne gölge gibi göründü ve çocuğu geri çekti. Çocuk böğürmeye başladı.

«Hişş küçük bebeğim, sesini çıkarma,

Annen sana kuş alacak...»

Oren'in tatlı sesi mağaranın duvarlarında yankılar yaparken küçük aile gruplan da uykuya daldı. Oren bir uzay şarkısı söyledi.

«Nerede, nerede bize yol gösterecek yıldız, şimdi?

Nerede bizim kaybolan hayallerimiz?..»

Hayali, yeşil tepelerde yuvarlanmak, denizlerde yüzmekti. Fakat kötü kaderin bir eseri olarak bir şeyin ters gitmesi yüzünden yok olmuştu... Kendini topladı. Kora'ya ve doktora baktı. Huzur içinde uyuyorlardı. Büyük ateş de sönmek üzereydi; ama yine de Kora'nın elmacık kemiklerinde ve boynunda hoş gölgeler oluşturuyordu.

Bir anda farkına vardı.

Yabancı gitmişti.

Öteki tarafa gitti. Kora! diye fısıldadı. Doktor? Kora içini çekerek uyandı. Dr. Corwin hayvani bir horultuyla ayağa fırladı.

— Ne var? Ne oldu?

Oren fenerini en karanlık köşelerde dolaştırdı. Islık çaldı. Her zaman bu ıslığa koşar gelirdi Yabancı. Ama bu kez gelmedi.

— Birkaç dakika daha bekle.» Doktor hâlâ gözlerini oğuşturuvordu.

— Hayır! Onu bulmak zorundayız. Böyle nedensiz çekip gitmezdi.

— Ben de geleceğim. Kora'nın sesinden kararlı olduğu anlaşılıyordu.

— Gelmek zorundaysan gel. Doktorun sesi oldukça alaylıydı.

Oren kendinin ve Kora'nın çantasını almıştı. Hep beraber kalmak en iyisi olacaktı. «Oren. Yabancı senin için niye bu kadar önemli?»

Oren bakışlarını doktora çevirdi. «Önemli de ondan.»

— Tamam, sadece sordum.

Uzak duvarlara doğru ateşin çevresinden dolaşarak yola koyuldular. Oren hâlâ ıslık çalıyordu, gelen yanıtlar sadece mağaranın derinliklerinden çınlayan yankılardı.

— Bu büyük geçit diğerlerinden farklı. Neden öyle bilmiyorum. İçeri doğru yürüdü. Kora ve doktor da peşin deydi.

— Evet, bu farklı doktor. Doktor ıslık çaldı. Yakındaki duvara feneri tuttu.

— Bakın ne kadar düz. Şu küçük çentikler. Bu mağara ötekiler gibi doğal olarak biçimlenmemiş. Bildikleri kadarıyla bu tüneli kazıp cilalamışlar. Tabana

bak. Arkada bir sürü eşyanın karışıklığı ve kötü kokusu var. Bu tüneli açabilmek için çok acı çekmişler. Ne demektir bu?

Kora lafa karıştı: Meksikalıların güzel bir deyişi vardır! Evimiz bir kilise kadar temiz olmalı.

— Tamam. Bu tünel onların ibadet ettikleri yere gidiyor.

— Tanrı olarak tahminime göre, doğru yöndeyiz, diyerek güldü Oren.

Tünel hafif eğimliydi. Ayak sesleri, gelen mırıltılara karışmıştı. Düz duvardaki bir boşlukta konuşuyorlardı.

— Sonuna geldik.

— Bir kapı var burada. Oren ışığı açıp kapayarak her tarafı inceledi. Daha doğrusu öyle olmalı. Fakat sürekli kullanıldığı belli. Bu ilkellerin bunu yapabileceğini kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

— Belki de onlar yapmadılar. İlkel bilimler her zaman rahiplerle başlar. Daha hiçbirini görmedik. Antropolojik olarak konuşmak gerekirse, avcılardan belki bir taş atımı öndedirler.

— Öyleyse kapıyı açalım.

— Neden? Yabancı da açamazdı bu kapıyı. Geride bir yerlerde olmalı. Belki de onu gören çocuklardan birinin aklına minyatür bir evcil hayvan istediği için gelmiştir.

— Belki. Oren kapının dibine çömeldi, parmaklarıyla duvarı taramaya başladı. İşte. Gevşek bir kayanın üstüne bastırması sonucunda bir mekanizma çalışmıştı. Önlerindeki engel yana kaydı. Buzlu bir rüzgâr esli.

— Yine buz kutusuna döndük dedi Kora titrek sesiyle.

Oren fenerini üstünde durdukları kayaya tuttu. Geniş mağara buzla kaplıydı. Yukarıda duvarların bittiği yerde sarkıtlar başlıyordu.

— Tıpkı bir katedral dedi Oren.

Islığına dar bir kayanın üzerinden yanıt gelmişti. Kısık bir havlama sesiydi bu yanıt.

— Yabancı! diye bağırdı Oren. Şu kayanın hemen üzerinde. Kapı mekanizmasını o çalıştırdı. Kendisini izlememizi istiyor.

— İnanılmaz! Dr. Corwin sesi yine horultu gibiydi.

— Yabancı'yı tanımıyorsun. O yüzden sana inanılmaz gibi geliyor.

— Belki de bir seraptır dedi Kora.

— Neden? Zaten bir serap görüyoruz. Oren buzlu merdivenlerde kaymaması için ellerinden tuttu. İkiniz de dikkatli olun düşerseniz, ölürsünüz.

Rüzgâr yukarıdan canlı sesler getiriyordu. Buzlu sarkıtlar titreşiyordu.

— Bütün bu yerler rahipler için hazırdı. Her şeyin zor olmasından hoşlanıyorlar. Güçlerine ve prestijlerine katkıda bulunuyor.

— Çabuk olun! diye bağırdı Oren. Rüzgâr sizi bir dakika içerisinde aşağıya uçuracak!

Kısa boylu bilgin başını salladı ve peşlerinden yürüdü. Merdivenin sonunda başka bir tünele açılan bir kapı vardı. Oren açma mekanizmasını bu kez ayağı ile buldu.

— Gerçekten köpekler için düzenlenmemiş diyerek güldü. Herhalde rahipler bu işi bir «Açıl susam açıl» numarasıyla büyü gibi gösteriyorlardı.

Dr. Corwin kök halatlarını ve dengelenmiş kayalar sistemini incelemek için dinledi. Dahice! Fakat işe yarıyor.

— «Anne!» Onlar mühendislik sistemini incelemeye dalmışken Kora ileri bakıyordu. «Bakın!»

Birkaç metre ilerde daha küçük bir mavi buz çemberi vardı. Duvarları yarı saydamdı. Gün ışığı tertemiz buzun üzerinde parıltılar yapıyordu. Fenerleri yanmadığı halde sarkıtlardan yansıyan güneş ışığı buzların üzerinde gökkuşakları oluşturmuştu.

Soğuğu kesen sadece bu ışık yayılması değildi. Öteki tarafta, buzların tam ortasında bir yer kürsü gibi kalmıştı. Bu yuvarlak buz kürsünün üzerinde bir blok ve bir adam vardı.

— İnanılmaz! İnsana benziyor. Fakat emin olamam. Bu giysi doğuluların giydiği cinsten. O bronz yüz ve kemikli yapısı, kesinlikle insan bu.

— Çok yaşlı görünüyor.

Kora heyecanla bağırana kadar bu buzdan yaratığın etrafında kaldılar. «Yalnız değiliz.»

Tünelin dışında bir sıra dev duruyordu; ama bunlar diğerlerinden farklıydı. Varil gibi vücutlarındaki kıllar, koyu mor derileri gözüksün diye kırpılmıştı. Geniş başları beyaza boyanmıştı. Başlarından omuzlarına kadar inen deri togaları ölü kanı kırmızılığındaydı...

Yedinci Bölüm

— UNUTMA biz Tanrıyız. Korkunu açığa vurma. Dr. Corwin beyaz yüzlü canavarlara doğru gülünç ve tuhaf bir şekilde yürüdü.

— Bunlar rahip doğal olarak. Şimdi neden Tanrı olduğumuzu biliyoruz. Biz buzdaki adam gibiyiz.

Elini bir şey kutsar gibi kaldırdı. Rahipler sessizce baktı.

Dr. Corwin rahiplere: Biz sizi kutsamak için gökten yere indik dedi. Ardından belirsiz dini kaynaklardan elde edilmiş bir dua okumaya başladı. Oren gülmemek için kendini zor tuttu. Onun gözünde. Doktor o kadar küçük, ve onlar o kadar büyüktü ki.

Rahipler hep birlikte birkaç saniye mırıldandı ve uzaklaştılar.

— Çok iyi. Onları etkilediniz diye mırıldandı Kora.

Dr. Corwin başını salladı. «O kadar emin olmayın. Akıl olarak avcılardan çok üstünler. Bu buz tanrısını, kabileleri etkilemek için onlar yaratmışlar. Onu ve bizi yok edebilirler.»

— Geri gelirler mi?

— Mutlaka. Buzdaki adama doğru döndü. Onu uzay gemisinde donmuş olarak buldular herhalde. Biz doğru zaman uzayımızda olmadığımızdan, inanılmaz görünüyor! İnanmadığını belirtircesine başını salladı. Donmaz Tanrıları iyiydi; fakat yaşayan Tanrılar böyle yönetilmemeli.

Oren başını salladı. «Anladım. Canlı kalabilirsek rahiplerden bir şeyler elde edebiliriz. Hey! Yabancı, ne yapıyorsun?»

Köpek buz figürünün önündeydi ve buzu durmadan pençeliyordu. Bir avuç dolusu buz çıkartmıştı. Oren ona doğru eğildi. Kendini parçalıyorsun oğlum. Bak, Yabancı'nın ısı-giysisi buzu eritiyor. Doktor, bu bir belirti olabilir mi?

Doktor düşünceli bir biçimde çevreyi adımlıyordu. «Ne olursa olsun rahiplerle arkadaş olmalıyız. Başkalarının da buraya inmiş olması bizi umutlandırır.»

Konuşmayı izleyen sessizliği, rüzgâr ve buz-tanrısına yürüyen Yabancı'nın ayak sesleri bozuyordu. Oren onu izledi.

Kora Tanrılar mucize yaratmalıdırlar diyerek karıştı söze.

Yabancı’nın yanına çömelen Oren: Doktor. Siz hiç hyprothermia üzerine deney yaptınız mı? diye sordu.

— Evet yaptım. Geçmiş yıllarda insanları ölümden önce dondurma ve hastalıklı organlarının yerine yenilerini koyma düşüncesi vardı. Bunun, sonradan pek iyi bir düşünce olmadığı ortaya çıktı. Birçok yasal ve parasal sorunlar vardı. Ve böyle bir iş için, çok sayıda insan. Ancak düşüncenin temeli sağlamdı.

— Sizin uzay yolculuğu ne durumda?

— Aynı biçimde başarılabilir. Sistemler arasında uzun yolculuklar için yaşamı tehlikeye sokmak olmasa. Dr. Corwin derin bir soluk aldı. Bu adamın canlı olduğunu düşünebiliyor musun?

Oren. Belki de, bu yüzden burada dedi. Yabancı'ya bak.

O şöyle düşünüyor...

Dr. Corwin kuşku içindeydi.

— Portatif ısı delicilerini kullanacağız. Cebinden hemen bir tane çıkardı. Dr. Corwin Diğer tarafa geçeceğim dedi.

Ani hareketinden sonra yerden buhar yükseldi ve küçük su damlacıkları kürsünün kenarlarından süzülmeye başladı.

— Her şey şansa bağlı. Belki rahiplere onun bir Ölü olduğunu kanıtlayacağız. Ve bizi de...

Oren, Yaptığımız her şey şansa bağlı olacak diyerek dişlerini gıcırdattı. Bu İhtiyacımız olan mucize olabilir. Bir saat içinde donmuş adam saydam tabutunun dışına çıkarılmıştı. Oren onu bir ısı battaniyesiyle kapladı. Bir sığır eti parçasına benziyor. Kora ona masaj yapmama yardım et.

— Tam anlamıyla insan. Söylediğin gibi yaşlı. Kora. Seksen veya o dolaylarda diyebilirim. Belki bir yerli. Giysisi sentetik ipekten, içinde dolaşan bir de metalik bir ısı-iğnesi var.

* * *

Kora, yarım saat sonra «Boşuna. Oren» dedi.

Yaşlı adamın kemikli vücudu üzerindeki gergin kas dizileri, şimdi sarkık ve yumuşaktı. Fakat kahverengi, yüksek çeneli yüzü ölümün sakin soylu izlerini

taşıyordu hâlâ. Bir süre sonra vücudu battaniyenin sıcaklığıyla ısındı. Sol eli irkildiğinde Kora zorlukla sokulabildi.

Doktor, Galvanik spazm dedi.

Oren kulağını, tüm kaburga kemiklerinin gözüktüğü göğsüne yasladı. Yaşamalı! Çene ve yanaklarına hafif vurarak, ritmik bir biçimde akciğerin üstüne doğru yumuşak darbeler indirmeye başladı. Hiç durmadan çalışıyor, gümüşi gözleri daha çok parlıyordu.

— Uyan, yaşlı adam! diye Fısıldadı.

Oren yorgun bir biçimde ayağa kalktı. Hafif bir çatırtı duyuldu. Adamın göz kapakları aralanmıştı. Bir çığlık atan Oren hemen eğilerek ağzını yaşlı adamın ağzına yapıştırdı. Tekrar tekrar soluk verdi. Adamın durumunu izlemek için ayağa kalktığında, dudaklarının kıpırdadığım gördü.

Göz kapaklan iyice daralmıştı. Ağzı zorlukla soludu, dudakları garip bir gülüşle kıvrıldı. Çene kemikleri yavaş yavaş açıldı.

Zorlukla soluyan Kora, Konuşmak istiyor dedi.

— Sana bakıyor Oren. Seni önceden tanıyormuş gibi bakıyor.

Bir şeyler söylemeye çalışan dudaklarından anlaşılmaz sesler çıktı. Daha sonra Oren adamın titrek bir sesle ne diyebildiğini duydu:

— Sonunda geldin, kardeşim.

Kora yaşlı adamı, besin paketinden çıkardığı çorbayla besledi. Dr. Corwin bir şeyler sormak istiyordu yaşlı adama. Yaşlı adam Oren'in elini tuttu ve ona gülümsedi. Gözlerinin içinde gördüğü şeyler, onu ölümcül bir derinliğe çeker gibi oldu.

Doğrulmadan önce, öbürleri kim? Kız bizden. Diğer küçük adam kim? diye sordu Oren'e.

Dr. Corwin telaşlı açıklamalardan sonra sordu. «Buraya nasıl geldiniz? Oren'le eski bir arkadaş gibi nasıl konuşabiliyorsunuz?»

Yaşlı adam iç çekerek başladı konuşmasına.

— Adım Chauna. Çok eskiden Kuzey Hindistan’da. Pradish bölgesinde doğdum. Annem, bir adamın aşkını hiçbir zaman anlayamayan basit bir çocuktu.

— Uydurma!

— Bir bakıma. Ben annemin yediği bir grup tohumdan oluştum. Uzay dışına sürüklenmiş bir tohumdan. Bunun için Oren’i kardeşim diye çağırıyorum.

O da...

Oren'in gümüşi gözleri Chauna'nın gözlerine daha karanlık bir ifadeyle yöneldi. Büyükbabamın annesi hakkındaki öykü, annesinin koruda bulduğu bir çilekle ilgiliydi.

Gözleri Kora'ya kaydı. Onun eline dokunarak Senin gözlerin belirtmiyor ama, sen de...

— Bilmiyorum.

Kora, Chauna ve Oren'e sert sert baktı. Babam hakkında bir şey bilmiyorum. Annem bir fahişeydi. Korkunç bir yaşam sürdürdü. Fakat ben kolejdeyken kendimi tanımaya çalıştım. Yucatan'da bir şeyler vardı. Bazen bir vahşi hayvan gibi yanan gözlerle bir panter ve kutsal bir şey hakkında gülünç düşler görürdüm. Sanırım mango hakkında hayal edilebilecek her şeyi düşledim.

— Mango?

— Ağaçtaydı. Gümüş gibi parlıyordu ve onu elime alıp yemek istedim...

Chauna kemikli elini yaklaştırdı ve yanağını okşadı. Fark etmez. Biliyoruz. Varlığının derinlerinde... biz üçümüz. Her yerde gerçek bir kardeş aradım. Bulamadım. Umutsuzluk ve hayal kırıklığı içinde beni, içimde yanan şeyi bulabileceğim yıldızlara götürebilecek bilgiyi aradım. Dağlarda gemimi yaptım. Yıldız aramama yardımcı olabilecek eski dinsel sanatlardan ve modem bilimlerden yararlandım.

Oren, Sen de mi kaza geçirdin? Dedi.

— Bilmiyorum. Hedef aldığım gezegene vardığımda otomatik olarak uyanmak için kendimi kontrol mekanizmasına bağladım. En aza indirgenmiş canlılığım ve vücut ısımın az olması besin ve oksijen yetersizliğini önlemek içindi. Amacıma ulaşmak yedi yıl alacaktı. Ancak hiçbir zaman ulaşamadım, sizin gibi.

Dr. Corwin çenesini salladı. Siz, bizim sistemimiz dışındaki bir gezegene doğru sizi çeken bir şeyden söz ediyorsunuz. Oren de. Yabancı bile bu hokus pokusun içinde görünüyor. Üzgünüm, ancak sizinle aynı biçimde konuşmam olanaksız. Ben bilinmeyenden çağrı almadım. Sadece ölmeden önce her şeyi bilmek için arzu ve bilimsel bir merak duydum. Tüm amaçlarımız yok olduğuna göre, fark etmez. Oren araya girdi: Geri geliyorlar.

Rahipler, Oren'in ayağa kaldırdığı çelimsiz kahverengi insanı ve buz - tanrılarının bulunduğu erimiş kütleyi görünce heyecanla bağrıştılar. İkisi, çığlık atarak dizleri üzerine çöktü: diğerleri inandıklarını belirtmek amacıyla oldukları

gibi kaldılar. Bir süre sonra, bir bölümü daha diz çöktü.

Başında hiç saçı olmayan ve pelerini gümüş renginde boncuklarla dolu olan Başrahip sert bir biçimde ayağa kalktı. Diğerlerine kızgın bir sesle bağırdı.

Oren, Mutlu değil dedi. Tanrılarının yaşatılmasına sevinmemiş.

Chauna yumuşak bir sesle. Bizim eski tapınaklar gibi dedi. Tanrılar taşa kazındıkları ve vücutlarını kullanamadıkları zaman Tanrı oluyorlar. O zaman onlara Tanrıların uygun gördükleri güçleri ve özellikleri yakıştırıyorlar.

Kora Sadece eskiler değil, diyerek sözünü kesti.

Dr. Corwin yalvaran bir sesle «Onları, canlı Tanrılar'ın olabileceğine inandırmalıyız» dedi.

Chauna ciddi bir sesle. Bütün ırkların, Tanrıları'nın zayıflıktan olarak düşündükleri şeyler, aslında günlük bir temele dayanan isteklerdi. Ve bu istekler de bölüştükleri armağanlar ve iyiliklerden oluşmaktaydı. Armağanlar her zaman iyi karşılanır. Biz bu Tanrılar'a ne verebiliriz, avcılara karşı durumlarını iyileştirecek bir şey? diyerek öneride bulundu.

Oren çantasını aldı. Eğer şimdiye kadar bir şey olmadıysa, gemide çok şey vardır. Burada fazla bir şey yok. Ateş? Onların içinde var. Kıllı derilen onları bu keskin soğuğa karşı dayanıklı kılıyor, bu yüzden bizim ısı araçlarımız işe yaramaz. Herhalde bu rahipler sıcak mağaralarından hiç çıkmazlar.

— Fenerle bir deneyin. Doktor Corwin kemerindeki ışığı çıkarıp attı ve daha önce yaptığı gibi Başrahibe doğru gitti. Bu kez dimdik durdu.

— Sana bir armağan.

Başrahip ona baktı. Sonra düğümlü parmaklan feneri aldı. Fener buz yığınına bir ışık dalgası yayana kadar. Doktorun yaptığı gibi düğmeyle oynadı. Diğerleri onu izlerken onaylayan homurtular çıkardılar.

Başrahip on dakika kadar yeni oyuncağıyla oynadı. Büyüsünü diğerlerine de gösterdi.

Sonra gözlerini kısarak Doktor Corwin'in kemerindekine dikti bakışlarını.

Ve uzandı.

— Hayır!

Doktor Corwin buz zeminde geriledi. Başrahip bir adım atlı ve Doktor'u iterek kemerinden bir çekişte aldı silahını. Çalıştırma düğmesiyle oynarken Doktor Corwin ayağa kalkarak bağırdı.

— Dokunma ona! Kendini yaralayacaksın!

Başrahibin parmağıyla düğmeyi bastırmasını silahın ölüm kusan sesi izledi. Doktor boş bir çuval gibi düştü yere. Bir yaşam süren bilimsel araştırmaları ve planlanın gerçekleştiremeyecekti artık.

Kora bağırdı. Oren silahını çekerek sinirden kıpkırmızı olmuş gözlerle ilerledi. Rahiplerin hepsi ayağa kalkmıştı. Başrahip bir şeyler anlatmak istercesine Oren'e doğrulttu silahını.

Oren biraz yatışarak geriledi. Ne yararı vardı ki? Chauna'ya Çantamda bir silah daha var dedi.

Yaşlı adam içini çekerek. Bunu yapamam. İsteyerek hiçbir canlıyı Öldürmedim bugüne kadar dedi.

— Ben şimdi öldürebilirim. Gözleri korkunun soğukluğundan parlayarak silahı aldı Kora. Başrahip diğerlerine homurdanarak Doktor'un vücudunu tekmeliyordu. Bu Tanrı değil. Bakın parmağımın bir hareketiyle bir Tanrı öldürdüm.

Tanrı korkusundan kurtulunca, hepsi birden saldırdılar. Oren'in silahı ikisini birden biçti. Başrahip ölüm oyuncağını doğrulttu ve düğmeye bastı. Ancak hiçbir şey olmadı. Yeniden doldurmak için ne yapılacağım bilmiyordu. Ama silaha ihtiyaçları yoktu. Oren ve Kora biçimsiz öbeğe doğru gerileyerek ateş ettiler. Yabancı hırlayarak havladı.

Kötü kokulu bir et yığını çevrelerini sardı. Pençeli eller silahlarını ellerinden aldı. Oren boğazını sıkan parmaklan hissettiğinde, artık başka türlü ölmeyeceklerini düşündü. Yaşamı boyunca ne aradığını bilememişti.

Başrahip kısa bir emir vererek homurdandı. Rahipler tünel kapısını kapatıp üç Dünyalıyı buz üstünde bırakıp gittiler.

Kora: Bizi neden öldürmediler? diye sordu. Oren kollarıyla sarmıştı Kora'yı

Chauna yumuşak sesiyle: Tanrıları olması gerekir dedi. Beni bulduklarında durum aydınlanmıştı. Birkaç saat sonra dört Tanrıları olacak.

Sekizinci Bölüm

— HEPSİ BİTTİ.

Kora Oren'in kollarında titriyordu. Artık ne düşlerin var, ne de şarkıların.

Chauna düşünceli bakışlarla yanlarına oturdu. Eşitlik evrende hem var, hem yok dedi. Bu insanın bir türlü Öğrenemediği bir kavram. Yıldızlar parlar, gezegenler hareket eder. Uygarlıklar yükselir ve düşer.

İçini çekti. Ama ben de insanım. Bir üzüntüm var. Çünkü daha önce kim olduğum bana söylenmedi. Uzayın içinde ne kadar uzağa gidersek gidelim, ölümün huzura giden bir yol olduğu konusunda kimse umutlu olamaz. Belki de yanıt bu.

Oren inançla. Uzakta, yıldızlarda bir yerde barışın olduğuna inanıyorum dedi. Veya yaşayan her canlı organizmanın kabul edebileceği bir yakınlıkta. Bizim aradığımız şey bunun içinde saklı. Bu, Dünya'daki savaşların, çirkinliğin ötesinde bir şey. Biz bunu denedik. Buz kalıplarına oyduk bunu.

Yabancı burnunu çekerek Oren'in bacaklarına süründü.

Güneş ortadan kayboldukça üstlerindeki gökkuşağı renkleri de soluyordu.

Kora: Yakında hava kararacak dedi. Burada, bu donmuş dünyada öleceğiz. Ölmeden önce bir kez daha şarkı söyle Oren, lütfen.

Yabancı Kora'yla Oren'in birleşen ellerinin üstüne yerleşti.

«Bir yerde bir yıldız bekliyor.

Çocukları gibi gezegenleri olan bir yıldız.

Bir kış sobasının çevresinde toplanmış gibi.

Bekliyor ve karanlıkta hülyalarını saçıyor.

Bir gün onu birisi bulacak.

Zaman, yaralarından kurtulduğu zaman.

Hülyalar uzay çiçekleri gibi patlayacak.

Dünyaya doğru yayılarak.

O zaman Her insanın yüreğindeki

Umutlar gerçek olacak,..»

Kora’nın ellerinin gittikçe soğuduğunu far ketti. Ayaklan da artık hissizleşiyordu.

— Ayağa kalkmalıyız dedi. Kan dolaşımını sürdürmeliyiz.

— Yararı yok. Kora’nın sesi mutlu ve her şeyi kabullenmiş gibiydi. Giysilerimizdeki ısı kayboldu, Hepsini kullandık. Son nefesimiz için kavga ederek, boğuşarak ölmeyelim. Yine şarkı söyle sen!

Üstlerindeki kemer, ışığını yitirmişti. Şimdi koyu yeşildi, sanki derin bir okyanusa dalıyor gibiydiler. Yakında koyu yeşil, sonra da siyah olacaktı. Fenerleri de bitmek üzereydi.

Oren: Kuğuyla ilgili şarkıyı anımsıyor musun? dedi.

— Hayır, bilmiyorum. Söyle!

Oren Kora’yı öptü.

— Peki!

«Gümüş kuğu, ki o

Ölüm yaklaşırken

Hiç fark etmemişti

Sessiz boğazını kilitledi

Yüreğini yosunlu kıyıya bırakarak

İlk ve son şarkısını söyledi

Ve bir daha söylemedi.

Karanlık yavaş yavaş indi...»

Bu şarkı gerçek. Karşıdaki duvara bakan Oren, iyice karanlığa gömülmelerini düşünerek açıkladı. Sanki üzerilerinden büyük bir kanat geçiyordu. Bu kuzey kuğusu tüm yaşamı boyunca hiç ses çıkarmaz... Kora!

— Evet Oren? Fısıltısı sabırsız bir ifadeyle çıkmıştı.

— İstemiştim ki. Hey! Yabancı'ya ne oldu?

Kıllı sıcak et yumağını elleriyle aradı. Şarkı söylerken uzaklaşmıştı Yabancı. Kora’yı hareket ettirmeye çalıştı; ancak Kora yapışmış gibi direniyordu. Yabancı'nın karanlıkta tek başına ölmek için uzaklaştığını düşündü. Küçük köpek onları da beklemeliydi.

Yavaş yavaş ölüme yaklaştıklarını görebiliyordu artık.

— Yabancı diye bağırdı.

Hiç yanıt yoktu.

— Chauna...

Yaşlı adamdan yanıt gelmedi. Ancak onun yakınında olduğunu fark etti. Son bir güçle kendini ve Kora'yı Kızılderilinin yanına doğru çekli. Yabancı dışında hepsi beraber öleceklerdi.

O iyi yürekli, küçük varlığın bu sert ve soğuk ortamda yalnız olduğunu düşünmek, gözlerinin birden yaşlarla dolmasına neden oldu. Yabancı'nın yeri çok farklıydı yüreğinde. O kadar farklıydı ki onun hakkında konuşamamıştı bile. Yabancı yalnız kendine benzerdi. Kora'yı daha yakma çekmek için kollarını kaldırdı. Ölü gibiydiler. Parmaklarında hiçbir şey hissetmedi. Şimdi ayaklarına da söz geçi-remiyordu.

— Yabancı gitti. Kora fısıltısına yanıt vermedi. Kora'yı uyandıramıyordu. Bir kez ölmek daha kolaydı. Yaşamında döktüğü gözyaşları yanaklarında buz. tanecikleri oluştur muştu.

— Yabancı! Yeri doldurulmaz arkadaşını son kez selamladı. Güle güle.

Karanlıktan bir yanıt geldi o an. Oren bu yanıtla birlikte öldüğünü düşündü.

— Evet Oren buradayım.

Bir bakıma da mantıksaldı bu.

— Yabancı?

— Evet sevgili arkadaşım.

— Konuşabiliyorsun!

— Evet şimdi.

Oren tarifsiz bir şaşkınlık içinde kekeledi:

— Sonunda delirdim. Öldüm mü yoksa?..

— Hiçbiri Oren, Benim sesimi tanıyorsun. Benim Yabancı olduğumu biliyorsun.

— Evet, içten biliyorum.

— İyi. Dinle! Diğerlerini araştırdım, bir süre sonra düzelecekler. Seninle konuşmak istiyorum. Kendimi göstermeden önce hazırlan.

Oren derin bir soluk aldı:

— Biliyordum! Biliyordum! diye konuştu, Sen kimsin Yabancı?

— Özetlemeye çalışacağım. Sen benimle daha önce de karşılaştın Oren. Avukat Morris J. Phelps. O zaman sana büyük bir davaya baktığımı söylemiştim. Tohumların verimli toprağa düştüklerini öğrendiğim zaman umutlanmaya başlamıştım. Bir yolunu bulup, üçünüzü bir araya getirmeliydim. Fakat bir düşmanım vardı. Dünya'nın yok edilmesi gerektiğine ve buna kimsenin engel olmaması gerektiğine inanan güçlü bir düşman. Benim dünyamda yaşam kutsaldır, fakat bu düşman, yapmak istediğim şeyi durdurmak için beni öldürecekti.

Oren damarlarındaki kanın ısındığını hissetti. Birden kafasına gelen bu bilgi ışıkları neden olmuştu buna. Yabancının özel bir yaratık olduğunda yanılmamıştı.

— Ama bizler de farklıyız, diye bağırdı Oren. Ben, Kora ve Chauna.

— Evet. Tohumlar bir rastlantı sonucu Lapland, Yucatan ve Hindistan'a düştüler. Chauna bunun tek çocuğu. Kora ve senden başka, daha uzak kuzenleriniz de var. Ancak genel olarak ırk özelliği çok daha zayıf. Benim aradığım kıvılcım, en zayıf parıltı. Seninki en güçlüsü; Çünkü senin yanında Chauna çok yaşlı kalıyor. Kora'nınki daha az. Sen, Oren dünyanızın umudusun.

Oren bunun önemini kavradı. Böyle bir şeye inanamıyordu henüz. Zaman alacaktı bu. Alçak gönüllülükle inanmaya çalışacaktı.

— Yabancı?

— Benim ve Dünyanın düşmanından sakınmak için Yabancı oldum. Bu küçük köpeği sizin burunda, nereye saklandığınızı öğrenmek için geldiğimde buldum. Yarı ölüydü. Ona o kadar benzedim ki; kendi benliğimi yitirerek düşmanımdan kurtuldum. Kendi güçlerimi sürdürdüm. Ben sizin Yabancı dediğiniz köpektim. Doğal olarak bu, size fazla yardım edemeyeceğim anlamına geliyordu. Sizin yıldızlara doğru bu dehşetli yolculuğunuzu, Kora'nın da sizinle birlikte olması gerektiğini ve hepimizin gitmemiz gereken yere gitmesine çalıştım. Köpekler kuşku duyulmayan özelliklere sahiptir, Oren. Sahibiyle içten bir tek vücut olma özellikleri vardır. Eğer sahibi hastalanırsa, köpek de aynı hastalığa yakalanır. Eğer üzülürse, köpek de üzülür. Yabancı'nın kafasındaki varlığım sadece onun doğal gücünü arttırdı. Senin yıldızlara büyük özlemin Yabancı'ya da yansımıştı. Sen onun yaptığı şeyleri başardın. Senin tutkuların ona yön verdi. Rick'i ve arkadaşlarını bulduğun zaman. Büyük Adam'ı kurtardığın zaman hep böyle oldu. Rick'i buluncaya kadar, kendini Core'un pis koridorlarında gizlediğinde hep bu duyguyu duyuyordun. Bu senden, yani bir

bakıma Yabancı olan benden kaynaklanıyordu.

Oren'in aklı karışmıştı. O zaman Rick'i gemiye sen istedin! Onun bizi buraya saptıracağını biliyordun! Chauna'yı bulmamız gerekiyordu.

— Evet. Üçünüzü bir araya getirmem gerekiyordu.

— Yabancı Öldü mü? dedi Oren yutkunarak.

— Hemen hemen evet. Üzgünüm ama bu olmalıydı. Eğer onu o gün dağda bulmasaydım, daha o zaman ölmüş olacaktı. Mutlu olarak ölüyor. Çünkü köpeklerin her şeyden çok istedikleri şeye sahip. Sahibine olan görevini yerine getirdi. Seni buraya, amacın olan yere getirdi.

Oren, parmaklarını ve ayaklarını oynatabildiğim fark etti. Kora yumuşak bir iç çekişle kollarının arasında kıpırdadı.

— Isındım. Bir şey mi yaptın?

— Evet. Yavaş yavaş konuşurken.

— Şimdi, şimdi seni görebilir miyim?

— Bilmeyi isteyeceğin çok soru var. Şu anda küçük arkadaşımız Yabancı son soluğunu veriyor. Şimdi kendimi gösterebilirim.

— Adın ne?

— Benim adım Thovv. Aramızda geçmişimi gösteren matematiksel denklem gibi bir adım daha var. Siz Thovv devin.

Duvardan yansıyan anî bir ışık Oren'in gözlerini kamaştırdı. Thovv karşısındaydı. Vücuduna yapışmış giysisinden gelen parlaklık odaya bir güneş sıcaklığı getirdi.

Thovv uzun ve inceydi. Büyük yapılı kafatası, biraz uzun ve üçgen biçimindeydi. Gözleri Oren'inkiler gibi gümüşiydi. Thovv'un kafasında hiç saç yoktu. Kaş bile yoktu. Oren, elini tutunca kaslarında çelik gibi bir güç olduğunu fark ettî. Uzandı ve Kora'yı kolayca ayağa kaldırdı. O uyanırken Thovv'da ellerini ayaklarını serbest bıraktı.

— Ne rahatlık! Yabancı'ya doğru baktı. Güle güle küçük arkadaşım. Senin anıtın dikilmeli. Belki bir gün Oren senin için bir şarkı besteler ve bütün Dünyalı çocuklar söyler bu şarkıyı.

Thovv Kora'nın da ellerini avuçlarının arasına aldı. Bu fizik ötesi çelik güç, Kora'yı birdenbire düşünden uyandırdı; bu ani iyileşmeyle gülümsemeye başladı. Ona dokunmak ve gümüşi gözlerine bakmak bütün korkuların silinmesi demekti.

Bu telepatinin ötesinde öyle bir yakınlık duygusuydu ki; bütün Dünyalı yaratıklar böyle bir duygunun peşinden koşturuyor ve sadece kısa ve geçici bir an için sahip olabiliyorlardı.

Soluk alıp vermesi düzelen Chauna, Bizi ısıttın dedi.

Thovv başını sallayarak, Beynimizdeki, hücrelerimizdeki bir şey bu. Düşünceyle çevremize sıcaklık ve ışık yayabiliyoruz.

— Telepatiyle anlaşabiliyor musunuz?

— Evet. Ancak bu bizim için artık önemsiz bir şey olma durumunda. Bir Dünyalı'nın vücuduna girdikten sonra sizi zehirleyen şeyi ve gizli korkuyu anladım. Korkunç bir yalnızlık duyuyorsunuz. Ancak bizim ırkımızdaki güçlerin. sizin ırkınızda da gizli kalmış güçler olarak bulunduğuna inanıyorum. Fiziksel görünüşümüz çok benziyor. Sizin düşüncelerinizi anında okuyabiliyorum. Beni bağışlayın. Bizim aramızda izin almadan böyle bir şey yapmak saygısızlıktır. Fakat tamamen bir Dünyalı'ya benzediğimde güçlerimin büyük bir bölümünü yitirdim. Hem Oren'in hem de Kora'nın beyinlerine bazı gizli düşünceler soktum. Morko'nun casusu Oreni bulmasın diye, Kora'nın onu oyalamasını sağladım. Kafasına Mars'a yolculuk yarışmasına girme düşüncesini soktum.

— O zaman sen Mark'tın diye bağırdı Kora. Estonyalı olduğunu söylemiştin. Ve Johnny, gazeteci çocuk!

— Bir süre sonra yalanlar kolay gelmeye başlamıştı. Dünyalılardan yalan söyleme konusunda çok şey öğrendim.

— Fakat böyle önemli bir neden için!

— Sizin gezegenleriniz korku ve güvensizlik duygularıyla yönetiliyor. Birisinin benim varlığımdan haberi olsaydı, herhalde çoktan öldürmüş olurlardı. Sadece Morko'nun casusu değil, herhangi birisi de yapardı aynı şeyi.

Chauna'va doğru bakıyordu. Ellerine dokunduğunda diğerleri gibi onunkilerin de titrediğini fark etti. Benim Tanrı olduğumu düşünmeyin. Ben bir Tanrı değilim. Bu küçük dünyanın ilkel insanları tarafından şu ana kadar tapılan kendinizi düşünün. Gülümsedi. Yüksek bir teknolojiye sahibiz, beyin denetimimiz daha da yüksek. Ancak hâlâ araştırılacak ve keşfedilecek sonsuz zaman ve uzay alanları var.

Chauna'nm yüzü parladı. Sizin gezegeninizin adı ne?

— Ben X gezegeninde doğdum. Ancak Alfa-Senturyonu'nda benimki gibi daha yedi gezegen var ve yaşanamaz durumda. îlkel durumda daha birçok

gezegen de var.

— Bize şu tohumlardan söz et. Nasıl oldu? dedi Oren.

— Uzun zaman önce bazılarının deli de dediği bir sanatçı sizin sisteminize geldi ve dağınık olarak bu yaşam tohumlarını serpti. İlkel uygarlıkları yükseltmek amacı iyi bir düşünce; ama bu bizim Yüksek Mahkememiz tarafından yasaklanmıştı. Bu ani bir tutku veya bir sanatçının kendini beğenmişliği de olabilir. Ancak benim grubum Isso'nun bu gümüş yaşam tohumlarını uzayın kaderinin parçalan olarak saçtığını düşünüyor, kim bilir? Belki de ırklarımız Isso'nun tohumlarından çok daha önceki bir nedenden dolayı bağlantılıdır. Yola çıkış ve varoluş hakkındaki yöntemlerimiz hemen hemen aynı; Isso'nun rüyalarının gerçek olması biçiminde yorumlanabilir. Vücutlarına tohumları alan kızların bunları doğurmaları için bize benzemeleri gerekiyordu. Üçünüz farkınızın nereden kaynaklandığını anlıyorsunuz. Anlayamayacağınız şey büyük güçlerin karışımı. Bu Einstein gibi bir dahinin, ilkel bir Ganymede kabilesinin içinde yetişmesi gibidir. Zeka potansiyeline erişmeye çalışacaktı; ancak eğitim ve yönlendirme olmadığı için bunu hiçbir zaman başaramayacaktı. Chauna, Alfa'nın temiz çocuğu olarak çok yükseldi. Bir uzay gemisi keşfetti. Kızılderili hayal gücüyle insan teknolojisini karıştırarak babasının toplumunu bulmaya çalıştı.

— Başaramadım!

— Hayır!

Kora araya girdi: Zavallı Doktor Corwin. İyi bir insandı. Birçok insanın ölmesi gerekti. Kaptan Anderson ve tayfalar.

Thovv: Gemilerinizin hiçbiri bu noktayı aşamazdı. Yıllar önce. Yüksek Mahkememiz sizin galaksiler arası gezi girişimlerinizi incelediğinde, bu soğuk uzay dışı gezegenden gemilerinizi uzak tutmak için bir engel koydu. Ölmeyecektiniz; ancak bir daha da geri dönemeyecektiniz. Denemeyi bırakacağınız umuluyordu.

— Bizim ırkımız inatçıdır diye atıldı Oren. Denemeyi sürdürürler. Sizin engelinizin bile onları uzun bir süre durduracağını sanmıyorum.

Thovv başıyla onayladı. Morko da durmaz. Morko büyük bir dahi. Ancak diğer dahiler gibi çılgın. Dünya'yı bulaşıcı bir hastalık merkezi olarak görüyor ve bütün galaksiyi hasta etmeden önce durdurulması gerekliğine inanıyor.

— Sizin gibi bir ırk nasıl olur da toplu kıyımı düşünebilir? diye bağırdı Kora.

Thovv sempatik ve umut verici bir tavırla Kora'nın koluna dokundu.

— Bunlar daha sonra diğerleriyle birlikte tartışılacak. Arkadaşlarım bekliyor. Mahkeme Dünya hakkındaki kararını daha fazla ertelemeyecektir.

— Oraya nasıl gideceğiz? diye sordu Oren. Bizim gemimiz kayboldu.

— Chauna'nın toplumu buna beyin yoluyla yer değiştirme der. Doktor Corwin beyin dalgalarıyla yer değiştirme diyordu. Bizim gezegenimiz X'de dünyalarımız arasında serbestçe dolaşmamızı sağlayan büyük bir makine var. Üçünüzün toplam gücü buna yeterli. Ancak hiçbiriniz bu yolculuğu tek başına yapamazdınız. Bu yüzden hepinizi bir araya toplamam gerekliydi. Ben olmadan siz bu engeli aşamazdınız.

— Ne kadar sürecek?

— Gerçekte hiç.

— Ne yapacağız?

— Bana yaklaşın. Birbirimizle temasta bulunmalıyız.

Benim kafam geri kalanı çözümler. Orene bakarak gülümsedi. Tamam mı?

— Gitarım diye sızlandı Oren. Mağarada kaldı.

— Biraz önce okumuştum bu düşünceni dedi Thovv. Gitarın hemen ayaklarının yanında.

— Nasıl?

— Sonra. Ona nasıl değer verdiğini biliyorum. Bunun yanı sıra şarkılarında tüm basitliğine rağmen derin anlamlar taşıyor. Müzik ve diğer sanatlar bizde olağanüstü bir düzeye ulaşmıştır.

Mağaranın göz kamaştıran rengârenk ışıklan kapının ağzında biriken rahiplerin üzerinde parlıyordu. Saygıyla karışık bir korkuyla titriyorlardı.

Bunlar her şeyin dışında Tanrıydılar. Buzdan mezarlarından kalkmış ve yok olmuşlardı. Tıpkı Tanrılar gibi...

— I I I —

Birinci Bölüm

OREN, Thovv'un yüksek binasının penceresinden dışarı baktı ve gözleri olağanüstü bir manzaranın koyu gri güzelliğinde buğulandı. Kentleri biçim, renk ve düzen bakımından olağanüstüydü.

Kora: Uzun zamandır düşlediğim yere benziyor dedi.

Şafak parlaklığındaki ufuğa baktıklarında helezon biçimindeki kulelerin kavisli yollarla birleştiğini görüyorlardı. Başkent yeni bir güne girerken, beyaz uçak pırıl pırıl bir havada hareket etti.

Oren, Uyuduğunu sanıyordum diyerek döndü Kora'ya Üzerinde çocuksu bir giysi vardı. Değerli taşlarla süslenmiş giysisi, vücudunun tam kıvrımlarını belli ediyordu.

— Elimden geleni yaptım, daha ne yapabilirim? Tüm olanlardan çok etkilendim. Robot hizmetçinin getirdiği tonikle, biraz kendime geldim. Sanki sekiz saat deliksiz uyumuş gibiyim.

— Ben de içtim biraz dedi Oren. Chauna nasıl?

— Uyumasını istediler. Ve ilaç türünde bir şeyler de verdiler. Thovv onun durumundan oldukça endişeli.

— Ölüme karşı epey direnmiş görünüyor. Kora'ya biraz daha sarılarak «Morko'nun ne düşündüğünü anlamak zor değil. Şuna bak! Ne sis var, ne trafik sıkışıklığı, ne de pislik. Bizim eğitilmiş serserilerden çok daha ileriler. Para düşkünü kâşiflerimiz böyle şeylerle karşılaştıklarında her şeyi kirletirler.»

— Peki bu insanlar böyle yapacaklarına, kendilerini koruyamazlar mı?

— O kadar kolay değil. Biz ilkeliz. Düşünce düzeyleri mermi kullanımından, beyni geliştirmeden çok ötede.

Thovv Morko'nun neden endişelendiğini bana anlattı. Alfalılar'ın inceliğinin, her şey yolunda gittiğinde oluşan rahatsızlıktan kaynaklandığını düşünüyor. Bir şeyler bunu bozmak istiyor. Bu insanların çoğu ilkel uyarılardan hoşlanıyor. Bu, onların ayrı avrı gruplara dağılarak zarar görmelerine yol açabilir. Koyunlarında yılan beslediklerini anladıklarında çok geç olabilir. Bizim

kâr dürtümüz yönetimi elde tutabilir.

Thovv onları çağırdı. «Dinlenmiş olmanıza sevindim. Çok az zamanımız var. Grubumuzun önderleri epey zamandır bizi bekliyorlar. Konuşurken yemek de yeriz.»

Grupta, Thovv gibi ince ve uzun üç erkekle, daha küçük ve narin yapılı iki kadın vardı. Kaslarının gerilme direncinin çok yüksek olduğu görülüyordu. Robot hizmetçi içki ve yemek gelirdi. Yüzeyi ayna olan bir masanın çevresindeki yerlere oturdular.

Allah Chaikk açık bir şekilde: Dünyanız için karanlık bir an. Ancak umudumuzu yitirmemeliyiz. Kendini olumsuz ve başarı olasılığı çok az bir tehlikeye atıyorsun, dedi.

Oren anlatmak istediği düşünceyi ve içtenliğini güçlendirmeye çalışarak. Teşekkür ederim. Az, ama tüm söyleyebileceğim şu: Biz Dünyalılar korku ve şaşkınlığı yaşıyoruz. Ancak her birimizin de kendine göre düşleri var. İnanıyorum ki, izin verilirse evrende sonsuza dek boy gösterebiliriz.

— Biz de. dedi Thovv. Biz de bu amaçla çalışıyoruz. Bu yüzden buradayız.

Oren, Morko bizi soruşturamaz mı? diye sordu...

— Hayır, bir koruyucu burayı sizin düşüncelerinizin ele geçirmesinden koruyor. Kuşkusuz burada olduğumuzu biliyor. Siz Üç Dünyalı, bizimlesiniz. Fakat Morko fazla inanmış.

— Tanınıyor musunuz?

— Beni Dünya'ya kadar izlediğinde, casusuna öldürmesini emretmişti; ancak bunu Mahkeme karşısında reddedecekti. Akla uygun bir kazayla bunu örtbas edecekti.

— Söylediklerinden Mahkeme'nin Dünyamızı denetlediği çıkıyor.

Thovv başını sallayarak. «Yüzyıllardan beri. Derin bir araştırma değil. Sadece toplumsal yaşantınız ve savaşlarınızla ilgili olağan bir araştırma Mahkeme'nin hidrojen bombasını yapmanız ve uzaya çıkmanızla ilgili kötü haberi almasından sonra başladı.»

— Mahkeme yaşam tohumlarının serpildiğini biliyor mu?

— Belirsiz. Sanatçı Isso'nun Sol sistemine tohum atması yasa dışıydı. Bazılarının yaşamı üretmiş olma olasılığı var. Ancak bunu geliştirmek için hiçbir şey yapılmadı, Bizim grup Isso'nun kayıtlarını rastlantı sonucu buldu. Bizi umutlandıran ve harekete geçiren de bu oldu. İkinci Dünya Mahkemesi'nde

Yüksek Mahkeme kuruluna tüm kayıtları sunduğumuzda, bir erteleme istedik.

Üçüncü Alfalı Sibel. «Morko tamamen karşı çıktı. Ancak Mahkeme reddetmedi. En önemli yanımız kendi türümüze karşı şiddet kullanmamaktır,» dedi.

Oren, Psikozlular ne durumda? diye sordu.

— Çok az var. Hepsi yaş ve düşünce düzeylerine göre gruplandırılırlar. Biri bunalım geçirdiğinde, tekrar gruplandırılmayacak derecede kötüyse ilkel dünyalardan birine gönderiliyor.

Oren çenesini tutarak. Morko'nun bu tutumu sizinkiler arasında psikoz belirtisi olarak sayılmaz mı? diye sordu.

— Bir nedeni var diyerek içini çekti Thovv. Morko zeki bir insan. Yaşamını hepimiz için, özellikle ilkeller ve psikozlular için iyi şeyler yapmaya adamış. Sevdiği tek insan, oğlu. Bu çocuk önemli bir inceleme için disk uçuşuyla Dünya'ya gönderildi. Bu disk, uzay gemilerinizden biri tarafından yok edildi. Konuşma bağlantısı kurmanın da yolu yoklu. Bizim için gemiyi tam anlamıyla yok etmekten başka çare kalmadı.

— Korkunç! dedi Kora.

Thovv, Başkaları da vardı diyerek sürdürdü konuşmasını. Daha önceki bağlantı kurma çabalarımız tam anlamıyla başarısızlıktı. Oğlunun ölümünden sonra Morko, Dünya'nın ve Dünyalılar'ın. kurtuluşun ötesinde olduğunu kabul etti.

Chaikk de: Halkımızın büyük bölümü de ondan yana dedi. Hem korkuyorlar, hem seviyorlar. Morko onları düşünmenin anlamsızlığına ve tek çözüm yolunun her şeyi silip almak olduğuna inandırmış.

Oren birden: Sizi öldürmeye çalıştı! diye bağırdı.

— Evet, casusu bunun için koşullandırılmıştı. Ancak onun açısından sonuç bir cinayet olacaktı. Her neyse, bunu hiçbir zaman kanıtlayamadım. Morko aptal değil. Casus döndükten sonra yeniden gruplandırıldı. Ölürken de Morko'nun böyle bir planı olduğunu yalanlayacaktı.

Chaikk sözlerini sürdürdü. Morko sadece saygın biri değil. Bizim psikozlular hastanesindeki durumu onu, ilginç derecede iyi bir duruma sokuyordu. Söylediğiniz gibi aşın düşkün; ancak halkın sevgisini, iyiliğini düşünerek davrandığını sanıyor. Dünyalılar'ın düşünce düzeyi üzerine ayrıntılı testler verdi. Yok etmenin tek çözüm yolu olduğu sonucuna vardı. Morko'yu ne yazık ki halkımız dinliyor. Dünyalılar'ın ahlak ölçüleri ilerleme göstermedi.

Önderlerinizin ve kâr peşindeki finansman gruplarının yanında, insan gururunun aldırmazlığını suçlu buldu. Uzaya çıkan Dünyalılar'ı sağlıklı hücreleri yutan kanser mikrobuna benzetti. Halkımız sizden korktu. Bu korku da içlerindeki en güçlü duygudur. Büyük Adam'ınız Pallent. birkaç ay içinde gezegen sistemimize erişebilme yeteneğine sahip uzay gemisi yaptırır.

— Ama Dr. Corwin öldü dedi Kora.

— Notlarını ve teorilerini diğerleri uygulayabilir. Pallent'teki diğer gemi çalışıyor. Morko bir anda gereken zamanı bildirecek ve...

Oren'in eli içkisini yudumlarken titredi:

— Bizi niye rahatsız edip durdurduğunuzu anlayamıyorum. Korunmaya değer miyiz?

Sibel, Biz inandık. Özellikle üçünüzü gördükten sonra dedi.

— Erkekliğinde bir şey gördüm dedi Thovv. Düşlerinin süzülen dorukları. Bekle! Şimdi bize şarkı söylediğini düşün. Bunu şarkılarında fazlasıyla açıklayabilecek yetenektesin.

Kadınlardan biri gülümseyerek: Lütfen, göster dedi.

Kora başını sallayarak Oren'e yaklaştı. Oren'in içi halkının ve Dünyalıların büyük korkusu ve karmakarışık endişeleriyle doldu. Ancak. Thovv gitarını verdiğinde reddetmedi. Yeryüzünde yaşayan iyi insanlar üzerine şarkı söyledi. Günlük yaşamlarını, aşklarını, gülüşlerini ve insancıl korkularını anlattı. Sol'un çocuklarının üzerindeki bulutun kara gölgesi üzerine bir şarkı söyledi. Geleceklerinin evrensel bir bağla nasıl aşılacağım...

Kadınlar Kora'yla birlikte makyaj tazelemek için ayrıldıklarında erkekler de birer içki daha aldılar. Daha sonra Thovv'un konukları birer birer gitmeye başladılar. Thovv kadınları çağırması için robot hizmetçiyi gönderdi. Robot hizmetçi kısa sürede siyah alarmla geri döndü.

— Gittiler efendim.

— Kim gitti? dedi Thovv.

— Yok oldular.

Oren şiddetin soğuk pençesini boğazında hissetti. Thovv'un yüzü duyduğu sözle bir anda karardı. Bundan korkuyordum. Fakat ne zaman ve nasıl olacağını bilemezdik. Kızlarımıza güvendik, ancak Morko onları da elde etmiş demek ki.

— Nasıl? Bunu düşüncelerinden anlayamaz mıydın?

Thovv kafasını salladı. Düşünceleri genişti çok. Bununla kurtulmayı başardılar. Bu daha derinleşir; çünkü Morko yeniden gruplaşma kolaylıklarından sorumlu. Onları hastanelerden birine kaldırtmış ve bu sahte hastalık belirtilerinin oluşmasını sağlattırmıştı. Ancak bu, toplantımız bitinceye kadar gerçekleşmeyecekti. Üst düzeydeki iki kadınımızı kullanarak bizden kurtuldular!

Oren gözlüğünü masaya koydu. Odadan çılgın gibi fırladı dışarı. Ne yapacağız? Burada böyle bekleyemeyiz!

Thovv, düşüncesindeki sevginin artışıyla onun omuzuna dokundu. Oren onu silkeleyerek pencereye doğru itti. İçinden pencereye bir yumruk atmak geldi.

— Canını acıtacaksın, Thovv'un yumuşak sesi oldukça kararlı çıkmıştı. Kafanı kullanmalısın. Sana ihtiyacımız var. Kora'yı da düşünmelisin. Oren'e doğru dönerek: Bana bak. Gözlerime bak. Ne hissettiğini biliyorum. O dışarıda. çok karışık yerlerde. Oralara gidip onu bulmalısın. Ama bulamazsın. Halkımız, şu anki duygu çerçevesinde güvenilir değil. Seni öldürebilirler. Sana yardım edemem. Oren. Kendi halkımdan birini öldüremem.

— Fakat bir Dünyalı'yı öldüreceklerdi dedi Oren.

— Korkusuz, evet halkımız korkmaya alışık değildir. Sizinkilerin yaptığı gibi onunla birlikte yaşamak zorunda değiller. Nasıl kullanacaklarını bilmiyorlar.

Oren'in ağzı ve boğazı kurumuştu. Çaresizlikten içi içini yiyordu. Morko ona ne yapacak?

— Kora emniyette, inan bana. Morko Dünya'ya karşı kullanmak için bilgi istiyor. Kora'nın kafasındaki, halkınız hakkında kötü bilgileri süzecek! Thovv omuzunu tutarak: Kötü, bir açık yakalamak istiyordu, Kora'yı ele geçirdi. Elimizde sadece sen varsın. Oren.

— Ya Chauna?

— O yaşlı ve bıkkın. Onun düşüncesi dağların karları kadar saf, fakat... omuz silkti.

Oren, bu yabancı parlak güneşten çıkan tatlı ışıkların vadiye aktığı. Alfa başkentinden dışarıya kızgın gözlerle baktı. Bu göz kamaştırıcı güzellik, kâbusu örten bir maskeydi. Tüm kişisel umutsuzluklar ve düşünceleriyle Morko; bu büyük yarışa, nefret etmeyi ve korkmayı, aynı zamanda bu korku ve nefreti Dünya üzerinde odaklanan bir kasırgaya çevirmeyi öğrenmişti.

Böyle düşünsel ve duygusal bir gücün üstesinden kim gelebilirdi? O mu? Basit bir şarkıcı mı? Böyle bir olasılık var mıydı? Yüksek Mahkeme, Morko ve dışarıdaki milyarlarca insan? Halk Dünyalılar'ın kötü olmaktan zevk alan

canavarlar olduklarına inanmıştı...

Thovv, Oren'in kafasından geçenleri anlayarak ellerini kenetledi. Karışıklığı, şiddeti, acıyı ve umutsuzluğu okudu.

Oren, kâğıt gibi beyazlaşmış olan dudaklarını ısırdı.

— Ne zaman?

— Yarın. Dünya hakkındaki karar, sadece bir kez fakat tüm zamanlar için, yarın veriliyor.

İkinci Bölüm

KANATLI bir daire, çatısı geçici bir şekilde kaybolup tekrar yerine gelen bir binadan, usulca havalandı. Daha sonra, kentin merkezindeki büyük beyaz bulutu andıran X’in başkentine doğru yol aldı.

Kent merkezi konferans binasıydı. Üniformalı subaylar Yüksek Mahkeme binasının önünde dizilmiş, yerlerini almak için bekleyen kalabalığı geride tutmak amacıyla üç yanda sıralanmışlardı.

Oren: Dostça görünmüyorlar dedi Thovv ve Chauna'ya. Chauna titreyerek: Zekâ düzeyi ne kadar yüksek olursa olsun, bu tatsız itiş kakışa neden olan duygudur dedi.

— Korkuyorlar. Thovv, Dünyalılar’ın eline dokundu. Küçük gemilerinin kenarları, onları konsül binasına ulaştıracak hareketli rampaya yanaşmak için aşağıya kıvrıldı. Seni korkuttular.

Gemiden inerlerken Oren düşmanca bir dalgalanma olduğunu gözlemledi. Eksik olan tek şey «Dünyalılar defolun» pankartıydı.

— Düşünce iletişimimiz o tür bir şeyi gereğinden fazla yapıyor. Gözlerini bir yere dikmelisin ve düşüncen ileriye dönük olmalı. Seni sallamalarına izin verme, bütün o düşüncelerinde müthiş bir güç vardır. Hatta burada olduğu gibi saklıdır dedi Thovv.

Alanın üzerinde donuk bir halde titreyen ve çevredeki kuleleri altına dönüştüren güneş, bu gezegen için sıcak ve sevecen bir anneydi. Parlayan bir çok estetik düzlüğü sınırlayan, mavi ve sarı bitki yeşilliği, başka bir güzel sabahla mutluydu. Bulut dev bir inciydi sanki.

Oren düşüncelerini onun parlaklığına uydurmaya ve yanlış bağlanmış üç akımın çalışması gibi, üç taraftan gelen düşüncelerindeki kin darbelerini unutmaya çalıştı.

Chauna titredi. Oren'in ardından rampaya adımını atmaya çalışırken neredeyse düşüyordu.

İçini çekerek ağlarken «bizi bağışla» diye fısıldadı. Bizi bağışla, günahlarımızı...

— Sakin ol! Oren omuzlarından tuttu ve yürüyen merdivenin üstüne çekti.

Mırıldanan kalabalığın ve nefretlerinin önüne öfkeyle fırladı. Utanın! Bu yaşlı adam bir azizdir! Uzun yaşamı boyunca bir tek yaratığa bile zarar vermedi! O sadece teşekkür etmek ve huzur içinde ölmek istiyor!

Ufak bir şaşkınlık sesi duyuldu: sonra nefret duygulu ve sürüklenen bir güç olarak yeniden alevlendi. Bu çok kutsal bölgede bazı karşı koyan güçler tarafından sesi kısılmasaydı. nefret kesinlikle ikisini de öldürecekti.

Thovv da bundan payını aldı.

— Vatan haini!

— Dünya aşığı!

— İlkel!

Bir subay önlerine atıldı. Sizin için rampanın hızını artıracağım. Oradan çabuk inseniz iyi olur. Koruma kalkanını kırmaya karar verirlerse ölürsünüz.

Ana Meclis odası kat kat yükselen sıralardan oluşan bir daire biçimindeydi. İç bükey tavanı loş, yeşilimsi bir ışık üretiyordu. Bütün sıralar dolmuştu. Bunlar sekiz gezegenin ve uydularının önderleriydi. Bütün bilimlerin ve sanatların önderleri. Fakat alışılagelmiş konuşma gürültüsü yoklu. Erkekler ve kadınlar birbirleriyle düşünce düzeyinde konuşuyorlardı.

Yüksek Mahkeme'nin yarım ay şeklindeki sıralarının yanındaki yerlerine doğru hareket ederlerken büyük bir gürültü yükseldi. Bunlar Dünyalılar'dı! Şu korkunç, huysuz ilkeller! Oren şiddetli bir düşmanlık hissetti. Uzatılmış, kolay değişebilen suratlardan hiçbiri gülümsemiyordu.

Oren dişlerini sıktı. Uzak ve akıllı bir dünyada yaşayan Dünyalıların ilk defa resmi olarak görünmelerinde hiç bir selam sözü etmemeleri ne kadar alaycıydı. Var olan şey sadece sessiz bir güvensizlik, korku ve nefretti. Ses çok yükseldiği zaman, sanki mekanikmiş gibi birden kesildi.

— Zavallı. zavallı yaratıklar! Mahkeme kürsüsünün sol tarafına oturdukları zaman Thovv onlara doğru konuştu. İçlerinin derinliklerinde bir hayvan olduğunu da unuturlar. Burada yaptıkları davranışlarla onlar sadece bunu kanıtlıyorlar. Uygarlık rastlantısal bir süreçtir. Biz oluşum zamanında sizden daha şanslıydık. Bizim düşünce yapımız teknolojik ilerlemelerimize ayak uydurdu. Ve belki de biz daha iyi önderlere sahiptik. Onlar bilinçsiz havsan tutkularını sizin üzerinize boşaltıyorlar. Belki de bizim için onun bittiğini düşündük.

Bir nöbetçi ince, gri bir değnekle Thovv'un omuzuna dokundu ve onun sözleri kesildi, Oren, dudaklarının oynadığını gördü: fakat hiçbir şey duyulmadı.

Burada. Yüksek Mahkeme odasında bütün sesler ve iletişim kontrol edilirdi.

Bu iyiydi. Yoksa değil mi? Yanlış ellerde...

Oren'in gözleri Kora'yı bulmak için kalabalıkta gezini, yordu. Ve buldu. Locada, tam sağ taraftaki kürsünün ters yönünde oturuyordu. Bu locadaki küçük Alfalılar grubunun diğer bütün Alfalılar gibi uzun, sevecen yüzleri vardı. Kora'nın elini nazik bir baba gibi tutan Morko olmalıydı.

Ona gülümsüyordu. Oren'in bakışını yakaladı ve resmi bir şekilde başıyla selamladı.

Evet Thovv'un fısıldamasına izin verildi:

— O, Morko. O çok hoş görünümlü mü? Kaba düşüncelerin üstünde mi? Evet. Morko halkımız için bir çok şey yapmış iyi ve nazik bir adamdır. Onu bir baba gibi severler.

Yine de Dünyalılar'ın canavar olduğuna halkını inandıran da bu adam. Oren acımasızca düşündü. Yaşlı adam için söylenecek bir şey daha vardı: Siyahlar giyen ve siyah ata binen kötü adam klişesi. Bu kötü adam sadece bir yönde kötü adamdı. Öyle görünüyordu. Eğer o hiç...

— Kora ona bağlanmış görünüyor. Oren hareketlerindeki acılığı saklayamıyordu.

— O çok ikna edici. Şimdi ne yapmaya yeltendiğini hissediyorum. Korkuyorum. Çevreyi tekrar sessizlik kapladı.

Chauna gözlerini kapadı ve sırtını yaslayarak büzüldü. Kendi yüce dürtü ve idealleri tarafından ihanet edilmiş, yıkılmış ve yalnız bir yaşlı adam gibiydi.

— Hiç şans yok, diye kendi kendine mırıldandı. Hep onlar haklı, biz haksızız. Hep, bunu bildim, bunu hissettim.

Oren patladı:

— Haklı değiller!

Thovv'un eli ona dokundu. Birlik duygusu çok güçlüydü. Bu duyguyla Oren'in kafası ağrıdı. Bir şey beynini kemiriyordu. Bunun Thovv'un Oren'in Dünya için tek umut olduğu hakkındaki dün geceki konuşması olduğunu düşündü.

Chauna'nın yardım edemeyeceği artık belliydi. Chauna, Morko'nun haklı olduğu inancıyla dolmuştu. Dünya yok edilmeliydi. Dışarıdaki halkın kızgınlığı son aşamadaydı.

Oren'in kafası çatlayacakmış gibi, ağrıyordu.

Sonra Dünya'yı düşündü. Halı gibi döşenmiş yeşil tepeleri, tablo gibi çölleri, dalgalı mavi okyanusları, çocukların gülüşmeleri, bir çobanın flütünden çıkan nağmeleri anımsadı, iyiliği ve kötülüğü saklayan bulutların pamuksu köpükleriyle, yörüngesinde dönmekte olan Dünya'yı düşündü.

— Hayır, diye hıçkırdı, HAYIR!.. Bunu nasıl yapacaklar? Sesi sanki rüzgâr ıslığıydı.

— Anlatmak zorunda mıyım?

— Söyle bana. Acı olacak mı?

— Hayır. Basit bir siliniş. Bir duruş. Yaşayan her şey ana parçalarına ayrılacak. Enerji yok edilemez, onun için o çıktığı yere geri dönecek, yıldızların arasına yayılacak, belki de sonunda yeni bir yaşam olacak. Bu işi yapacak alete gelince; bu iş için bir makineleri var, bütün insanların zihin gücünü genişleten bir makine. Konuşanın sesini kesmek için bulutun içinde ve yanında kullanılan makinenin bir bakıma tersi olan bir alet. Sadece bu çok çok daha güçlü. Bu korkunç düzeyde genişletilmiş beyin gücü bütün uzayı geçerek Dünya'nıza ulaşacak ve bütün uygarlığınızı ve sanat yapıtlarınızı silecek. Anlatılacak hiçbir şey kalmayacak. Çok kötü olduğu için Tanrılar tarafından sonsuzluğa dek yok edilmesine karar verilen bir kral hakkında kitaplarınızdan okuduğum eski bir öykü gibi olacak. Dünya sonsuzluğa dek yok edilecek. Her şeyin üstünde donuk bir ışık. Sonra hiçbir şey.

Oren kanının donduğunu hissetti. Daha bitmemişti.

— Yüksek Mahkeme'nin planının güzelliği ırkımızdan herkesin bu işe katkıda bulunmasından kaynaklanıyor. Hepimiz kendi isteğimizle cellatlarınız olduk. Derin inancımızdan doğan bir istek. Bu işte hiç kimse hattâ Yüksek Mahkeme bile kendini suçlu hissedemez.

— Fakat suçlu olacaklar diye mırıldandı Oren.

— Evet kendilerini suçlu hissetmeliler. Gelecek kuşaklarda düşünürler bunun üzerinde düşünecek ve tartışacaklar. Bu iğrençliğe katılan herkes tozların arasında yitip gidecek. Alfalılar'ın her zaman anımsamaları için işledikleri suç, sonsuzluğa kadar orada olacak.

Oren beyaz elbiselere sarınmış, yaşlı yüzleri taş gibi sert olan Yüksek Mahkeme'nin sıralarında oturanlara baktı. Ciddi suratlarında ve yavaş hareketlerinde bir soyluluk vardı. Bu elli kişi birçok kötülüğü görmüş geçirmiş ve şimdi duygulara karşı ilgisiz düzenbaz ve alaycı yargıçlara hiç

benzemiyorlardı. Bunlar doğru karar vermeye eğilimli içten yaratıklardı.

İlk olarak savcı Morko konuştu. Dünya hakkındaki iftiralarını bitirdiği zaman savunulacak hiçbir şey kalmamıştı. Thovv ve arkadaşlarını daha işin başında ezeceklerdi. Konuşmacılar için yapılmış olan döner kürsüde Morko kendisini yürekten alkışlayanları başıyla selamladı. Sonsuz güven ve sevgi gösterisiyle gülümseyerek ve çevreyi tarayan bakışlarla Mahkeme'yi etkilemeye çalıştı. Durumun ciddiyetine uygun olarak sözlü ve yazılı kurallara uyarak konuştu. Sözleri O konuşurken Oren'in beynine çevrilmişti.

— Yine birlikteyiz diye yavaşça başladı. Tekrar sizinle konuşmak hakkına sahibim. Sadece sevgi hakkında konuşacağım. Hiçbir ırka karşı nefretim yok. ilkellere de. Beni ve ilkellerle olan ilişkilerimi biliyorsunuz. Yaşamımı yardıma ihtiyacı olan herkese adadığımı söylemeye gerek görmüyorum. Dünya ve Dünyalılar'ın yok edilmesi gerektiğini iddia eden sîzlere adadım kendimi. Sonunda onlar kendi kendilerini yok edeceklerdir. Bunu beklerken hırsın, bu sonsuz çöküşün, bizim örnek sistemimize de yayılması na ve onlarla birlikte yok olmasına izin verebilir miyiz? Bütün Alfa Dünyaları'nın keşfi ve bilimsel ilerlemedeki başarımız yüzünden ırkımız daha iyi günler görecektir. Eğer Dünyalılar fiziksel olarak ilkel olsalardı, onlara kucağımızı açıp, yardım edebilirdik, fakat onlar ilerlediler, ama hâlâ kötüler. İlerlemiş teknolojilerini kendi ırklarının iyiliği için kullanacakları yerde, kendilerinden daha zayıf ırkları ve güneş sistemindeki gezegenlerde yaşayanları köle etmek için kullandılar. Şimdi emerek ve yutarak kendi güneş sistemlerinin sınırlarına ulaştılar ve aç gözleri üzerimize dikildi. Hatâ yapmayın. Sıra bize geldi.

Toplantıda dalgalı bir düşünce çığlığına izin verildi.

— Gebersin Dünya! Sonra ses kesildi.

Morko gülümsedi:

— Konuşmak gereksiz. Bırakalım Dünya kendi kendini yok etsin. İnce elini salladı: büyük kâsenin kendine yeten ışığı, gümüş beneklerle parlayarak zümrüt yeşiline doğru karardı. Alfa gecesi gelmişti.

Meclisin üstünde üç boyutlu bir görüntü oluştuğunda

Oren dikleşti. Kaynağının Dünya tarihleri. Dünya görüntüleri ve Dünya düşünceleri olduğunu bilmesine rağmen o gerçeğin ta kendisiydi. Hepsi Morko'nun tutuculuğuyla renklenmişti.

Ancak acı ve yoksulluk, politikacı ve imparatorların gösterişli törenleriyle alay eder gibiydi.

İlk görüntüler ilkel dünyadan, cennettendi. Sonra insanoğlu geldi. Yumruk yumruğa vahşi savaşlardan sonra ilkel silahlar ortaya çıktı. Saniyeler içinde uygarlıklar yükseldi. Kan ve kötülük görüntüleri içinde yıkıldı. Dünya tarihinin en aşağılık sayfaları hepsi oradaydı. Neron ve Caiacalla Cengiz Han ve Hitler. Milyonların kötüleştirilmesi. Sadizm ve şehvet düşkünlüğü. Circus Maximus. Yahudi köle aşiretleriyle, Mısır firavunları. Edebiyat, fen ve toplumsal bilimlerin doğulu efendilerinin ince ve kibar işkenceleri. Çarmıha gerilmiş İsa... Her şey; Önderlerin gururla kasılmaları, politikacıların anlamsız sloganlarının, kitle katliamlarını ve köleliği haklı çıkarması yüzünden ikiye bölündü. Karşı çıkanlar öldü. Dinin savaş ve zulümler için araç olması, yoksulluk ve açlığa parfüm süren mirasyediler ve tombul karılar tarafından önem verilmemesi!.. Adam kayırma, şiddet, ilgisizlik, hırs, şehvet. Hiroşima ve atom bombasının mantarları. Sonra uzay. Venüs ve Ganymede'deki ilkellerin sapıklıkları...

Oren kendini yeşil ve pas renkli ipekler içerisinde gördü. Pallent'le birlikte içiyor ve ona gülümsüyordu. Büyük Adam Alfa takımyıldızlarının büyük bir astronomik haritasını gösteriyordu. Mühendisleri yeni bir yıldızlar arası uzay gemisini bitirmek için koşuşturuyorlardı. Purosunun ucunu koparırken Pallent sırıtıyordu.

— Oraya gelinceye kadar bekle! Gerçek eğlencenin başladığı yer orası.

Tepelerdeki zümrüt yeşili parladığı zaman Önündeki sahne kayboldu ve Oren ellerinin titrediğini fark etti. Düşünemiyordu. Dünya tarihinin en çirkin sayfaları arasından dikkatle seçilmiş bu dehşeti bir anda gördüğü için aklı karmakarışık olmuştu. Üstelik dökülen bütün bu kanlar ve katliamlar gerçekti. Bunları görmeden önce tüm insanları suçlamanın güç olduğunu kötülüğe karşı çıkmış insanların da bulunduğunu ve protesto etmek için yaşamlarını verdikleri inancıyla kendisini avutmuştu. Bunlar her galakside, her uygarlığın payını aldığı bir ırkın gelişme sürecinin bir parçasıydı. Bağlı oldukları anlamlarından koparılmış olan bu montaj sahneler, gerçeklerinden binlerce kez daha güçlü birikimle çoğalmış bir etkiye sahiptiler.

Şu anda hiçbir şey yapılamazdı.

Chauna'ya döndü. Hintli sırasına çökmüştü, yüzü kül gibiydi. Göz kapaklan kımıldanıp kapandığı zaman Oren. «Onu öldürdüler. O bir azizdi ama bu sahneleri görünce öldü» diye düşündü.

Thovv nazikçe onu sırasına çektiği zaman güçlü bir acıyla ayakta durduğunu fark etti. Kafası ağrıdan çatlıyordu. Thovv'un sözsüz sevgisi ilaç gibiydi; ancak rahat soluk alabilmesi için dakikaların geçmesi gerekti.

Sonunda etrafına bakınarak Kora’ya doğru döndü. Kora bir heykel gibi oturuyordu. Yüzü anlamsızdı. Acı içinde düşündü. Aklını kaybetti. Bu çok fazlaydı. Savaşı yitirecek durumda olan birisinin tutkusuyla Kora, bütün bu kan ve acıyı bir anda görünce delirebilirdi. Oren umutsuzdu.

Öfkenin hışırdayan rüzgarı sakinleştiği zaman Morko son darbesini de vurdu;

— Gördüğünüz gibi bu son değildir. Büyük Adam'ları bizim sistemimizi ele geçirmeye hazırlanıyor. Bu ilkeller doymak bilmez yaratıklardır, evrensel ahlakın temel duygularına bile sahip değiller. İlk adımları bizim güç alanımızdan haber almalarını sağladı, İkincisi...

Bir anda patlayan hakaret ve kızgınlık hepsine yayıldı. Gelişmeleri dev videolardan izleyen, dışarıdaki halk bunu daha da büyüttü. Morko ellerini uzattı.

— Bir şey daha. Bir tanığım var. Dünya'nın gerçekten ne olduğunu dürüst olarak size söyleyecek bir tanık. Thovv. diğer iki tanığı gibi damarlarında Alfa kanı taşıdığını size söyleyecek. Bu kan yıllar önce yarı deli bir sanatçının yasa dışı birleşmesinden olmuştur, ancak bu önemli değil. Kendi ırkımızı öldürmeyiz. Bu öcü yaşamalı. Bu canavarlar arasında doğan şu genç kızın damarlarındaki bizim kanımız ona törel cesareti ve size gerçeği söyleme ihtiyacını veriyor. Bir hayalet gibi kürsüye doğru hareket eden Kora'yı eliyle çağırdı. «Konuş çocuğum!»

ilk önce Oren onun ilaç almış olduğunu düşündü. Çok cansız hareket ediyordu: sonra Kora yüzünü yukarıya kaldırdığı zaman yüreği üzüntüyle doldu. Gözlerinde kararlılığın ışıltılarını gördü.

— Sizin dünyanızda sadece bir gün bulundum. Sesi şiddetten titreyen hafif bir fısıltı gibiydi. Fakat bugün için size teşekkür etmek istiyorum. Benim en mutlu günüm oldu. Soyluluk ve büyüklüğün gerçekten evrende var olduğunu bana gösterdi. Bunları daha Önce hiç görmemiştim. Bizim dünyamız değişik. İnsanlarımız maske takar, aldatmaya ve yalan söylemeye zorlanırız. Yaşam şeklimiz budur. Her başarı parayla değerlendirilir, gizli işler ve hileyle elde edilir. Şovenizmin her türlüsü vardır. Birbirimizden korkarız, birbirimizi ispiyonlarız. Kendi oluşturduğumuz yasalara uymayız ve bütün bunları yaptığımız zaman da sevgiyle karşılanırız. Bütün bunlar alışılmış işlerimizdir. Bu ahlaki çöküş, sizin soyluluğunuz gibi, insanlarımıza bir Tanrı vergisidir. Annem on üç yaşındayken fahişeliğe zorlanmış basit bir köylü kadınıydı. Ona göre yaşam; yoksulluk, acı ve umutsuzluktu. Bir gece Los Angeles'da bir sokağa atıldım ve ölüme bırakıldım. Beni sevmediği için değil, yaşamımın onunki gibi bir işkence olacağını bildiği için bırakmıştı beni. Bu acımasızlığı görmeden önce

ölseydim keşke.

Yöneticilerimizin kendi güçlerini korumak için, milyonlarca insanı sömürdüğünü ve öldürdüğünü gördünüz.

Şimdi olanlar da değişik değil, sadece etiketler değişik. Basit bir köylü olarak yoksulluk adına, köleliğin örneği adına, yiyecek içecek bulamadıkları için açlıktan ölen çocuklar adına, pis kulübelere atılmış ve unutulmuş yaşlılar adına konuşuyorum. Burada ruhun güzelliğini ve temizliğini biliyorsunuz. Ama ırkımız sapık düşünceleriyle buraya gelirse, onların içlerindeki kötülük size de bulaşacak. Dünya, evrenin temiz yüzündeki bir çıbandır. O sizi yok etmeden önce siz onu yok edin.

Üçüncü Bölüm

KORA'nın suçlaması Oren'in boğazında yutamadığı bir acılık bıraktı. Kora; müzikte, doğada, çocuksu neşesi çocuksu sıcaklığıyla bulduğu tatlı bir kızdı. Onlar akşam üzeri Aztek altını rengine dönüşen Pasifik'in üzerindeki gökyüzünü izlerlerken mutlulukla gülen, şür okuyan ve bir şarkı daha söylemeleri için yalvaran Kora'ydı.

Thovv'un çelik gibi parmaklarının elini tuttuğunu hissetti.

— Bu olayın seni nasıl etkilediğini biliyorum. Alfalılar'ın sesi iğneleyiciydi: Morko'nun ne yaptığını gördün mü? Kora'nın bilinçsiz beynine ulaştı, bebekliğinden beri annesi ve kendi doğumundaki yüreksizlikten dolayı çektiği bütün acılan dışarıya çıkardı. Kora annesinin başına gelenlerden dolayı sizin toplumunuzu asla bağışlamadı, o içinden bütün dünyayı suçluyor. Diğer şanssız insanlara yardım etmek için yapılan eylemlere girmesinin nedeni de bu. Morko alçakça bir şey yaptı. Bütün bunları tam bir umutsuzluk yaratmak için kullandı. Kora'nın bilinçaltındaki canavarlarını dışarıya çıkarttı ve Kora'yı onların arasında yaşattı, böylece bütün güzel şeyleri hatta seni bile unuttu. O geçmişindeki kötülükten başka hiçbir şeyi göremiyor. Bu bir tuzaktı.

Oren yükselen hiddet ve kızgınlık dairelerine doğru gözünü çevirirken rahatlamaya çalıştı. Kora'nın basit sözleri her şeyi küçük, düzenli bir paket gibi toplamıştı. İçlerinde şimdi hiç kuşku yoktu. Dünya'ya. kendisinden bir parça tarafından ihanet edilmişti. Bu, her şeyi tamamen tersine döndürmüştü.

Gözleri Kora'nın gözleriyle buluşlu. Kora'nın gülümsemesi acı doluydu. Gülümsemesinde Oren'e gerçekten başka hiçbir şey söylemediğini ve Oren'in de gerçeği söylemesi gerektiğini söylüyordu. Dünya bu harika ırkın çizdiği kaderine lâyıktı.

Oren de Dünya'ya ihanet etmeliydi.

O bakışla birden bütün bunları anladı.

Bu düşünceyi kabullenemedi!

— Hiç umut yok diye mırıldandı.

Mahkeme başkanı bir kafa işaretiyle Thovv'un savunmasına başlayabileceğini belirtti. Thovv kürsüye doğru hareket etmeden önce Oren'in

elini sıktı. Kendisinden emin biçimde çenesini yukarıya doğru kaldırdı. Arkadaşlarına doğru baktı ve Oren'e gülümsedi.

— Bizim güneş sistemimizdeki her gezegenin bir aydınlık, bir de karanlık tarafı vardı. Anlayışlı aklın algılayabileceği her düşünce ve kavram tartışmaya açıktır. Bu yüzden şu anda buradayız. Morko Dünya'nın, evrenin daha iyi ırkları arasında uyum içinde var olabilmesi için gerekli olan ahlaki düzeye ulaşmadığı ve ulaşamayacağına inanıyor. Onun düşüncesine saygı duyuyorum. Araştırmacılarımız Dünya'nın çalkantılı tarihini inceden inceye gözden geçirdi. Şiddet ve akıl yoksunlukları yüzünden sık sık şaşkınlığa uğradık. Ancak umutla ilerleme belirtilerini de gördük. İlerlediler, doğru ama şiddetin çoğunluğu aynı kaldı. Gerçek bu ve onu yalanlamaya çalışmıyorum. Atomik patlamalar başladığı zaman endişelendik. Ay araştırmaları ve Dünya'nın kardeş gezegenlerine karşı yaptığı zayıf hareketlerden, onun ahlaki ve düşüncesi olarak değilse de teknolojik olarak erginliğe ulaştığını anladık. Politikamız bütün ilkellerinkiyle aynıydı: Elini sürme, bırak! Gözlemleriz ancak karışmayız, kendi sistemimizde ve diğer yerlerde sömürge kurarız, keşfederiz; ama ele geçir meyiz, zorla değiştirmeyiz. Her ırkın kendi kaderini kendisinin çizmesi gerekliğine inanırız. «Dünya'da aydınlanma belirtileri bir süre için umut verdi. Ancak sonra uzay girişimleri yeni sorunlar yarattı. O zaman Yüksek Mahkememiz uzaya engeller koydu. Kendilerini yok edinceye veya yetişkin insanlar gibi davranmayı öğreninceye kadar kendi güneş sistemlerinin sınırları içinde hapsedilmeliydiler. Dünya'yla özel haberleşme kesinlikle yasaklandı. Ancak.»

Morko haklı bir kızgınlıkla parlayarak ayağa kalktı.

— Yüksek Mahkeme bize, haberleşmeyi ve bu iğrenç gezegeni ziyaret etmeyi yasakladı! Thovv sizin emrinize karşı geldi ve Dünya'ya gitti. Onun oradaki temasları hakkında söyleyebileceği her şeyin yasal olmadığı gerekçesiyle dinlenmemesini öneriyorum.

Kalabalık büyük bir gürültüyle onu destekledi.

Başkan konuşmak için elini kaldırdı. «Thovv bu konuda Mahkeme'den yeni kanıtlar sunmak için dinlenilmesini istedi. Başkan konunun aşırı Önemi Mahkememizi özel izin vermeye zorluyor. Onun söyleyeceklerini dinleyeceğiz dedi.

Kalabalık. «Hayır» diye bağırdı.

— O bir haindir, sesleri yükseltti.

Oren, Thovv'un halkın baskısı altında sarardığını gördü. Ancak Thovv belirsiz de olsa kendisini gülümsemeye zorlayarak, kalabalığın anlaşılmayan

gürültüsü yatışıncaya kadar yerinde bekledi. Ağızlarında nefret dolu kelimeler olan yüzler, havayı döven yumruklar vardı. Fakat gittikçe azaldı. Oren için bu, tumbrell arabalarıyla, vücudundan kopmuş yuvarlanan kafalarıyla. Fransız Devrimi'nin sessiz bir filmi gibiydi.

Başkan: «Düzenli olmalıyız» dedi.

— Yok etmek istediğiniz ırkın davrandığı gibi davranıyorsunuz. Sessiz kargaşa kesildiği zaman Thovv'a söz verdi. «Konuşun lütfen.»

Thovv başını eğerek selam verdi.

— Değerli savcımız sizlere Dünya tarihinin çirkin bölümlerini gösterdi. Çağlar boyunca Dünya'ya yoldan çıkmış tiranlar ve rahatlıkla canavar diye adlandırabileceğimiz kişiler egemen oldu. Ancak savcımız bunu çok abarttı.

Dünya'da birçok güzelliğin iyiliğin de olduğu gerçektir. Onların da görülmesi gerekir.

Yine havadaki ekranda Erekiel'in tekerleği gibi. Dünya tarihi boyunca devler gururla yürüdüler. Peygamberlerden kardeşçe bir sevgi ve bağışlama amacıyla halk yığınlarına öğütler veren İsa, Buda ve Muhammed; Düşüncelerinden Eflatun ve Sokrat; Sistine kilisesini yaratmak için kendinden geçerek ölen Michelangelo; Leonardo da Vinci'nin sanatı ve bilimi! Konfüçyüs, Goethe, Bach, «Yurtta sulh cihanda sulh» diyen büyük devlet adamı Atatürk, iyiliğin ebedi mesajıyla dolu Beethoven'in dokuzuncu senfonisi sırayla geçtiler ekrandan.

BÜTÜN İNSANLAR KARDEŞTİR, BÜTÜN İNSANLAR KARDEŞTİR! Size sadece tiranlar gösterildi. Onları doğruluk ve özgürlük tutkularıyla protesto eden ve şehit edilenler de vardı. Pasteur, Dr. Tom Dooley, Albert Schweitzer. Yurtsever sloganların çok ötesinde kahramanlık. Ölüm ve değişik bir biçimle şan şöhret. Sayısız insanın kendisini ölüme atması. Elem ve daha önce hiç bulunmayan umut. Destansı, kahramanca rüyalardan doğmuş insan iyi niyetinin ve çektiği acıların görkemli bir gösterisi. Hatta Oren ile şarkı söylerken karşılaştığında şişman vücudunu ağır ağır şaşkınlık kaplayan Büyük Adam bile gösterildi. Arena'daki halk için Oren'in nefretin de ötesindeki acıması. Dr. Corwin düşleri... Bilim adamları ve umutları. Einstein. İnsanlık için armağan edilen yaşamlar.

Görüntüler bittiği zaman kalabalık, sessiz ve düşünceliydi. Nefret azalıyor değişiyordu.

Morko gürleyerek ayağa fırladı.

— Bunlar pislik yığınındaki tek tük mücevher parıltıları diye bağırmaya başlamıştı. «Kendi kendimizi kandırmamıza izin vermemeliyiz. Güçlü olmalıyız.

Şimdi harekete geçmeliyiz!»

Thovv başkana dönerek «Eğer Mahkeme izin verirse benim de bir şahidim var» dedi.

Başkan Mahkeme üyelerine danıştı, sonra kabul ettiğini belirtti. Sessizliğin sağlanması için işaret etti. Thovv kendisine işaret edince. Oren ağır ağır ayağa kalktı. Kafasının içinde büyük bir fırtına esiyordu, yere yıkılmadan önce kürsüye doğru iki adım atmayı başardı.

Thovv hemen onun yanına koştu ve endişe içinde üzerine eğildi.

— Kafam!

— Morko. Kora'ya yaptığı şeyi sana da yapmaya çalışıyor. O'na karşı diren! diye fısıldadı Thovv.

Oren güçlükle ayağa kalktı, her şey dönüyordu. Düştü. Onun dışına sürüklendiği zaman. Kora Thovv'la birlikte yanındaydı. Gözleri acıyordu. Kederin bir çeşit azalması. Bu yenilgisi onu ayağa kalkmaya zorladı. Bütün gücünü harcayarak kürsüye ulaştı.

Thovv yanına geldi. «Gitarını al. Sana yardım eder. Dikkatini müziğinin üstüne topla. Düşünceni dar ve ulaşılmaz tut.»

Oren gitarı kaparcasına aldı. Parmaklarını gitarın telleri üzerinde düzensizce gezdirdi. Hissettiği bu duygu ona yardım etti: Bilinmeyen bir müzik düşüncesini arındırdı. Bacaklarını açtı ve sallanarak orada durdu. Bir an için Thovv ve Chauna'ya alaycı bir gülüşle baktı. Kora, Morko'nun grubuyla tekrar birleşmişti.

Güneşten yanmış suratı, kulaklarının üzerine dökülen buğday renkli saçları ve uzun boyuyla ayakta dikiliyordu. Duruşunda Alfalılar'ın tipik özelliği olan kurnazlık belirtisi hiç yoklu. Bu yabancı çevrede, geniş kapsamlı bakışı tuhaftı. Gümüşi gözlerinin dışında Oren, sanki oralı değildi. Fiziksel olarak Dünyalıydı. O gümüşi gözler en arka sıradakilere kadar bütün suratların üstünde dolaştı. Şimdi beynindeki zonklama yok olmuştu, sözcükler ağzından döküldü:

— Ben bir hatip değilim. Size anlatmak zorunda olduklarımı müzikle anlatsam daha iyi. Anlatacaklarım sizin karar vermeniz için önemli. Halkımı severim. Çok istememe rağmen onlar için size yalvarmayacağım. Ancak şu anda yaptığım gibi onların niçin kötü şeyler yaptıklarını anlamanıza yardımcı olmaya çalışacağım.

Çoğunlukla bir şeyden kaynaklanır bu. Korku! şu anda hepinizin içini kemiren şey de budur. Benim dünyamdaysa o her zaman içimizi kemirir. Ondan hemen hemen hiçbir zaman kurtulamayız. Siz şanslısınız, düşünceleriniz çok değişik bir biçimde değişti. Yaşamımızın her gününde duyduğumuz bizi kaplayan korkuyu siz anımsayamazsınız. Başka bir insanın düşüncesinde ne olduğunu bilmemek. İşte biz böyleyiz. Deneriz. Lanet olsun, o kadar çok deneriz ki. Ancak gerçekten hiçbir şeyi bilmeyiz. Konuşmak bir insanın beyninde ne olduğunu öğrenmemiz için yardımcı olur; ama yeterli değildir. Belki de yanımızdaki adam bize kötülük edecektir. Belki de kötü şeyler düşünüyordur. Fakat hiçbir zaman kesinlikle bilemeyiz. Yani sizin bildiğiniz yolla bilemeyiz.

«Uzun bir süre önce Dünyamızda, arkadaşlarımıza inancımızın olması gerektiğini söyleyen büyük bir insan yaşadı. Başkalarına size davranılmasını istediğiniz gibi davranınız! Sloganı buydu. Haklı olduğuna karar verdik. Ancak o müthiş korku hâlâ oradaydı. Bazılarımız inançlıydı ve bu inançtan yararlanıldı. Hâlâ deniyoruz. Dinleyin... Gitarının gümüş tellerine dokunarak şarkı söylemeye başladığı zaman kendi dünyasındaydı. Şarkılarında direnç güçlü hissetme, yaşama isteği, yaşamdaki sevinç parıltıları vardı. Enerji canlılık ve özgürlüğü anlattı. Oren, şimdiye kadar hiç söylemediği bir sesle söyledi. Sanki bu ses, doğduğu andan beri ruhunda ve yüreğinde yoğunlaştırdığı bütün güzelliklerin ve acıların bir sonucu gibiydi.

Şarkılarıyla onlara Dünya'yı anlattı. Derin vadilerini, yeşil ormanlarını, gürültüyle akan ırmaklarını, karlı doruklarını, çağlayanlarını, parlak güneşin altında oynayan çocukları anlattı. Beklenmeyen bir ölümün bir sevgiliyi alıp götürdüğü zaman duyulan dehşeti anlattı. Özveriyi, mutluluğu, umudu anlattı.

İnsan yüreğinde saklı olan her şeyin üzerindeki örtüyü kaldırdı. Ve şarkılarıyla onlara şu soruları sordu. Bütün bunlar kaybedilmeli mi? Bu yaşama isteği uzayın sonsuz büyüklüğünden sonsuza dek silinmeli mi?

«Her zaman ne büyük olduk

Ne de nazik;

Denizlerimizi ve topraklarımızı kirlettik

Kardeşlerimizin kanıyla

Ancak denedik, denedik yine denedik

Vazgeçmeden ve ölmeden önce

Anlamları olduğu için yıldızlara sevgi besledik.

Huzur ve umut için yeni güneşlere yöneldik.

Belki de yanıtı orada bulacağız.

Yazılı olarak orada, o yabancı yıldızlarda.

Bir gün Övünçle Var olan

Ve aklı olan her şeyin:

Kardeş olmak için Yaratıldığını öğreneceğiz,

O yabancı yıldızlarda yürüyen uçan her şeyin

O zaman çıkacağız neşeyle ateşin ve karanlığın dışına

Ve birleştireceğiz beraberce rüyalarımızı ve kaderlerimizi.»

Sessizlik. Sonra yükselen alkış. Oren başardı. Beyinlerindeki nefret uyandıran canavar geldiği yere doğru sürünerek dönüyordu. Oren'e sevgilerini gösterdiler. Sonra Başkan ayağa kalktı.

— Çok etkilisin, genç. İçtenliğine saygı duyuyoruz, onun yürekten olduğunu biliyoruz. Seni kabul ediyoruz. Seni ve seni olduğu kadar arkadaşlarını da seviyoruz. Ancak sen yarı Alfalısın ve zehirli kumlan olan çölde altından tanecikler olabilir. Bu tanecikler kolayca kötülük dağlarının altına gömülebilir. Ve sen korkudan söz ettin. Korkunun sizi yıldıran düşman olduğunu söylüyorsun. Peki bu korku her zaman kalmayacak mı sonsuzluğa kadar?

Morko ayağa kalktı. «Bu genç adam ve onunla birlikte olanlarla tartışmayacağız. Bırakın Dünya'da olabileceklerinden çok daha hoşnut ve mutlu olarak aramızda yaşasınlar» dedi.

Kazandığı için bacaklarının zayıfladığını hissetti.

Ufacık bir ışık huzmesi belirdi.

— Büyük Adam dediğimiz kişinin müthiş bir gücü var. Bu adam beni Birleşmiş Dünya'nın başkanı yapmak istiyor. Onun piyonu olacağım, yapacağı işler için bir kukla. İnsanları yönlendirebilecek bir gücüm olduğunu hissediyorum dedi.

— Belki de öyle bir gücün var. Gerçekten bunu yapabilir mi?

— Örgütleri yapabilir dedi aceleyle Oren. «Sizi kendime inandırdım. Belki de halkının bana güvenmesini sağlayabilirdim. Tarihimizde yüksek görevlere vicdansız makineler tarafından getirilmiş; ancak gücü eline geçirdiği zaman onu akıllıca, insanların yararına kullanan önderler de vardır. Belki ben de bunu yapabilirdim. Yavaş yavaş değişiklikler yapılabilirdi. Bu Dünya tarihi için bir ara yoldur. Eğer yaşamaya elverişli sömürgeler kurmamıza izin verilseydi, dikkatle

denetlenerek, nüfus fazlalığı artışı sorunumuz çözülecekti. Diğer reformlar da yavaş yavaş yapılabilirdi.»

— Pallent için ne düşünüyorsun?

— O yaşlı ve fazla yaşamaz. Başka birisiyle çok daha fazla şeyin üstesinden gelinebilirdi. Sonunda da erdeme ulaşabilirdik.

Mahkeme bu konuyu kendi arasında tartıştı, halk sessiz ve düşünceliydi. Bir süre sonra Başkan «Bu kolay bir görev olmayacak» dedi.

Oren derin bir soluk aldı. «Onu ben de istemiyorum. Kora'yla birlikte sizin aranızda yaşamayı önerdiniz. Bu bütün yaşamım boyunca düşlediğim bir şeydir. Her günün neşeyle dolu olduğu temiz ye güzel bir dünya. Fakat benim dünyam orasıdır. Ölünceye kadar bütün gücümle Dünya'mız için çalışmalıyım.»

Thovv «Ona bu şansı tanıyın» diye bağırdı. «Oren Starr'ın dünyasını kurtarmak ve ona hizmet etmek hakkı var. Buna karşı çıkamayız.»

Kalabalığın bir kısmı «Yaşasın Dünya!» diye bağırdı.

Oren'in yengisinin büyüdüğünü gören Morko sararmış bir yüzle ayağa kalktı. Mahkeme Başkanı, anlaşmazlık ve kargaşa yatışıncaya kadar susmasını işret etti. Oren umutla kürsüde duruyordu. Yüksek Mahkeme oylamaya geçiyordu. Sonunda, Başkan tekrar ayağa kalktı. «Karar veremedik» dedi. «Sana inanıyoruz Oren Starr. Ancak hayalci bir ruhun var ve sadece çıplak gerçekleri göz önünde tutmalıyız. Dünya'yı kurtarmak için yaşamını verirsin. Çok güzel, sana inanıyoruz. Fakat bir hayalcinin özlemlerinin, gerçekleri saptırmasına izin veremeyiz. Kora'yı al ve şarkılarını söyleyerek bizim aramızda yaşa!»

Oren'in başı önüne düştü.

— Fğer Dünya ölürse ben yaşayamam.»

Salonda bir uğultu yükseldi.

— Bunu söyleyeceğinden korkuyorduk.

Oren'den bütün salona bir sevgi dalgası yayıldı. Bununla birlikte beyninde bir yıldız patlaması gibi parlak bir ışık patlaması oldu.

— OREN!

Kör edici bir ışık kargaşası içinde Chauna'yı gördü. Ayaktaydı. Kemikli yüzü bembeyazdı. Yüzü sevinçle parladı. Gülümsedi ve tekrar Oren'in adını söyledi, dudaklarının kıpırdamamasına rağmen Oren onu neşeden doğan bir bağırış gibi duydu.

Oren gözlerini kalabalığa çevirdi.

— Arkadaşlarım! Benim yeni ve olağanüstü arkadaşlarım. Beynimde ilginç ve inanılmaz bir şey oldu. Chauna bana, bunun kendisinde de olduğunu söylemişti. Bir an yanıp sönen bir ışık gibi bir şey.

— Dünyamızda bizi, aşın milliyetçi gruplara bölen şeyin korku olduğunu söylemiştim. Şimdi ben o korkuyu hissetmiyorum. Beynim billur gibi parlak. Thovv yardım etti, siz hepiniz yardım ettiniz, benim çabam yardım etti. Her şeyden çok Chauna yardım etti. O bana yeni bir düşünme kudreti verdi. O ölü, ancak mutlu. Dünyamızı kurtarmaya yardım etmem için benim olağanüstü bir güce sahip olmamı arzu etti!

Beyniyle hepsini etkilemeye çalışırken gümüşi gözleri parladı: Görmüyor musunuz? Şimdi tam bir anlayışa sahibim. Sizin düşüncelerinizi görüyorum. Artık sizlerle konuşurken sözcük kullanmayacağım. Beyinlerinizde, sizinle birlikteyim!

Kalabalık bağırarak ayağa kalktı. Yüzyıllar önce onların ırkına yavaş yavaş olan şey, bu Dünyalı'da bir anda gerçekleşmişti. Onun umutsuz çabasıyla birleşen Chauna'nın gücünün yarattığı basınç, birbirleriyle doğuştan paylaştıkları telepatik birliği Oren’in beyninde oluşturdu. Korkuyu yıkan sözsüz anlaşabilme yeteneğiydi bu.

Sanki yüreklerinde ağır bir yük kaldırılmış gibiydi. Öldürmeyi istemediler. Öldürmek yapılarında yoktu. Şimdi Oren onların beynine girmiş ve öldürmeye gerek olmadığını göstermişti.

Morko sallanarak ayağa kalktı. Kanında ve beyninde patlayan ve iltihaplı bir mikrop kümesi gibi çoğalan bir şey, bir anda Alfalı'nın içinden dışarı çıktı. Oren'in alaycı yengisine dayanamazdı. Dünya ölmeliydi! Eğer yeni bir güce sahip olan bu sonradan görme şarkıcı ölürse. Dünya da ölecekti!

Eli giydiği uzun pelerininin altına gitti. Tüp biçiminde bir silah birden patladı.

— Geber Dünyalı!

Silindirden bir yıldırım parladı. Oren'i ani bir alev kapladı, gitarı elinden düştü. Gitar daha yere düşmeden siyah bir kül yığını haline dönüştü. Sonra Oren yuvarlandı.

Şarkıcının neşe ve umutla durduğu yerde, tedirgin bir havanın girdabında kımıldanan küller vardı.

Sessizlik ölümün ta kendisi gibiydi. Kora bağırarak kendisini kürsüye doğru

attı. İnce uzun yapılı vücuduyla mermer döşemenin üzerine saldırdı: Onunla birlikte olmalıydım. Bana yardım edin diye ağlıyordu.

Güçlü eller onu ayağa kaldırdı. Oren'in yanına, ızdırap içinde titreyerek yattı.

— Gözlerini aç dedi ona Oren.

Ölüm yine de iyi diye düşündü. Ölüm ve ötesi. Kora gözlerini açtı. Karşısındaki adam Oren'di vc Oren’in kolları onu sımsıkı sarmıştı. Nöbetçiler Morko'yu yakaladılar.

Kalın bir sesle «Thovv yaptı» dedi ona Oren: Son saniyede Morko’nun ne yapacağını anladı. Morko beni öldürmek zorundaydı, böylece Dünya yok edilecekti. İçimde bir şey koptu. Fakat Thovv benim yerimi aldı ve benimkinin yerine kendi vücudunu verdi. Yeni beyin gücüm onun hücreleriyle, benimkilerin değişmesini sağladı.

Kora: Dünyamız için kendi yaşamını verdi diye hıçkırdı.

— Morko'ya olanlar belki de Alfalılar'a parlayan dünyalarında kötülüğün hâlâ olabileceğini anımsatır. Thovv ve Chauna onlara özverinin, hepimizin içinde yanmakta olan küçük bir alev olduğunu düşündürecektir.

— SON —

BASKAN
KURGU BİLİM DİZİSİ

1 — UZAYDA DEHŞET «TORA»
(Peter Randa)

2 —DÜNYANIN SONUNA DOĞRU
(H.G. Wells)

3 — UZAY ŞEYTANLARI
(Ronny Laws)

4 — ALFA CELLÂTLARI
(Emil Petaja)

EVRENDE NE, NEDİR?

«BASKAN Kurgu - Bilim Dizisi», ilk üç kitabında okuyucularından gördüğü büyük ve yakın ilgi karşısında, günümüzde kurgu - bilim'e ve uzay'a karşı olan büyük merakı ve samimî öğrenme isteğini de göz önünde tutarak, okuyucularının teveccühüne yeni bir hizmetle teşekkür etmektedir.

Bu yeni hizmetimiz, «BASKAN - Kurgu Bilim Dizisi» kitaplarının içinde okuyucularımıza sunacağımız, kurgu - bilim ile, uzay ile, evren ile ilgili ilginç konulan kapsayan bilgiler olacaktır.

Bu ilginç bilgileri, bu kitabımızla okuyucularımıza sunmaya başlıyoruz. Bu bilgiler, günümüz bilim adamlarının uzun çalışmalar sonunda ortaya çıkardıkları ilginç gerçekleri kapsamaktadır. Bunları bilim dünyasında isim yapmış ve bu konuda başarılı çalışmalarıyla tanınmış kişilerin eserlerinden, tezlerinden, raporlarından ve sözlerinden derlemiş bulunuyoruz. Böylece evren hakkında bir takım bilinmedik gerçekler, evrenimizi daha yakından tanımak isteyen okuyucularımızın bilgilerine sunulmuş olacaktır ki, böyle olumlu ve bilimsel bir hizmette bulunmak bizlere ayrı bir haz verecektir.

Uzayı ve evreni daha yakından tanımak, uzayla ve kurgu - bilimle ilgili macera dolu öyküleri okuyanların daha fazla haz ve zevk duymalarına da bir ölçüde yardımcı olacaktır düşüncesindeyiz.

«Evrende Ne. Nedir?» başlığı altında sunacağımız bu köşeyi ilginç sorular ve ilginç cevaplarıyla açıyoruz. Bu köşemiz diğer kitaplarımızda da devam edecektir. Okuyucularımızın beğenisini kazanmak, bizim için sevinç ve gurur kaynağı olacaktır.

BASKAN Kurgu-bilim Dizisi

GÜNEŞ, DÜNYAMIZI ISITMAYA

DAHA NE KADAR DEVAM EDECEK?

GÜNEŞ, şimdiki gibi enerji yaydığı sürece dünya üzerindeki yaşamın devam etmesi, için gerekli ortam da devam edecektir. Kısacası, dünya üzerindeki yaşam, güneş enerji yaydığı sürece devam edip gidecektir...

Güneşin radyasyonu, hidrojen ve helyumun birleşmesi sonucu oluşur. Büyük Ölçüde radyasyonun oluşması doğal olarak büyük ölçüde birleşmeleri gerektirir. Nitekim her saniye 630.000.000 ton hidrojen ile 625.400.000 ton helyum birleşmektedir. Artan 4.600.000 ton ise radyasyona dönüşmektedir ki. bu enerjinin dünyaya ulaşabilen ufak bir miktarı dahi yeryüzündeki yaşamı sürdürmeye kâfi gelecektir.

Ancak her saniye böylesine büyük ölçüde enerji sarfına güneş daha uzun bir süre dayanabilecek midir? Ancak zihinlerde böyle bir şüpheye yer verip karamsarlığa kapılmaya gerek yoktur. Güneşin boyutlarını düşünecek olursak. bu şüphenin ne denli yersiz olduğunu anlarız. Güneşin kütlesi, 2.200.000.000.000'.000.000.000.000.000 tondur ve ve bu kütlenin yüzde 53 kadarı hidrojendir. Yani güneş aşağı yukarı 1.160.000.000.000.000.000.000.000.000 ton hidrojene sahiptir şimdilik. Güneş kütlesinin geri kalan kısmı ise hemen tamamen helyumdan ibarettir. Yüzde 1'i ise helyumdan daha da karmaşık bir yapıya sahip atomları kapsamaktadır. Helyum, hidrojenden daha az yer kaplar. Aynı koşullar altında bir miktar helyum atomu aynı miktardaki hidrojenden dört kat fazla kütleye sahiptir. Diğer bir deyişle: belli ağırlıktaki helyum, aynı ağırlıktaki hidrojenden daha az yer kaplar. Bu da güneş hacminin yüzde 80'inin hidrojenden ibaret olduğunu gösterir.

Eğer güneşin başlangıçta tamamen hidrojenden oluştuğunu ve saniyede 630 milyon ton oranında bir hidrojen-helyum değişimi yaptığını varsayarak; güneşin aşağı yukarı 40 milyar yıldır enerji yaydığını ve 60 milyar yıl daha buna devam edebileceğini kolayca hesaplayabiliriz.

Aslında her şey bu kadar da basil değil tabii..

Güneş, «ikinci nesil»den bir yıldızdır. Yâni milyarlarca yıl önce yanıp patlayan yıldızlardan arlan kozmik gaz ve tozdan oluşmuştur. Başlangıçta güneşin ham maddesi neredeyse şimdiki kadar helyum kapsıyordu. Bundan da

şu sonuca varıyoruz ki, güneş oldukça kısa bir süreden beri enerji yaymaktadır. Ve başlangıçta hidrojen stoğu pek az kullanılmıştır. Bu hesaba göre güneşimiz hiç de öyle fazla yaşlı değildir. Olsun olsun 6 milyar yaşındadır...

Güneşin sürekli olarak şimdiki oranda enerji saçmayacağı da kesindir. Esasen güneşte hidrojen ile helyum tam anlamıyla birleşememektedir. Helyum güneşin merkezinde yoğunlaşmış durumdayken, birleşme yüzeyde olmaktadır. Güneş enerji saçmaya devam ederken, helyum çekirdeği de ağırlaşmakta bu hal de merkez ısısında artışa sebep olmaktadır. Zamanla, bu etkiler sonucu, helyum atomları daha karmaşık yapılara sahip daha ağır atomlara dönüşecektir. Ve ondan sonra da güneşimiz genleşmeye başlayıp bir «Kırmızı Dev» hâline gelecektir.

Güneşin «Kırmızı Dev» hâline dönüşmesiyle dünyamızda sıcaklığın akıl almaz boyutlara ulaşacağı, okyanusların, denizlerin ve bütün suların kurumasına ve yeryüzündeki tüm hayat türlerinin ortadan kalmasına yol açacağı muhakkaktır.

Gökbilimciler, bilim adamları bunun da hesabını yapmışlar inceden inceye. Vardıkları sonuç ise şu: Güneşimiz 8 milyar yıl sonra «Kırmızı Dev» hâline gelecektir...

Bu nedenle şimdiden endişeye kapılıp telaşlanmaya gerek yok. 8 milyar yıl hiç de küçümsenecek bir süre değildir. Değil torunlarımızın torunlarının torunları, insanlık bile o günleri görebilecek midir bilinmez...

EVRENİ OLUŞTURAN MADDE NASIL OLUŞTU?

EVRENİN DIŞINDA NE VAR?...

İLK sorunun cevabını aslında kimse bilmiyor. Bilim bu konuda bütün sorulara cevap bulabilmekten henüz çok uzak. Ancak yeterli bilgiye sahip olunduğu takdirde cevaba varılabilecek bilimsel bir sistemden de yoksun olmadığımız gerçektir. Fakat yine de şimdilik evreni oluşturan maddenin nerede çıktığı konusunda kesin bir sonuca varabilmemize yelecek kadar bilgiye sahip değiliz ne çâre. Ancak bu bilgilere sahip olamamak, bizi düşünmekten ve hattâ fikir yürütmekten de elbette ki alıkoyamaz. Nitekim ünlü kurgu-bilim yazarı Dr. Isaac Asimov bu konuda bakın ne diyor:

— «Ben bu konuda şöyle bir mantık yürütüyorum: Bildiğimiz pozitif (+) enerji gibi, bir de negatif (—) enerji olsa ve bu pozitif ile negatif enerjiler eşil miktarda birleştiklerinde HİÇ, ya da sıfır olsalar; aynen (+1) + (-1) = 0 gibi. Bunun tersi de mümkün olsa, yâni HİÇ eşit miktarlarda pozitif ve negatif enerjiye dönüşebilse, o zaman pozitif enerji bildiğimiz Evreni oluşturur ve bir yerlerde de karşıtı negatif evren olurdu. Fakat HİÇ. neden birdenbire iki karşıt enerji topağına dönüşsün ki?.. Fakat olmaması için de bir sebep yok. Eğer 0 , (+1) + (- 1) ise o zaman sıfır olan bir şey – j -1 ve -1 hâline dönüşebilir. Belki de sonsuz bir HİÇ'lik ummanında, eşit pozitif ve negatif enerji çiftleri durmadan oluşuyor, bir takım evrimlerden geçtikten sonra tekrar birleşerek yok oluyorlardır. Belki de bizler bu iki HİÇ'lik arasındayızdır ve neler olup bittiğini merak edip duruyoruzdur.

Tabii ki bütün bunlar nazariyeden ibaret. Bilim adamları şimdiye kadar negatif enerji diye bir şeye rastlamış değillerdir. Rastlamaları bir yana; böyle bir şeyin var olduğunu varsaymalarına neden olabilecek herhangi bir iz bile bulabilmiş değillerdir. Tabii bunlar gerçekleşinceye kadar da ileri sürdüğüm fikrin bir tahminden öteye gidemeyeceği de besbellidir,

Evrenin dışında ne var? Bu soruya «evren olmayan» desem, bu cevabımı anlamsız bulup karşı çıkabilirsiniz. Hatta böyle düşünmekte haklı da olabilirsiniz. Öte yandan anlamlı cevaplan olmayan daha pek çok soru var bu konuda. Ve genellikle de bilim adamları bu anlamsız sorulan göz önünde bulundurmayı bile reddederler. Bundan kaçınırlar. Ama yine de şöyle bir düşünelim: Kuzey Amerika kıtasının ortasında yaşayan zeki bir karınca

olduğunuzu varsayalım. Ömrünüz boyunca metrekarelerce arazi kat ettiniz. Üstüne üstlük, diyelim ki size kilometrelerce uzağı gösterecek bir de dürbününüz var. Doğal olarak, üzerinde bulunduğunuz kara parçasının sonsuza dek devam ettiğini düşünecektiniz. Ama acaba bu kara parçası bir yerde bitiyor mu, diye merak etmekten de kendinizi alamayacaktınız. Ve böylece, oldukça rahatsız edici bir soruyla karşılaşacaktınız: Eğer kara bir yerde sona eriyorsa, ondan ötede ne başlıyor?.. Sırası gelmişken şurasını da hatırlatayım; hayattaki tüm tecrübeniz kara ile ilgilidir, hiç Okyanus görmediğiniz gibi deniz ile ilgili bir kavramınız dahi yoktur ve karadan başka hiçbir şeyi gözünüzde canlandırmanız bile olanaksızdır. Böyle bir durumda, eğer kara gerçeklen bir yerde sona eriyorsa, bittiği yerde «kara olmayan» -nasıl bir şeyse o- bir şey başlıyor diye düşünmez miydiniz? Ve böyle düşünmekte de haklı olurdunuz elbette. Eğer evreni, madde ve enerjinin ve bunların doldurduğu boşluğun toplamı diye tanımlıyorsak, eğer evrenin bir sonu varsa, ardında «madde olmayan» ve «enerji olmayan»ın içinde bulunduğu «boşluk olmayan» şey ne ise o bulunmalıdır. Yâni kısacası bu, «Evren olmayan» olmalıdır...

Ve eğer evren gerçekten de pozitif ve negatif enerjilerin HİÇ'ten ayrılmasıyla meydana geldiyse, o zaman evrenin sonunda da koskocaman bir HİÇ vardır. Bu da demin sözünü ettiğimiz «Evren olmayan» demenin bir başka değişik şekli olabilir herhalde...»

KARA BOŞLUK NEDİR?

BU sorunun cevabını verebilmek ve önce «Kara Boşluk» un ne olduğunu anlayabilmek için güneşimiz gibi bir yıldızı ele alalım. Güneş'in çapı, 1.385.000 kilometredir ve kütlesi de dünyamızınkinin yaklaşık 330.000 katıdır. Kütlesi ve merkezinden yüzeyine olan uzaklığı göz önüne alınırsa, güneşimizin yüzeyindeki her şeyin dünyadaki yer çekiminin yaklaşık 28 katı kuvvette bir çekimle karşı karşıya olduğunu söyleyebiliriz.

Sıradan bir yıldızın büyüklüğünü saptayan iki ana faktör vardır: Birincisi, onu oluşturan maddelerin genleşmesini sağlayan ısının yüksekliği. İkincisi ise yine içindeki maddeler arasındaki sıkışmayı sağlayan karşılıklı çekim gücüdür.

Ömrünün bir devresinde iç ısı azalabilir, bu durumda çekim gücü baskın çıkacaktır. Çekim gücünün üstünlüğü hâlinde ise yıldızın atom yapısı parçalanmaya başlayacaktır. Atomların yerine başıboş elektron, proton ve nötronlardan meydana gelen yeni bir yapı kendini gösterecektir. Elektronların itim gücü daha fazla sıkışmaya karşı koyana kadar da bu durum devam edecektir. Bu durumda da yıldızımız artık bir «Beyaz Cüce» hâlini alacaktır. Güneşimiz gibi bir yıldız «Beyaz Cüce» hâline gelince, çapı 15.000 kilometre olan bir kürenin içine sıkışacaktır. Ayrıca yer çekimi de dünyamızınkinin tam 200.000 katma çıkacaktır...

Bâzı koşullar yüzünden çekim gücü, elektronların bile karşı koyamayacağı kadar artabilir. Böylece yıldız tekrar küçülmeye başlar. Çekim gücünün artmasından kaynaklanan basınç ve sıkışına sonunda elektron ve protonlar birleşerek nötron hâline dönüşürler. Yıldız, nötronlar birbirine değecek hâle gelene dek küçülmeyi sürdürür. Ve nötron yapısı daha fazla sıkışmaya izin vermediği anda da yıldız bir «Nötron Yıldızı» olup çıkar. Böyle bir halde yıldızın tüm kütlesi (dünyamızınkinin 330.000 katı) çapı 15 kilometre olan bir küre içine sıkışıp kalacaktır. Çekim ise dünyamızınkinin tam 200 milyar katına eşit olacaktır...

Belirli koşullar altında çekim gücü, nötron yapısının karşı koyuşunu bile alt edebilir. Böyle bir durum karşısında, sıkışmaya karşı durabilecek hiçbir şey kalmaz. Yıldız, hacmi sıfır olana dek küçülmeye devam eder ve bu durumda çekim gücü de sonsuza ulaşır.

Çağımızın en büyük teorik fizikçisi olan Albert Einstein'in «Rölativite

Teorisi »ne göre; herhangi bir yıldızdan yayılan ışık, enerjisinin bir bölümünü, o yıldızın çekim alanından çıkana kadar yitirir. Çekim alanının gücü arttıkça. kaybolan enerji miktarı da artar. Nitekim bu teori, gözlemler ve laboratuar araştırmalarıyla da ispatlanmış bulunmaktadır.

Güneş gibi sıradan bir yıldız tarafından yayılan ışık, enerjisinin ufak bir kısmını yitirir. Bir «Beyaz Cüce» tarafından yayılan ışık ise daha çok enerji kaybeder. Bir «Nötron Yıldızı»nınki ise çok daha fazla olur.

Nötron yıldızı sıkıştıkça, çekim artar ve öyle bir zaman gelir ki, yayılan ışık tüm enerjisini yitirir ve yıldızdan uzaklaşamaz. Nötron yıldızlarından daha sıkışmış maddeler öylesine kuvvetli bir çekim alanına sahiptirler ki. kendilerine yaklaşan her şeyi içlerine çekerler. Bundan kaçış yoktur, imkânsızdır. Tuzağa düşen bu madde, sonsuz derinlikteki bir çukura düşmüştür ve bu düşüş asla bitmeyecektir. Işık bile bu tuzaktan kendini kurtaramayacağından, sıkışan maddeyi görebilmek de mümkün olamaz. Uzayın herhangi bir yerinde, kendisine yaklaşan her şeyi yutmaya hazır durumda bekleyen kapkara bir boşluk veya delik...

Yalnız bir yerinde mi?.. Bir çok, pek çok yerinde bu kapkara boşluklar veya delikler bulunabilir elbette.

İşte bugünlerde gökbilimciler uzaydaki bu Kara Boşlukların varlıklarına; evrenimizin deliklerine dair deliller aramaktadırlar...

YILDIZLARIN YAYDIĞI ENERJİ NEREYE GİDİYOR?

YILDIZLAR değişik biçimlerde enerji yayabilirler:

1 — Yüksek enerjili gama ışınlarından, düşük enerjili radyo dalgalarına kadar elektromanyetik radyasyonun kütlesiz fotonları halinde enerji yayabilirler. (Soğuk maddeler bile foton yayarlar, madde soğuklaştıkça fotonlar da güç kaybederler.) Gözle görülebilen ışık da bu tip yayılmanın bir örneğidir.

2 — Nötrino ve gravitonlar gibi kütlesiz parçacıklar halinde enerji yayabilirler.

3 — Yüksek enerji taşıyan kütleli ve elektrik yüklü tanecikler özellikle protonlar, çeşitli atomik çekirdekler ve diğer bazı tanecikler halinde enerji yayabilirler. Bu üçüncü grup kozmik ışınları oluştururlar.

Yayılan tüm bu tanecikler: foton, nötrino, graviton ve protonlar kendilerini yutacak bir maddeye rastlayana kadar milyarlarca ışık yılı yol kat edebilir ve milyarlarca yıl herhangi bir değişime uğramadan varlıklarını sürdürebilirler.

Fotonları hemen hemen her türlü madde yutabilir. Enerji yüklü protonlar daha zor durdurulabilirler. Nötrinoların durdurulması daha da zordur. Gravitonlar hakkında ise elimizde henüz pek az bilgi bulunmaktadır. Evren sadece yıldızlardan oluşsaydı, bir yıldızdan yayılan her tanecik diğer bir yıldıza rastlayıp onun tarafından yutulun-caya kadar yoluna devanı ederdi. Bu durumda tanecikler bir yıldızdan diğerine seyahat ettiğinden, her yıldız yitirdiği enerjiyi yeni tanecikler yutarak toplayabilirdi. Evren de böylece hiçbir değişikliğe uğramazdı.

Ancak şu üç nedenden dolayı durum yukarıdaki gibi gelişmemektedir.

1 — Evren sadece yıldızlardan değil, önemli miktar da soğuk maddeyi; örneğin gezegenleri içerir. Bu soğuk madde bir taneciği yuttuğunda karşılık olarak daha düşük enerjili tanecikler yayar. Bu nedenle soğuk maddenin ısısı artarken yıldızların enerji miktarı azalmaktadır.

2 — Yıldızlardan yayılan bazı taneciklerin (nötrino ve gravitonlar gibi) yutulma eğilimleri azdır. Bu nedenle evrenin varlığı süresince bunların sadece küçük bir yüzdesi diğer maddelerce yutulmuştur. Bu da yıldızların toplam enerjisinin giderek artan bir bölümünün uzayda serbestçe dolaştığını gösterir ve

yıldızların enerji miktarının azalmakta olduğuna işaret eder.

3—Evren genişlemektedir. Her yıl galaksiler arasındaki uzaklık biraz daha artmaktadır. Yani her yıl kolayca yutulabilen foton ve proton gibi taneciklerin bile bir maddeye rastlayana kadar aldıkları yol uzamaktadır. Bu nedenle her yıl yıldızlar yaydıkları enerjiden daha azını yutabilmektedirler. Bu fazladan enerji, evrenin genişlemesiyle ortaya çıkan boşlukları enerji yüklü taneciklerle doldurur. Böylece evren genişlemeye devam ettikçe soğumayı da sürdürecektir.

Tabii ki, eğer evren tekrar küçülmeye başlarsa, bu durumun tam tersine, ısınmaya başlayacaktır.

UZAYDAKİ KOZMİK IŞINLAR İNSANLAR İÇİN

ZARARLI MIDIR?

AVUSTURYALI fizikçi Victor F. Hess 1911 yılında, dünyanın uzaydan gelen radyasyon bombardımanına maruz kaldığını keşfetti. Kozmosta, yani evrende oluşan bu radyasyona 1915'de Amerikalı fizikçi Robert A. Millikan tarafından «Kozmik Işınlar» adı verildi.

Daha sonraki yıllarda «Kozmik Işınlar»ın yüksek hıza sahip ve her biri pozitif elektrik yükü taşıyan atomik çekirdeklerden oluştuğu anlaşıldı. Bunların yüzde 90'ı proton ve yüzde 9'u da alfa taneciklerinden oluşuyordu. Geri kalan yüzde l oranındaki kısım daha ağır ve karmaşık çekirdeklerden meydana geliyordu. Bunların bazıları, bir demir (Fe) atomunun boyutlarına ve normal bir protonun ağırlığının 56 katma kadar bir ağırlığa sahip olabiliyorlardı.

Dünyanın dış atmosferine çarpan hızlı çekirdekler «Ana Radyasyon» olarak anılır. Bu çekirdekler, hava molekülleriyle çarpışıp, onları patlatarak, neredeyse «Ana Radyasyon» kadar yüksek enerjili tanecikler haline getirir. Bu yeni tanecikler de «İkinci Dereceden Radyasyon»u oluştururlar.

Radyasyonun bir kısmı dünyanın yüzeyine erişebilir, hatta yüzlerce metre içeri sızabilir. Bir bölümü, yolu üzerindeki insan vücutlarından da geçerler. Böyle bir radyasyon, bazen hücrelere zararlı olabilir. Genlerde mutasyona (değişime) yol açan faktörlerden birinin de bu olduğu düşünülmektedir. Bu radyasyon yeteri kadar yüksek olursa, vücuda insanı öldürecek kadar zarar verebilir. Ancak, tehlikeli derecelerde radyasyon atmosfer sayesinde yeryüzüne kadar ulaşamamaktadır. Bu nedenle, milyarlarca yıldır süren kozmik ışın bombardımanı, yeryüzündeki yaşamı çok fazla etkilememiştir.

Kozmik Işınların nereden kaynaklandığı tartışma konusudur. Ancak, en azından bir kısmının sıradan yıldızlar sayesinde oluştuğu kabul edilmektedir. 1942'de güneşin de, güneş patlamaları sırasında hafif kuvvette kozmik ışınlar yaydığı saptanmıştır.

Atmosferimizin üst tabakası, kozmik ışınların tehlikeli etkisini azaltmakta bir filtre görevine sahiptir; süzülüp, «ikinci dereceden radyasyon» haline gelen ışınlar da atmosferin iç tabakalarında etkisini yitirir. Yani başlangıçtaki enerjinin

pek azı yüzeye ulaşabilmektedir.

Oysa, uzayda, astronotlar «Ana Radyasyon»un tüm etkisiyle karşı karşıyadırlar. Üstelik, koruyucu olarak kullanılabilecek herhangi bir kalkanın da pek yararı olmaz. Ne türlü olursa olsun, kalkana çarpan kozmik ışın tanecikleri, içe doğru şarapnel gibi fırlayacak, ikinci dereceden radyasyonu başlatacaklardır. Yanlış bir korunma, radyasyonun etkisini arttırmaktan öteye gidemez.

Astronotları bekleyen tehlike, uzayda kozmik ışınların ne derece aktif olduğuna bağlıdır. ABD ve Rusya tarafından. kozmik ışın miktarını araştırmak amacıyla uzaya uydular gönderilmiştir. Alman sonuçlara göre; normal koşullar altında, tehlikeli boyutlara ulaşan bir radyasyon bulunmadığı anlaşılmıştır. Uzayda en büyük tehlikeyi, güneşin hafif kuvvetteki ışınları oluşturmaktadır. Yeryüzü için bir sorun yoktur. Zira, atmosfer, hemen bütünüyle, bu ışınları süzmektedir. Ancak astronotlar böyle bir korunmadan yoksundur. Güneşin kozmik ışınlan hafif bile olsa, astronotlar için, miktar olarak tehlike teşkil etmektedir. Güneşten gelen kozmik ışınlar, özellikle güneş patlamaları sırasında tehlikeli boyutlara erişmektedir. Bu patlamaların sık sık olmaması, uzay çalışmaları için büyük bir avantajdır. Ancak, patlamaların kesin olarak ne zaman olacağını bilememek de büyük bir şanssızlıktır. Bu yüzden, dünyalı astronotlar ayda veya benzeri bir yerde çalışmalar yaparken, yapılabilecek tek şey, bir, iki hafta boyunca güneşte büyük patlamalar olmamasını temenni etmektir.

KUYRUKLU YILDIZLAR NEDEN KUYRUKLUDUR?

KUYRUKLU yıldızlar, yüzyıllarca insanlar için bir korku kaynağı olmuştur. Arada bir ortaya çıkıveren kuyruklu yıldızlar, diğer gök cisimlerine benzemedikleri için korkuyla karşılanmışlardır. Kuyruk, bir takım hayal gücü kuvvetli kişilerce ağlayan bir kadının saçına benzetilmiş, kuyruklu yıldız da felaketlerle özdeşleştirilmiştir.

Nihayet 18. yüzyılda bazı kuyruklu yıldızların güneşin çevresinde uzun yörüngeler içinde dolaştığı saptanmıştır. Yörüngenin, dünyadan uzak tarafında görünmez olan kuyruklu yıldızlar, ancak on, yüz, hatta binlerce yılda bir, yörüngenin bize yakın kısmına geldiklerinde görünmektedirler.

1950'de Hollanda'lı gökbilimci Jan H. Oort, güneşten bir, ya da daha fazla ışık yılı ötede çok geniş bir gezegencikler bulutu olduğu fikrini attı ortaya. Güneşimize en uzak gezegen olan Plüton'dan bin defa daha uzakta olan bu gezegencikler, sayı olarak çok olmalarına rağmen dünyamızdan görülemiyorlardı. Bu bilim adamına göre; bu gezegenciklerden arada sırada bir ikisi büyük olasılıkla güneşin çekim gücüne kapılıp, orijinal yörüngesinden sapmakta ve güneşe doğru düşmektedir. Belki bunlardan biri güneş sisteminin içine girecek ve güneşten ancak birkaç milyon kilometre uzakta bir yörüngeye oturacaktır. İşte insanlar da bu gök cismini «kuyruklu yıldız» olarak anacaktır.

Yine 1950’lerde Amerikalı gökbilimci Fred L. Whipple, kuyruklu yıldızların amonyak ve metan gibi kimyasal maddeler ile kaya parçacıklarından oluştuğunu ileri sürdü. Amerikalı bilim adamına göre, kuyruklu yıldız bulutunda amonyak ve metan donmuş halde bulunuyordu. Güneşe yaklaştıkça, artan ısı bu maddelerin erimesine ve alttaki kaya parçalarının serbest kalmasına neden oluyordu. Güneşten her yöne doğru atomdan-küçük-parçacıklar yayılmaktadır. Bu olay, Solar rüzgârı olarak bilinir. Solar rüzgârı herhangi bir kuyruklu yıldızın küçük çekim gücünden çok daha kuvvetlidir. Toz bulutu ve buhar, Solar rüzgarın etkisiyle çizgi halinde güneşten uzağa doğru itilir. Kuyruklu yıldız güneşe yaklaştıkça Solar rüzgârı kuvvetlenir ve kuyruk daha da uzar. Bu kuyruk daha önce de belirttiğimiz gibi; ince bir tabaka halinde yayılmış toz ve buhar gibi zerreciklerden oluşmuştur.

Doğal olarak, kuyruklu yıldızların ömrü, güneş sistemine girdikten sonra

pek de uzun sürmemektedir. Güneşe her yakınlaşma kuyruklu yıldıza bir miktar madde kaybına mal olmaktadır. On, onbeş dönüşten sonra, ya küçük bir kaya parçası olarak kalmakta, ya da parçalanıp meteor bulutu haline gelmektedir. Güneşin çevresinde belli bir yörüngede dolaşan meteor grupları vardır. Bunlardan birkaçı atmosfere girince yıldız kayması diye adlandırdığımızı olayı meydana getirirler. Bunlar şüphesiz ki kuyruklu yıldızlardan artakalanlardır.

«SOLAR RÜZGARI» NEDİR?

ÜNLÜ İngiliz gökbilimci Richard C. Carrington 1850'lerde güneşteki lekeleri incelerken, beş dakikalık bir süre boyunca güneşin yüzünde beliren bir patlamaya tanık olmuştu. Carrington, bu olayı güneşe büyük bir meteorun düşmesi olarak yorumlayabilmişti.

1920'lere doğru, güneşle ilgili araştırmalarda kullanılan hassas âletlerin yardımıyla bu tip patlamaların güneş lekeleriyle ilgili «sıradan olay»lar olduğu anlaşılmıştı. Örneğin Amerikalı ünlü gökbilimci George E. Hale. 1889 yılında «Spectroheliograph» adını verdiği bir âlet icat ederek, belli bir dalga uzunluğuna sahip bir ışık yardımıyla güneşin daha yakından incelenebilmesini sağlamıştı. Böylece güneşin atmosferinde yer alan hidrojen, kalsiyum gibi elementlerin parıltısı sayesinde resimlerinin çekilmesi mümkün olabilmişti. Bütün bunlar güneş patlamalarının meteorlarla ilgili olmadığını, bunların kızgın hidrojenin kısa süreli patlamalarının sonucu meydana geldiği sonucunu ortaya çıkarmıştı.

Küçük patlamalar, günde birkaç yüz kez meydana gelebilen «sıradan olaylar» iken; Carrington'un gördüğü büyük patlamaların yılda ancak birkaç kez olabildiği anlaşılmıştı.

Bazen, güneşin dünyaya bakan yüzeyinde de patlamalar olmaktadır. Bu tip patlamalar, dünyamızda garip bir takım olaylara yol açmaktadır. Örneğin pusulalar bir süre için şaşmakta, hattâ çılgına dönmektedir. Bu nedenle bu olaylara «Manyetik fırtına» adı da verilmektedir.

Yirminci yüzyıla kadar, bu ve buna benzer olaylar halk tarafından fark edilmemiştir bile. Ancak günümüzde bu tip «Manyetik fırtına»ların radyo yayınlarını ve çoğu elektronik âletleri geçici olarak bozdukları artık bilinen bir gerçektir. Teknoloji ilerleyip, insanlık gittikçe daha fazla elektronik âletlere bel bağladığı için «Manyetik fırtına» da giderek önem kazanmıştır, örneğin böyle bir fırtına sırasında radyo ve televizyon yayınları felce uğramakta, radarlar çalışmamaktadır.

Yapılan dikkatli incelemeler sonunda bu patlamaların uzaya sıcak hidrojen gazı püskürttüğünü de ortaya çıkmıştır. Hidrojen çekirdeği sâdece protonlardan oluşmuştur. Bu yüzden güneşin her yöne doğru yayılan ve protonlardan oluşan bir bulutla çevrili olduğu söylenebilir.

Nihayet 1958 yılında Amerikalı fizikçi Lugene N. Parker. bu her yöne

doğru yayılmayı sürdüren parçacıklardan oluşan bulutları «Solar Rüzgârı (Güneş Rüzgârı)» olarak adlandırmıştır.

Dünya yönünde yayılan protonlar, gezegenimize vardıklarında, bir kısmı atmosfere girmeyi de başarmaktadır. Bunların atmosferdeki hareketleri sonucu bir takım elektriksel olaylar ve «Kuzey Işıkları» (bâzı gecelerde gökyüzünde görülen yansımalar) diye bilinen garip olaylar meydana gelmektedir. Kuvvetli bir patlama, yoğun bir proton bulutu üretmektedir. Bu yoğun bulut, dünyamıza vardığında manyetik bir fırtına meydana getirmektedir. Aynca kuyruklu yıldızların kuyruğunu oluşturan şeyin de bir «Solar Rüzgârı» olduğu bugün kesinleşmiş bir gerçektir. Aynı etki, yapay uydularda da gözlenmiştir, «Echo I» adlı uydu Solar Rüzgârı yüzünden, önceden hesaplanmış olan yörüngesinden sapmıştır.

Başka bir açıdan bakıldığı takdirde. Solar Rüzgârı'nın insanlar için yeni bir enerji kaynağı olması ihtimâli de akla gelmektedir, insanoğlu nasıl yeryüzündeki akarsuların, rüzgârların, akıntıların itici ve taşıyıcı özelliklerinden yararlanıyorsa, uzayda da «Solar Rüzgârından pekâlâ yararlanabilir. Bir uzay gemisine bağlı, hafif ve diğer gerekli özelliklere sahip kocaman bir yelken düşünün... Öyle bir yelken ki. «Solar Rüzgârı»nın itmesiyle, bağlı olduğu uzay gemisini hareket ettiriyor... Böyle bir yelkeni olan bir uzay gemisinin elbette yakıt problem de olmayacaktır. Gemiye yön verecek bir dümen yeterli olabilecektir. Bu düşünce her ne kadar kurgu-bilimcilerin bir saçmalaması olarak nitelendirilirse de, zamanında Jules Verne'e de insanların «deli» damgasını vurmuş olduklarını akıldan çıkarmamak gerekir...

IŞIK CİSİMLERİ İTEBİLİR Mİ?

BİR ışık huzmesi enerjiye sahiptir. Bu huzme, bir cisme çarptığında bir kısmı yansır, diğer kısmı ise cisim tarafından yutulur. Bu durumda, enerjisinin bir bölümü ısıya dönüşür; yani cisim ısınır. Ancak, acaba, bu ışık huzmesi cisim üzerinde itme gibi direkt bir etki yapabilir mi? İtmek için cisim üzerinde bir kuvvet uygulamak gerekir. Bu kuvveti uygulayabilmek için ise belli bir kütleye sahip olunması lazımdır. Halbuki. ışığın sıfır kütleye sahip parçacıklardan oluştuğu bilinmektedir. Ancak, hareketinin bir bölümünü etki ettiği cisme geçirmesi vasıtasıyla bir itine etkisi yapabilir mi acaba?..

I873'de ünlü İskoç fizikçi James Clerk Maxwell, bu sorunu teorik olarak inceledi. Kütlesiz dalgalardan oluşmasına rağmen. ışığın, cisimler üzerinde itme etkisi yapabileceğini ispatladı. Ve etki eden kuvvetin, ışığın «birim uzunluğu»ndaki enerji miktarına bağlı olduğunu söyledi. İpucu işte buradaydı: Sadece 1 saniye açık tuttuğunuz bir elfeneriniz olduğunu varsayalım. O bir saniye içinde yayılan ışık, oldukça fazla miktarda enerjiye sahiptir. Ancak, bir saniye içinde, ilk çıkan parçacıkların 300.000 kilometre uzaklaştıklarını da unutmamak gerekir. Yani, diğer bir deyişle, o bir saniye içinde fenerden yayılan ışık, o uzunlukta bir huzme halindedir. Bu yüzden, bir metre hatta bir kilometrelik bir parçanın enerjisi miktar olarak çok azdır. Normal koşullar altında. İşte bu yüzden. ışığın cisimler üzerindeki etkisini gözleyemiyoruz.

İki ucunda da sabit diskler bulunan hafif bir çubuğun, yine çok hafif bir iplikle tam ortasından asıldığını düşünelim; disklerden herhangi birine uygulanan en ufak bir kuvvet bile, çubuğun ekseni etrafında dönmesine neden olacaktır. Eğer bu disklerden birine bir ışık huzmesi gönderilirse, ve eğer ışığın diski itebilecek gücü varsa; çubuk ekseni etrafında dönecektir.

Ancak, bu deneyin başarıya ulaşabilmesi için ilk olarak tüm sistemin tamamen kapalı bir odacığın içine kurulu olması gereklidir. Zira, en ufak bir rüzgâr, hatta esinti, çubuğun dönmesine neden olup, deneyin hassasiyetini zedeleyecektir. Aynı şekilde, hava moleküllerinin odacığın duvarlarına çarpıp geri gelirken bir akım yaratmaları da sakıncalı olacaktır; bu yüzden odacığın içinde kısmen de olsa bir vakum (boşluk) yaratılmalıdır. Bütün bu ön şartlar sağlandıktan sonra, ışığın itme gücünden kaynaklanan dönme etkileri incelenebilecektir.

1901’de Amerikalı fizikçiler, Ernest F. Nichols ve Gordon F. Hull, böyle bir

deneyi uygulamaya giriştiler. Bir süre sonra, deneyin sonuçlar ile birlikte, ışığın gerçekten de cisimler üzerinde bir kuvvet uyguladığını bildirdiler. Bu etkiyi de «Radyasyon Basıncı» olarak isimlendirdiler. Gökbilimciler, radyasyon basıncı kavramını ortaya çıkmasıyla birlikte. Kuyruklu yıldızlar hakkında bir takım yeni düşünceler ileri sürdüler. Kuyruklu yıldızların kuyruklarının hangi yöne doğru giderlerse gitsinler, hep güneşin aksi istikametine doğru uzanmasını radyasyon basıncının bir etkisi olarak yorumladılar. Yaklaşık 50 yıl bu görüşe inanıldı. Ancak, bu düşünce yanlıştı. Kuyruklu yıldızların kuyruklarını yönlendiren etkinin «Solar Rüzgar» olduğunu ve güneşten kaynaklanan radyasyon basıncının böyle bir etkiye yol açabilecek kadar kuvvetli olmadığı daha sonra ispatlandı.

DÖRDÜNCÜ BOYT NEDİR?

DİYELİM Kİ, herhangi bir çizgi üzerinde sabit bir «x» noktasının yerini, sizden sonra başka birisinin de bulabileceği şekilde belirlemek istiyorsunuz. Çizginin herhangi bir yerini «0» noktası olarak belirlemekle işe başlıyorsunuz. Bundan sonra, ölçerek «x» noktasının, daha Önce işaretlemiş olduğunuz «0» noktasından diyelim ki. 2 cm. uzakta olduğunu buluyorsunuz. Sabit noktanızın, «0» noktasının hangi yönünde olduğuna bakarak bu uzaklığa «+ 2» veya «— 2» diyorsunuz. O halde sabit «x» noktasının yeri tek bir sayı ile belirlenebilir. Ancak, «0» noktasının yeri ve hangi tarafın artı, hangi tarafın eksi alındığının bilinmesi gereklidir.

Anlaşılacağı gibi; çizgi üzerindeki herhangi bir noktanın belirlenmesinde sadece bir tek sayı yeterlidir, bu nedenle de çizgi tek boyutludur.

Aynı şekilde, defter sayfası üzerinde sabit «x» noktasının yerini belirlemek için de «0» noktanızı çiziyorsunuz. Yaptığınız ölçüm sonucu «x» noktasının diyelim ki 5 cm. uzaklıkla olduğunu buluyorsunuz. Fakat hangi yönde 5 cm. Uzaklıkta Enlemesine ve boylamasına iki çizgi kullanarak cevaplayabilirsiniz bu soruyu: 3 cm. kuzey, 4 cm. doğu (Tıpkı Pisagor teoremindeki gibi...) Eğer kuzeyi artı, güneyi eksi ve eğer doğuyu artı, batıyı eksi olarak alırsanız, «x» noktanızın yerini iki sayıyla belirtebilirsiniz: + 3, + 4.

Bu nedenle herhangi bir düzlem parçası iki boyutludur.

Oysa bir odanın içinde sabit «x» noktası, belli bir «0» noktasının 5 cm. kuzeyinde, 2 cm. doğusunda. 15 cm. yukarısında olabilir. Bu sefer de «x»in yerini saptamak için üç ayrı sayıya ihtiyacımız olur. İşte oda veya uzay bu yüzden üç boyutludur.

Farz edin ki sabit bir noktanın yerini belirlemek için dört veya beş veya onsekiz tane sayının gerektiği bir uzay var önünüzde. Böyle bir uzay dört boyutlu, beş boyutlu veya onsekiz boyutlu olurdu. İçinde yaşadığımız evrende bu tip «uzay»lar yoktur ama matematikçiler bunların varo labileceğini bir takım formüllerle ileri sürmektedirler.

Sabit noktalar için üç boyut yeterlidir, fakat zamanla yer değiştiren hareketli noktalar için durum böyle mi?

Diyelim, odanın içinde uçan bir sivrisineğin yerini belirlemek istiyorsak,

kuzey-güney, doğu-batı, yukan-aşağı'dan oluşan üç boyuttan başka bir de zamanı belirten dördüncü bir sayı daha eklememiz gerekecektir. Zira, sivrisinek hareket hâlinde iken sâdece bir an için belli bir yerdedir. Sineğin bu yerde bulunduğu anı da belirtmemiz gerekecektir bu durumda.

Bu durum, evrendeki her şey için geçerlidir. Üç boyutlu uzaya dördüncü boyut olan zamanı da katmalıyız ki, dört boyutlu bir evren elde edelim...

EINSTEIN’IN GÖRECELİK KURAMI

(İZAFİYET TEORİSİ) NEDİR?

SIR ISAAC NEWTON’un 1680'lerde ileri sürdüğü «Hareket İlkeleri»nde tüm hareketlerin temel aritmetik kurallarına uygun olduğu açıklanmıştı. Saatte 20 kilometre hızla giden bir tren düşünün. Trende de, elindeki topu saatte 20 kilometre hızla, gidiş istikametine doğru atan bir çocuk var. Trenin içinde olduğu için trenle aynı hızda hareket eden çocuğa göre, topun hızı saatte 20 kilometredir. Oysa bu olayı trenin dışından seyreden hareketsiz bir gözlemci için topun hızı saatte 40 kilometredir. Görüyorsunuz ki, topun «mutlak hız»ı diye bir şey yoktur. Zira hız, gözlemcinin hızına göre değişmektedir. Doğru olan, topun belirli bir gözlemciye göre olan hızıdır.

Einstein’ın «Görecelik Kuramı»nın en önemli dayanağı ve çıkış noktası da, hiç kuşkusuz, tren-çocuk-top örneğindeki prensibin ışık için geçersiz olmasıdır. Önceleri ışığa dünyanın kendi ekseni etrafındaki dönüşü esnasında, ileri veya geriye doğru yön verilebilir, diye düşünülüyordu. İleri doğru daha hızlı, geriye doğru ise daha yavaş gidiyormuş gibi görünmesi gerekiyordu (Gemilerin akıntı doğrultusunda hızlı, akıntıya karşı ise daha yavaş gitmeleri gibi). Ancak yapılan hassas ölçümler sonunda ışığın hızının dünyanın hareketinden hiç etkilenmediği anlaşılmıştır.

Bunun üzerine ünlü bilgin Einstein şöyle düşünmüştü:

— Diyelim ki, hangi şartlar altında olursa olsun boşlukta, ışığın boşlukta yayılma hızı hep aynı ölçülüyor (yaklaşık olarak saniyede 300.000 km.) O zaman, evren hakkındaki fiziksel kanunlar bunu açıklamakta yetersiz kalırlar. Bu kanunları nasıl ayarlamalıyız ki, ışık hızının sabit obuasını açıklayabilsinler...

Einstein. ışık hızının sabit olduğunu açıklayabilmek için akla gelmeyecek kadar garip bir çok şeyin anlaşılması gerektiğini keşfetmiş ve onları açıklamaya girişmişti öncelikle.

Cisimlerin hızlandıkça boylarının küçüleceğini, ışık hızına vardıklarında ise boylarının sıfır olacağını; yine hızlandıkça kütlenin artacağı ve ışık hızında sonsuza erişeceği; hız arttıkça zamanın gittikçe daha yavaş geçip ışık hızına varınca duracağını; enerji ve maddenin özde aynı şey olduklarını ($E = mc^2$) bulmak, Einstein için, herhalde bunları kabul ettirmekten daha kolay olmuştu.

Bütün bunları I905'te «Özel Görecelik Kuramı» kapsamında açıklayan Einstein, 1915 yılında daha karmaşık hareketler için geçerli olan ve yer çekimi etkilerini oldukça değişik bir biçimde ele alan «Genel Görecelik Kuramı»nı açıklamıştı.

Yukarıda bahsi geçen değişiklikler, ancak yüksek hızlarda fark edilebilir. Fakat böyle olması, bu değişikliklerin düşük hızlarda gerçekleşmedikleri anlamına gelmez. Fakat küçük hızlarda hareket eden cisimler için bu değişiklikler o kadar ufaktır ki. hesaplarda gözardı edilebilir. Zaten bunları çıplak gözle izlemeye de imkan yoktur. Newton'un basit aritmetik kuralları bu şartlar altında uygulanabilir. Günlük hayatta hep düşük hızlarla (saatte 1000 km yapan bir uçağın hızının bile ışık hızının 1 milyonda 1'indcn küçük olduğunu düşünürsek) karşılaştığımız için Newton'un ilkeleri bize daha mantıki görülebilir. Oysa Einstein'in kuralları bize daha garip ve gerçek dışı gibi görünse de gerçeği yansıtanların bunlar olduğunu kabul etmemiz gerekir.

IŞIK HIZI NİÇİN AŞILMAZ?

BİR cisme verilen enerji onu birkaç biçimde etkileyebilir. Bir çiviye havadayken çekişle vurulursa» çivi ileri fırlar. Bu durumda çivi kinetik enerji yani hareket enerjisi kazanmış olur. Tahtaya çakılı, sabit bir çiviye çekiçle vurulduğunda çivi yine enerji kazanacaktır, ancak bu sefer enerji ısı biçiminde olacaktır.

Albert Einstein. görecelik kuramında (izafiyet teorisi) kütlenin de bir enerji biçimi olarak düşünülebileceğini ispatlamıştır (Atom bombasının yapılabilmesi de bu prensibin doğru olduğunu göstermiştir). Yani bir cisme enerji verildiğinde, bu enerji kütledeki bir değişiklik şeklinde ortaya çıkabilir...

Normal koşullar altında, kütle biçiminde kazanılan enerji öylesine küçüktür ki, ölçülmesi neredeyse olanaksızdır. Kütle değişimi, ancak yirminci yüzyılda, saniyede binlerce kilometre hızla hareket eden atomdan-küçük-parçacıkların incelenmesiyle ölçülebildi.

Belli bir yerdeki gözlemciye göre hareketsiz olan bir cisim, saniyede 250.000 kilometre hızla aynı gözlememin önünden geçecek olursa, o gözlemciye göre kütlesi, hareketsiz halindeki kütlesinin iki katı olacaktır.

Hareket halindeki bir cisme verilen enerji, cisme iki şekilde etki yapabilir:

I — Hareketin hızını arttırmak,

II— Cismin kütlesini arttırmak.

Eğer cisim düşük hızda ilerliyorsa, verilen enerjinin hemen hemen tümü cismi hız artışı şeklinde etkiler. Hareket eden cismin hızı arttıkça (cisme sürekli enerji verildiğini düşünelim), hız haline dönüşen enerji miktarı azalır ve kütle haline dönüşen enerji artar. Cismin hızı artmaya devam etmekle birlikte, hızlanma oranı düşmektedir. Bunun yerine, giderek artan bir oranda kütlesi çoğalmaktadır.

Işık hızına (saniyede 300.000 kilometre) iyice yaklaştıkça, verilen enerjinin hemen hemen hepsi cismi kütle artışı şeklinde etkileyecektir. Işık hızına varılır varılmaz, verilen enerjinin tümü kütle üzerinde etki yapacaktır. Bu durum herhangi bir cismin ışık hızını aşmasının olanaksızlığını göstermektedir. Artık, ne kadar enerji verilirse verilsin, bu enerji hızı hiç etkilemeyecek, sadece kütleyi arttıracaktır. Cisim de, haliyle ışık hızını aşamayacaktır.

Üstelik, bu sadece teoride kalan bir olgu da değildir. Bilim adamları yıllardır, çok hızlı hareket eden atomdan küçük parçacıkları incelemekteler. Bu araştırmalar, ışık hızının en yüksek hız olduğunu kanıtlamaktadır.